Raftul Denisei

John Fante

Vise de pe Bunker Hill

roman

HUMANITAS fiction

JOHN FANTE

Vise de pe Bunker Hill

Traducere din engleză de IULIA GORZO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FANTE, JOHN
Vise de pe Bunker Hill / John Fante; trad.: Iulia Gorzo. —
Bucureşti: Humanitas Fiction, 2013 ISBN 978-973-689-602-6 I.
Gorzo, Iulia (trad.)

John Fante s-a născut în Colorado, în 1909, într-o familie de imigranţi italieni. A urmat şcoala parohială din Boulder şi un gimnaziu iezuit din Denver, continuându-şi studiile la Colorado University şi Long Beach City College. A debutat cu o povestire apărută în *The American Mercury*, în 1932. Primul său roman, *O să vină şi primăvara, Bandini* (*Wait Until Spring, Bandini*, 1938;

Humanitas Fiction, 2009), face parte din tetralogia al cărei protagonist este Arturo Bandini, un alter ego al autorului. Îi vor urma, în aceeaşi saga, *Întreabă praful* (*Ask the Dust*, 1939; Humanitas, 2006), *Vise de pe Bunker Hill* (*Dreams from Bunker Hill*, 1982) şi *Drumul spre Los Angeles* (*The Road to Los Angeles*, 1985: cronologic, acesta a fost primul scris, dar a rămas nepublicat până în 1985; Humanitas Fiction, 2007). Alte romane: *Full of Life* (1952), *The Brotherhood of the Grapes* (1977) şi *1933 Was a Bad Year* (1985, neterminat). A mai scris povestiri, adunate în 1940 în volumul *Dago Red* (republicat în 1985, cu adăugiri, sub titlul *The Wine of Youth*) şi două nuvele, *My Dog Stupid* şi *The Orgy*, apărute în 1986 cu titlul *West of Rome*. A semnat sau cosemnat scenariile mai multor filme, printre care *My Man and I* (1952), *Full of Life* (1957), *Walk on the Wild Side* (1962) şi *The Reluctant Saint* (1962). În 1955 a fost diagnosticat cu diabet, boală din cauza căreia a orbit în 1978 şi, după doi ani, i-au fost amputate picioarele. A continuat să creeze dictându-i soţiei sale, Joyce. A murit în 1983. La sfârşitul anilor ’70 este redescoperit de Charles Bukowski, iar Black Sparrow Press îi publică opera integral, impunându-l drept unul dintre cei mai importanţi scriitori americani. Neglijat pe nedrept în timpul vieţii, lui John Fante i s-au dat onorurile post-mortem. În 1987 i s-a acordat PEN USA President Award, iar în 2009 Consiliul Local al oraşului Los Angeles a decis ca piaţa de la intersecţia dintre Fifth Street şi Grand Avenue, lângă biblioteca pe care o frecventa John Fante în tinereţe, să-i poarte numele.

Tot pentru Joyce

Capitolul 1

Prima mea ciocnire cu celebritatea n-a fost nici pe departe memorabilă.

Eram picolo la Marx's Deli. Anul, 1934. Locul, Los Angeles, Third colţ cu Hill. Aveam douăzeci şi unu de ani şi trăiam într-o lume mărginită la vest de Bunker Hill, la est de Los Angeles Street, la sud de Pershing Square şi la nord de Civic Center. Eram un picolo cum altul n-ai să găseşti, plin de vervă şi cu mult talent pentru meserie şi, deşi eram îngrozitor de prost plătit (un dolar pe zi plus mâncare), atrăgeam destulă atenţie asupra mea în timp ce treceam valvârtej de la o masă la alta, cu o tavă într-o mână, smulgându-le zâmbete clienţilor mei. Aveam şi altceva de oferit muşteriilor mei în afară de talentele de chelner, fiind eu şi scriitor. Fenomenul a devenit cunoscut într-o zi când un fotograf beat de la *Los Angeles Times* s-a aşezat la bar şi m-a tras de câteva ori în poză în timp ce serveam o clientă, iar ea privea în sus la mine cu ochi plini de admiraţie. A doua zi, a apărut şi un articol care să însoţească fotografia din *Times*. Vorbea despre strădaniile şi succesul tânărului Arturo Bandini, un puşti ambiţios şi harnic din Colorado care-si făcuse o intrare triumfală în selecta lume publicistică după ce-şi vânduse o primă povestire la T*he American Phoenix*, o revistă condusă, fireşte, de cea mai renumită personalitate a literaturii americane, Heinrich Muller în persoană. Dragul de Muller! Că tare mi-era drag! Într-adevăr, primele mele încercări literare fuseseră scrisori adresate lui, în care-i cerea sfatul, îi trimiteam idei de povestiri pe care le-aş fi putut scrie, apoi şi povestiri, multe povestiri, câte una pe săptămână, până când chiar şi Heinrich Muller, marele ciufut al lumii literare, tigrul în bârlogul lui, a dat semne că abandonează lupta şi a binevoit să-mi trimită o scrisoare de două rânduri, apoi încă una de patru rânduri, apoi, în sfârşit, o scrisoare de două pagini şi douăzeci şi patru de rânduri, după care, minunea minunilor, un cec în valoare de 150 de dolari, onorariul integral pentru prima mea operă acceptată.

Cecul m-a găsit în zdrenţe. Hainele nicicum cu care venisem din Colorado atârnau flenduri pe mine şi m-am gândit în primul rând la o garderobă nouă. Trebuia să fiu modest, dar cu bun-gust, aşa că am coborât pe Bunker Hill până la intersecţia Second cu Broadway, unde era magazinul Goodwill. M-am dus la raionul cu lucruri mai de calitate şi am găsit un costum de serviciu excelent, albastru cu dungi albe. Pantalonii erau prea lungi, ca şi mânecile, iar costumul cu totul costa zece dolari. Am mai plătit un dolar pentru ajustări şi cât mi l-au modificat m-am învârtit prin raionul de cămăşi. Cămăşile costau cincizeci de cenţi bucata, tot felul

de modele, de calitate excelentă. Am cumpărat apoi o pereche de pantofi – pantofi Oxford de soi, cu talpă groasă, din piele veritabilă, pantofi care aveau să mă poarte pe străzile din Los Angeles în lunile următoare. Am mai cumpărat şi alte lucruri, tricouri şi câteva perechi de pantaloni scurţi, o duzină de perechi de şosete, câteva cravate şi, în sfârşit, o pălărie de fetru măreaţă, irezistibilă. Mi-am potrivit-o vesel pe-o ureche, am ieşit din cabina de probă şi am achitat nota. Douăzeci de dolari. Era pentru prima oară în viaţa mea când îmi cumpăram singur haine. În timp ce-mi studiam propria imagine reflectată într-o oglindă lungă, mi-am amintit fără să vreau că în toată perioada pe care o petrecusem în Colorado, neamurile mele fuseseră prea sărace ca să-mi cumpere un costum, chiar şi pentru ceremonia de absolvire a liceului. Ei bine, acum mă pornisem şi nimic nu mă putea opri. Heinrich Muller, tigrul fioros al lumii literare, avea să mă îndrume către vârful piramidei. Am ieşit din Goodwill şi am luat-o pe Third Street simţindu-mă alt om. Când m-am apropiat, l-am găsit pe şeful meu, Abe Marx, în faţa bistroului.

— Dumnezeule mare, Bandini! a exclamat el. Te pomeneşti c-ai fost la Goodwill sau mai ştiu eu unde?

— Ete curu`, Goodwill, am pufnit eu. Astea-s direct de la Bullock's, nătărăule.

După vreo două zile, Abe Marx mi-a întins o carte de vizită. Pe ea scria:

Doctor Gustave Du Mont
Agent literar
Pregătire şi redactare de romane, piese de teatru,
scenarii şi povestiri
Consiliere editorială avizată
Third Street 513, Los Angeles
Rog seriozitate

Mi-am strecurat cartea de vizită în buzunarul noului meu costum. Am luat liftul până la etajul cinci. Biroul lui Du Mont era la capătul coridorului. Am intrat.

Camera de primire tresălta ca la cutremur. Mi-am tras sufletul şi m-am uitat în jur. Era plin de pisici peste tot. Pisici pe scaune, pe draperii, pe maşina de scris. Pisici pe etajerele cu cărţi, printre cărţi. Duhoarea era

copleşitoare. Pisicile s-au ridicat şi au venit să-mi dea târcoale, frecându-se de picioarele mele, rostogolindu-se jucăuşe peste pantofii mei. Pe podea şi pe suprafaţa mobilierului, un strat de păr de pisică unduia şi se învolbura ca apa dintr-un iaz. M-am apropiat de o fereastră deschisă şi m-am uitat în jos pe scara de incendiu. Era un du-te-vino de pisici care urcau şi coborau. O creatură uriaşă, cenuşie, s-a căţărat pe lângă mine, ducând în gură un cap de somon. M-a atins în treacăt şi a sărit în cameră.

Aerul era deja greu de freamătul părului de pisică. Dintr-un birou vecin s-a deschis o uşă. În prag stătea Gustave Du Mont, un bărbat scund, între două vârste, cu ochii ca nişte cireşe. S-a repezit printre pisici, fluturând din mâini şi strigând:

— Afară! Afară! Haideţi, toată lumea! Mergem acasă!

Pisicile s-au mulţumit să se împrăştie tacticos, unele aterizând la picioarele lui, altele trăgându-l în joacă de pantaloni. Erau stăpânele lui. Du Mont a oftat, şi-a azvârlit în sus mâinile şi a spus:

— Cu ce te pot ajuta?

— Sunt de la bufetul de jos. Aţi lăsat cartea de vizită.

— Intră.

Am intrat în biroul lui şi el a închis usa. Ne aflam într-o mică încăpere, în prezenţa a trei pisici tolănite pe o bibliotecă. Erau feline de soi, persane uriaşe, şi se lingeau pe labe cu aplomb regesc. M-am holbat la ele. Du Mont a părut să înţeleagă.

— Preferatele mele, a spus el, zâmbind.

A deschis un sertar al biroului şi a scos o sticlă de scotch de 750.

— Ce-ai zice de un prânz, tinere?

— Nu, mersi, doctore Du Mont. Ce treabă aveaţi cu mine?

Du Mont a destupat sticla, a luat o înghiţitură şi a gemut.

— Ţi-am citit povestirea. Eşti un scriitor bun. N-ar trebui să faci pe chelnerul. Meriţi o poziţie mai respectabilă. Du Mont a mai tras o duşcă. Vrei o slujbă?

M-am uitat la toate pisicile alea ale lui.

— Poate. La ce vă gândiţi?

— Am nevoie de un redactor.

Am simţit în nări mirosul înţepător de la atâtea pisici.

— Nu ştiu dacă o să pot.

— Te referi la pisici? Pe-asta o rezolv eu.

M-am gândit câteva momente.

— Păi… ce anume ați vrea să redactez?

A mai tras o dușcă zdravănă.

— Romane, povestiri, ce se nimereşte.

Am şovăit.

— Pot să le văd?

Şi-a lăsat pumnul să cadă peste un morman de manuscrise.

— Serveşte-te.

Am luat manuscrisul de deasupra. Era o povestire, scrisă de o anume Jennifer Lovelace, cu titlul *Pasiune în zori*. Am oftat.

Du Mont a mai luat o dușcă.

— E groaznic, a zis el. Toate sunt groaznice. Eu nu mai sunt în stare să le citesc. Aşa scriitură proastă n-am mai văzut. Dar se câştigă ceva bani, dacă te ţin curelele. Cu cât sunt mai proaste, cu atât îi taxezi mai mult.

Toată partea din faţă a costumului meu nou se umpluse deja de păr de pisică. Mă mânca nasul şi simţeam că-mi vine să strănut. M-am abţinut.

— Care-i leafa?

— Cinci dolari pe săptămână.

— Ce naiba, asta înseamnă doar un dolar pe zi.

— E o nimica toată.

Am înşfăcat sticla şi am luat o gură. M-a ars pe gâtlej. Avea gust de pişat de pisică.

— Zece dolari pe săptămână, altfel am încheiat discuţia.

Du Mont a întins pumnul.

— Bate palma, a zis el. Începi de luni.

Luni m-am prezentat la muncă la nouă dimineaţa. Pisicile dispăruseră. Geamul era închis. Sala de primire fusese reamenajată. La fereastră apăruse un birou pentru mine. Totul era curat şi desprăfuit. Nici măcar un singur fir de păr de pisică nu mi s-a lipit de deget când l-am trecut peste pervazul ferestrei. Am adulmecat aerul. Mirosul de urină era încă pregnant, dar era mascat de un dezinfectant puternic. Se mai simţea încă un miros – de soluţie antipisici. M-am aşezat la birou şi am scos maşina de scris. Era o antichitate, marca Underwood. Am rulat o coală de hârtie pe sub car şi am încercat tastatura. Mergea ca o maşină de tuns iarba ruginită. Brusc, m-a apucat nemulţumirea. Dintr-un motiv sau altul, slujba asta îmi trezea unele temeri. De ce să lucrez la produsele altora? De ce nu eram la mine-n

cameră, scriind pentru mine? Ce-ar face Heinrich Muller într-o asemenea situaţie? Cu siguranţă, eram un fraier.

Usa s-a deschis şi a intrat Du Mont. M-am mirat văzând că purta melon, o vestă gri pe sub redingotă, ghetre şi baston. Nu fusesem niciodată la Paris, dar apariţia omuleţului ferchezuit mi-a evocat respectivul oraş. Oare era nebun? Brusc, mi-a trecut prin minte că era.

— Bună dimineaţa, a zis el. Îţi place noul tău cartier general?

— Ce s-a întâmplat cu pisicile?

— Dezinfectantul, a zis el. Le pune pe fugă. Stai liniştit. Mă pricep la pisici. Nu se mai întorc. Şi-a atârnat pălăria şi bastonul în cuierul de pe uşă. Apoi şi-a tras un scaun şi s-a aşezat lângă mine la birou. A ales manuscrisul de deasupra, *Pasiune în zori* de Jennifer Lovelace, şi a început să mă iniţieze în meşteşugul corecturii literare. O făcea cu brutalitate, pentru că era, de fapt, o treabă brutală. Cu un creion negru în mână, însemna, tăia şi rădea propoziţii, paragrafe, pagini întregi. Manuscrisul Singera de-a dreptul, mutilat. În scurt timp am prins ideea, iar la finalul zilei hăcuiam deja cu spor.

După-amiaza târziu am auzit o pocnitură surdă la geamul meu. Era o pisică, o veterană cu o mutră oropsită, stâlcită. M-a fixat prin geam, frecându-şi nasul de el, apoi lingându-l răbdătoare. Am ignorat-o o vreme, iar când m-am uitat iar, alte două pisici i se alăturaseră pe pervazul ferestrei, fixându-mă cu priviri miloage, de orfane. N-am rezistat. Am coborât cu liftul până la bufet şi am găsit nişte felii de pastramă în coşul de gunoi. Le-am învelit într-un şervet şi le-am adus înapoi, să le dau pisicilor. Când am deschis fereastra, au dat buzna în cameră şi au mâncat lacome din mâna mea.

L-am auzit pe Du Mont râzând. Era în pragul biroului, cu una dintre cele trei persane ale lui în braţe.

— Ştiam eu că eşti iubitor de pisici, a zis el. Ţi-am citit-o în ochi.

Capitolul 2

Mi-a luat trei zile să corectez povestirea lui Jennifer Lovelace. Versiunea ei avusese treizeci de pagini. A mea reducea manuscrisul la jumătate. Nu era neapărat rea ca povestire, era pur şi simplu slabă ca structură şi frazare – spunea povestea a şase profesori de şcoală care merg

într-o căruţă cu coviltir prin prerie, au ciocniri cu indienii şi cu bandiţii şi într-un sfârşit ajung în Stockton. Eram mulţumit de munca mea şi i-am dus manuscrisul lui Du Mont. El l-a cântărit în mână şi s-a încruntat.

— Nu-i poţi pune zece pagini în plus? a întrebat el.

— E suficient de lungă, am insistat eu. Nu i-aş mai adăuga nici măcar un rând. Cred c-o să-i placă lui Jennifer Lovelace.

El s-a întins după telefon.

— O anunţ că manuscrisul ei e gata.

A doua zi după-amiaza hrăneam pisicile când a sosit Jennifer. Era de o frumuseţe ameţitoare. Purta un costum alb de în, ciorapi negri transparenţi şi pantofi uşori, negri, iar de braţ îi atârna o poşetă neagră. Părul ei era o spumă de negru strălucitor şi avea o faţă superbă, însufleţită de ochi negri. Erau atâtea de văzut la ea, iar ochii mi s-au oprit asupra formei corpului ei, asupra taliei şi şoldurilor senzuale, ispititoare, provocatoare, incredibile. Văzusem mii de femei frumoase de când eram la Los Angeles, dar frumuseţea lui Jennifer Lovelace îmi tăia răsuflarea.

— Bună, am zis şi am sărit stângaci în picioare.

— Bună ziua, a spus ea, zâmbind. Sunt Jennifer Lovelace. Doctorul Du Mont este?

— O să văd. Te rog să iei loc.

Ea s-a aşezat plutind pe un scaun ca o pernă încântătoare din satin, iar eu am urmărit mecanica genunchilor ei, a pulpelor şi şoldurilor ei. Şi-a încrucişat mâinile splendide în poală şi am simţit cum mă inundă plăcerea. Am bătut la uşa lui Du Mont, iar el mi-a strigat să intru. Am intrat, am închis uşa cu grijă şi am şoptit:

— A venit!

— Sst, a făcut Du Mont, apăSindu-şi buzele cu degetul. Las-o să aştepte niţel. E bogată.

— Aşa şi *pare*.

Du Mont a scos un ceas de aur din buzunarul vestei şi a rămas holbându-se la el un moment care mie mi s-a părut lung. Apoi a izbucnit:

— Acum! Ad-o încoace!

Am deschis uşa şi am găsit-o stând acolo, sigură pe ea şi răbdătoare, ca o regină.

— Intră, te rog, am spus.

— Mulţumesc, a spus ea, ridicându-se. Când s-a îndreptat spre biroul lui

Du Mont, am observat că era plină de păr de pisică pe partea din spate a costumului.

— Stai! am zis. Ea s-a oprit şi m-a privit descumpănită. Era şansa mea. M-am lăsat în genunchi în spatele ei şi am început să-i scutur părul de pisică de pe fesele splendide, simţindu-i muşchii tari ai coapselor, rotunjimea posteriorului radios. Ea s-a smucit să scape de mine.

— Ce faci? a întrebat. Ce doamne iartă-mă…

— Pisicile, am zis, întinzând ambele mâini acoperite cu păr de pisică.

Ea şi-a răsucit trunchiul să se uite la părul care se lipise de ea şi a început să-l scuture cu o mână. M-am târât în ajutorul ei, dar ea m-a respins.

— Te rog! m-a implorat. Lasă-mă în pace. Între timp, Du Mont apăruse lângă ea, galant, sigur pe el.

— Haide, draga mea, a liniştit-o el, conducând-o înăuntru pe uşă, apoi închizând uşa în urma ei. Eu am îngenuncheat pe podea, derutat şi jenat, în timp ce pisicile se învârteau pe lângă mine, plângând după mâncare.

În biroul lui Du Mont era linişte. Aşezat în genunchi, am tras cu ochiul pe gaura cheii la Jennifer, care stătea la birou în fața lui Du Mont. Citea versiunea redactată j a povestirii ei cu o căutătură încruntată, plină de furie.

— Manuscrisul meu! a gemut ea. Ce s-a întâmplat cu el? Căuta frenetic ceva în poşetă. Dă-mi o ţigară, te rog.

Du Mont i-a oferit ţigara.

— Ce-ai făcut din povestirea mea, doctore Du Mont? Ai distrus-o – povestea mea frumoasă! Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Du Mont a ridicat palmele, împăciuitor.

— Eu n-am făcut nimic, draga mea, a minţit el. Habar n-am avut ce face el.

Jennifer Lovelace s-a îmbăţoşat.

— El? Care el?

Du Mont n-a răspuns. S-a mulţumit doar să arate din cap, spăsit, către uşa sălii de primire. Când Jennifer Lovelace a sărit în picioare, eu am rupt-o la fugă – pe hol, în jos pe scări, prin bufet şi pe uşa din dos până în gang. Acolo am găsit o ladă de marfă, m-am aşezat pe ea şi am fumat o ţigară, cu mâinile tremurându-mi. Am observat pisicile care-mi dădeau târcoale, aceeaşi veşnică ceată care mă vizita la birou. M-au privit curioase, întrebându-se ce căutam pe teritoriul lor.

M-am uitat în sus, la fereastra biroului meu. Nu mă puteam întoarce acolo. Nu voiam. Mă simţeam trădat. Du Mont mă păcălise. Felul turbat în care redactasem bucata lui Jennifer mă umplea acum de ruşine. Dacă cineva mi-ar fi ciopârţit în halul ăla opera, i-aş fi tras un pumn. Mă întrebam ce-ar fi avut Heinrich Muller de spus despre integritatea mea. Integritate! Am râs. Integritate – ciuciu. Eram un nimeni, un zero. A dracului treabă. Am hotărât să mă duc să-mi cumpăr nişte pantaloni. Îmi mai rămăseseră mai mult de o sută de dolari. Aveam să mă răsfăţ şi să uit de necazuri cheltuind deșănțat. Oricum, ce însemnau banii?

La Goodwill, am ales şi am probat trei perechi de pantaloni. Nu ştiu de ce, dar n-au prea reuşit să mă remonteze. M-am studiat în oglinda lungă şi m-am văzut – nulitatea, zero barat. Ruşinat în prezenţa lui Heinrich Muller, leul literaturii.

Am traversat pe la Third colţ cu Hill până la Angel’s Flight, m-am urcat în funicular şi m-am aşezat pe un scaun. În afară de mine, singura pasageră era o fată care stătea vizavi şi citea o carte. Era îmbrăcată într-o rochie modestă şi nu purta ciorapi. Era destul de atrăgătoare, dar nu era genul meu. Când cabina a pornit hurducându-se, ea s-a mutat pe alt scaun. N-are cur deloc, mi-am zis. De fapt, are cur, dar nu e splendid, ca al lui Jennifer Lovelace. E lipsit de nobleţe, de măreţia unei capodopere. E doar un cur, un cur obişnuit, ca toate cururile. Nu era ziua mea norocoasă.

Am coborât din funicular sus, la Angel’s Flight, şi am luat-o pe Third Street spre hotelul meu. Apoi am hotărât să mă opresc la o cafea şi la o ţigară în micul restaurant japonez aflat la câteva uşi mai în faţă. Cafeaua mi-a risipit gândurile negre şi mi-am continuat drumul către hotel. Proprietăreasa stătea în hol, la recepţie. Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost un exemplar din *The American Phoenix*. Era exact acolo unde-l lăsasem eu cu trei săptămâni în urmă. Iritat, m-am apropiat cu îndrăzneală de recepţie şi l-am cules.

— N-aţi citit-o, nu-i aşa?

Ea a zâmbit cu ostilitate.

— Nu, n-am citit-o.

— De ce nu? am întrebat.

— M-a plictisit. Am citit primul paragraf şi mi-a ajuns.

Mi-am vârât revista sub braț.

— O să mă mut, am zis. Cât de curând.

— N-ai decât.

Am plecat, luând-o înainte pe coridor. Când descuiam ușa cu cheia, am auzit de vizavi țăcănitul unei încuietori. Ușa s-a deschis şi a ieşit fata din funicular. Ţinea încă în mână cartea. Era *Nana*, de Zola. Ea mi-a zâmbit în semn de salut.

— Bună! am zis. Nu ştiam că locuieşti aici.

— Tocmai m-am mutat.

— Lucrezi în zonă?

— Cred că poţi să spui şi aşa. A făcut un gest senzual. Vrei să te vezi cu mine?

— Când?

— Chiar acum, ce zici?

N-o doream. Nu mă atrăgea nimic la ea, dar trebuia să mă port bărbăteşte. Exista o singură ieşire din asemenea situații.

— De acord, am zis.

Ea şi-a aprins micuţa flacără de senzualitate din ochi şi a împins de uşă.

— Ce mai aşteptăm? a zis ea.

Eu am şovăit. Ajută-mă, Doamne, mi-am zis în timp ce traversam coridorul şi intram în cameră.

Ea m-a urmat înăuntru şi a închis uşa.

— Cum te cheamă, iubitule?

— Arturo, am spus. Arturo Bandini.

Ea a întins mâinile şi mi-a luat haina.

— Cât ceri? am întrebat.

— Cinci.

M-a întors cu faţa la ea şi a început să mă desfacă la cămaşă. A aşezat-o pe un scaun şi a traversat camera către baie.

— Lipsesc un minut.

A intrat în baie şi a închis uşa. Eu m-am aşezat pe pat şi mi-am scos hainele. Eram gol când a apărut ea. Am încercat să-mi ascund dezamăgirea. Era îmbăiată şi curată, dar era cumva impură. Posteriorul îi atârna acolo ca un copil orfan. Niciodată n-avea să iasă nimic între noi. Prezenţa mea acolo era o sminteală. Ea m-a apucat de sculă şi m-a dus în baie. M-a spălat şi m-a săpunit între picioare, iar degetele ei mi-au luat la frământat cu hotărâre mădularul, dar n-am avut nicio reacţie. Nu mă puteam gândi decât la Jennifer Lovelace şi la nobleţea crupei ei. Apoi m-a

înfăşurat într-un prosop, ne-am întors în dormitor şi ne-am aşezat pe pat. Ea s-a întins, goală, şi m-am lungit şi eu lângă ea.

— Dă-i drumul, a zis ea.

Mi-am plimbat un deget prin părul ei pubian.

— Te superi dacă citesc? a zis ea. Dă-mi şi mie cartea. I-am dat cartea, ea a deschis-o unde rămăsese şi a început să citească. Eu stăteam întins şi mă gândeam. Dumnezeule mare, dacă ar intra mama în momentul ăsta? Sau tata? Sau Heinrich Muller? Până când o s-o țin aşa? Ea a arătat din cap către un vas cu mere de pe noptieră.

— Vrei un măr? a întrebat.

— Nu, mersi.

— Dă-mi mie unul, te rog.

I-am întins un măr. Şi s-a pus pe citit şi pe mâncat.

— Haide, iubitule, m-a ademenit ea. Distrează-te. Mi-am azvârlit picioarele jos din pat şi m-am ridicat.

— Care-i problema? a întrebat ea, pe un ton duşmănos.

— Stai liniştită. O să te plătesc.

— Vrei să ţi-o sug?

— Nu, am zis.

Ea a închis cartea cu zgomot.

— Ştii care-i problema ta, băieţaş? Eşti pe dos. Asta-i problema ta. Eşti poponar. Va cunosc eu pe voi.

Mi-a cules haina, pantalonii, chiloţii, pantofii şi şosetele, s-a repezit la uşă şi le-a aruncat pe toate pe coridor. Am ieşit şi am început să-mi adun lucrurile.

— Îţi datorez cinci dolari, am zis.

— Ba nu. Nu-mi datorezi nimic.

M-am căutat în buzunarul hainei după cheia de la uşă. La capătul culoarului, privindu-mă cu braţele încrucişate, era doamna Brownell, proprietăreasa. Am deschis cu cheia şi m-am grăbit să intru în camera mea.

M-am simţit uşurat, salvat, eliberat. M-am dus la fereastră să mă uit la acel oras care se întindea dedesubt în toată splendoarea lui. Era ca o vedere asupra întregii lumi. Departe, către sud-vest, soarele mângâia oceanul cu fâşii de lumină divină. Un mesaj de la Dumnezeu. Un semn. Pruncul Isus în iesle, lumina stelei din Betleem. Am căzut în genunchi.

O, Isuse, prunc binecuvântat, m-am rugat. Îţi mulţumesc că m-ai salvat

în această zi. Binecuvântat să fii pentru revărsarea de milostenie divină care m-a scos din acea odaie a păcatului. Jur în clipa asta – niciodată n-o să mai păcătuiesc. O să-mi amintesc câte zile voi avea de interventia ta strașnică. Mulţumesc, micuțule fiu al lui Dumnezeu. De-acum înainte te voi sluji cu credinţă.

Am făcut semnul crucii şi m-am ridicat în picioare. Ce bine m-am simţit. Plin până la refuz de emoţiile primei copilării. Trebuia să dau de Jennifer Lovelace. M-am îmbrăcat şi am ieşit în hol. De la telefonul public am format numărul lui Du Mont.

— Ce-ai păţit? a întrebat el.

— Sunt la mine la hotel. Îmi spui şi mie numărul de telefon al lui Jennifer Lovelace?

Mi l-a dat şi l-am notat.

M-am întors în cameră şi m-am aşezat la maşina de scris. Am bătut timp de cincisprezece minute – două pagini de inimă albastră. Am împăturit hârtia, am ieşit din hotel până la telefonul public de peste drum şi am sunat-o pe Jennifer. În timp ce-mi desfăşuram notiţele, am auzit telefonul sunând.

— Alo.

Ea era.

— Jennifer, aici Arturo Bandini.

A urmat o pauză. Sudoarea îmi erupea din piele. Vocea îmi tremura.

— Jennifer, vreau să mă ierţi. Nu ştiu de ce ţi-am distrus manuscrisul cel frumos. A fost pur şi simplu o chestiune de lipsă de experienţă. Sunt un scriitor bun, Jennifer. Pot s-o dovedesc. O să-ți aduc nişte scrieri de-ale mele. O să vezi ce scriitor minunat sunt. N-am vrut să-ţi distrug manuscrisul. Eu nu sunt critic, Jennifer. Eu n-am făcut decât să urmez instrucţiunile lui Du Mont. Am făcut o greşeală îngrozitoare. Ce zici, mă laşi să te văd ca să-ţi explic? Aş vrea să-ţi spun ce talent minunat am. Te rog, Jennifer. Dă-mi şansa să-ţi explic…

Nu terminasem, dar ea mi-a retezat-o.

— Duminică e bine?

— În orice zi, la orice oră. Tu hotărăşti.

Mi-a dat adresa ei din Santa Monica şi mi-am notat-o.

— Mulţumesc, Jennifer. N-ai să regreţi.

Ea a închis telefonul.

Capitolul 3

Am simţit soarele pe faţă ca un ochi mare de aur şi m-am trezit. Era duminică dimineaţa şi se anunţa o zi însorită, măreaţă. Am ţâşnit jos din pat, am deschis larg fereastra şi am strigat către lume: salutare tuturor! Baftă tuturor! O zi bună, o nouă zi. Mi-am amintit cum stătea tata în Colorado la chiuveta din bucătărie într-o dimineaţă senină de primăvară, cântând vesel în timp ce se bărbierea. *O Sole Mio*. M-am dus în faţa oglinzii de la baie şi am cântat şi eu ca el. O, Doamne, că tare bine mă simţeam! Cum era posibil? La micul dejun am curăţat şi am mâncat două portocale.

Înţolit cu costumul bun, în dungi, de la Goodwill, şi cu pălăria de crai din fetru, mi-am vârât un exemplar din *The American Phoenix* sub braţ şi am pornit la drum cu paşi mari, să cuceresc o femeie. Mergeam cu pas întins pe Olive Street, în dimineaţa senină de duminică. Oraşul părea pustiu, strada era liniştită. M-am oprit şi am ascultat. Am auzit ceva. Era fericirea. Era propria mea inimă bătând uşurel, ritmic. Un ceasornic, asta eram, o mică maşinărie a fericirii. Am traversat Fifth Street până la Biltmore Hotel. Lume bine îmbrăcată intra şi ieşea pe uşile turnante. Erau oameni ca mine, dichisiţi, clasa mai de soi. La intrarea principală stătea un portar în uniformă. Mi s-a părut înalt de trei metri când m-a salutat. I-am răspuns la salut.

— Aveţi un ceas, domnule? am întrebat.

— Da, domnule. A aruncat o privire ceasului de la mână. E ora unsprezece, domnule.

— Vă mulţumesc, domnule.

M-am dus până la bordura trotuarului şi m-am uitat la un şir lung de taximetre, fiecare cu câte un şofer care aştepta. Brusc, o idee mi-a explodat în minte. O să mă duc la Jennifer cu taxiul. Toată viaţa îmi dorisem să merg cu taxiul, dar dintr-o serie de motive, toate financiare, nu făcusem asta niciodată. Acum puteam s-o fac. Puteam să-mi fac apariţia în stil mare. Puteam să apar în trombă în faţa casei ei, să aştept ca şoferul să-mi deschidă uşa, apoi să sar afară ca un prinţ. Portarul a venit lângă mine.

— Un taxi, domnule?

— Da, domnule. A deschis uşa celui mai apropiat taxi, în care m-am

urcat. Şoferul s-a întors şi s-a uitat la mine.
— Încotro, domnule?
— Eighteenth Street 1724, Santa Monica.
— O cursă cam lungă, a zis el.
— Nu importă, am răspuns. Nu importă câtuşi de puţin.
Taxiul s-a îndepărtat de trotuar, a făcut dreapta pe Seventh Street, apoi dreapta pe Hope Street până pe Wilshire Boulevard. Am privit strada şi magazinele şi am simţit un nod în gât. Ce oraş minunat! Ia uite ce de oameni frumoşi, care se plimbă înţoliţi elegant, după biserică, căscând ochii la vitrinele de pe bulevardul strălucitor. Era, fără îndoială, ziua mea, era oraşul meu.
Şoferul de taxi avusese dreptate. A fost o cursă lungă – a costat şapte dolari şi douăzeci de cenţi. A oprit aparatul şi m-am uitat lung la suma finală. Am coborât din maşină şi i-am întins şoferului o bancnotă de zece dolari. El s-a scotocit după rest, pe care l-am numărat. Apoi mi-am adus aminte că bacşişul era şi el de rigoare. Şoferul se uita la mine. I-am dat zece cenţi.
S-a strâmbat.
— Vai, mersi.
M-am întors şi m-am uitat la casa lui Jennifer. Ziceai că e scoasă din cărţile pentru copii cu Mama Gâscă, o fantezie victoriană în galben şi alb cu câte o cupolă în ambele colţuri ale etajului de sus. Cupolele erau împodobite cu panouri de lemn în care erau sculptate bucle şi modele complicate cu spirale şi figurine răsucite. Era un tort de nuntă reconstituit până-n cele mai mici detalii, în afară de mire şi mireasă. Se înălţa mândru într-o curte plină de brazi uriaşi, ciudat de nelalocul său, aparţinând mai degrabă ţării lui Oz. Casa lui Jennifer! Am văzut scaunele mari comode de pe verandă şi am zâmbit la gândul că minunatul ei posterior le onorase pe toate.
Ea a apărut în prag în timp ce urcam scările verandei.
— Bună! mi-a spus, zâmbind. Mă bucur că ai venit. Intră, te rog.
Ea a deschis uşa cu plasă şi am intrat în casă. Camera era uluitoare. Un pian cu coadă, scaune luxoase, ferigi Boston gigantice, lămpi Tiffany şi o pictură mare, în ulei, deasupra şemineului – cu un copil cu părul lung, buclat.
Mi-a lăsat răgaz suficient să studiez portretul, explicân- du-mi că era

portretul ei.

— Ia loc, te rog, a zis ea. Mama şi tati sunt la slujbă. Trebuie să se întoarcă în curând.

— Tu ai fost la mesă de dimineaţă? am întrebat.

— O, da. Eşti catolic?

— Păi altfel cum? am răspuns cu un zâmbet. Biserica face parte din familia mea de multe generaţii.

— Înseamnă că ai fost la mesă de dimineaţă?

— Fireşte. E păcat de moarte să nu te duci. Sunt sigur că știi asta.

Ea a zâmbit.

— Bineînţeles.

M-am aşezat.

— Drept să-ţi spun, am avut un soi de polemică teologică azi de dimineaţă cu duhovnicul meu.

Ea s-a aşezat, netezindu-şi dosul costumului galben, de plajă. Fundul ei umplea scaunul ca un ou drăgălaş într-un cuib.

— Unde-i parohia ta? a întrebat ea.

Ştiam că undeva în Los Angeles trebuia să existe o biserică Sfânta Maria, aşa că am răspuns:

— Sfânta Maria de Guadalupe.

— Nu-i aşa că e superbă? a exclamat ea. Ador biserica aia.

— Mă rog deseori acolo.

— Ziceai ceva de o polemică între tine şi duhovnicul tău. La ce te-ai referit?

— Îţi spun, dar numai dacă rămâne între noi. Sfânta taină a spovedaniei.

Cu un geamăt, ea şi-a dus o mână la piept.

— Oare se cade? a întrebat.

— Trebuie, am zis eu. Mi-am frământat preţ de câteva clipe mâinile în poală, apoi am continuat. Mai stii dezmăţul la care m-am dedat cu manuscrisul tău? Ai uitat cum l-am distrus, nesocotindu-ţi, în depravarea mea, sentimentele? Ai uitat cum te-a înfuriat scandaloasa faptă?

Ea a dat din cap cu gravitate.

— Când am intrat în confesional şi am dat cu ochii de preot, singura mea întrebare a fost: oare am săvârşit un păcat mortal distrugându-ţi munca? Să fie oare o gravă încălcare a legii lui Dumnezeu? Oare o să mă ierte pentru ce am făcut? Preotul m-a privit prin ferestruică, a cumpănit o

vreme, apoi a spus: „Profanarea oricărei opere artistice e unul dintre cele mai grave păcate împotriva legii lui Dumnezeu“.

Ea părea impresionată la culme şi s-a ridicat.

— Vrei o Cola, domnule Bandini?

— Da, mulţumesc.

S-a îndreptat sprintenă spre bucătărie, cu fundul ei splendid urmând-o într-o cadenţă rituală.

M-am dus după ea, iar ea a scos două sticle de Cola din frigider şi mi-a întins una. Am desfăcut sticlele şi am băut. Pe masă era un coş de picnic acoperit. Am ridicat capacul şi am aruncat o privire înăuntru.

— Ăsta-i pentru noi, a zis ea.

— Mergem undeva?

— La plajă.

— La ocean?

— Fireşte.

— Putem înota?

— Ăsta-i rostul lui.

— N-am costumul de baie la mine.

— Poţi să împrumuţi unul de la fratele meu.

Am terminat de băut Cola.

— Hai să mergem, a zis ea.

Cu coşul de picnic în mână, am urmat-o pe scara de serviciu până la garaj, unde era parcat un Chevy cu două uşi. Am pus coşul pe bancheta din spate şi m-am strecurat lângă ea. Ea a pornit motorul, a traversat aleea până-n intersectie şi a ieşit în trafic.

La peste un kilometru şi jumătate de debarcaderul din Santa Monica, pe Pacific Coast Highway, era un pâlc de bungalouri pe plajă, foarte vechi şi măcinate de vreme. Am oprit lângă trotuar şi am coborât. Dincolo de un gard înalt, pe o potecă de lemn, am ajuns la una dintre cele douăsprezece căsuţe construite pe nisip. Ea a răsucit cheia în uşa primei căsuţe şi am intrat. Era bungaloul familiei ei. Nu era pretenţios – un aragaz, un frigider, o masă şi scaune. Din bucătărie se făceau două dormitoare. Ea a intrat într-unul din ele şi a ieşit într-un costum de baie negru, aruncându-mi şi mie un slip. În timp ce eu mă dezbrăcam, ea a ieşit afară şi a luat-o la fugă spre valuri. Mi-am scos hainele şi mi-am privit încruntat corpul alb ca un crin. Îmi amintea de un porc rozaliu şi mă temeam de expresia ei şocată

când aveam să-mi fac apariţia. Dar ea nu s-a arătat deloc şocată aşa cum stătea pe nisipul cald, citind *The American Phoenix* prin lentilele fumurii ale ochelarilor cu rame de baga.

Oceanul era fabulos. Am uitat de corpul meu palid, nevăzut de soare, şi am rămas privindu-l cu uimire. Plaja era aproape pustie. Câţiva copii au trecut în fugă pe lângă noi, oprindu-se să se holbeze la mine; apoi au luat-o iar la fugă, chicotind. Prudent, mi-am lăsat degetele de la picioare să fie acoperite de vălurele în timp ce împroşcam vesel. Am intrat treptat la apă mai adâncă şi am început să înot, revigorat de valurile răcoroase, usturătoare. Parc-as fi fost la ani-lumină de Colorado. Mi-am i spus că, exact în acel moment, mama trebuie să fi ajuns acasă de la slujbă şi pregătea masa de prânz. Probabil că se gândea la mine exact în momentul când mă gândeam şi eu la ea.

Îi tot aruncam ocheade lui Jennifer. Ea era absorbită de revistă şi nu mă băga în seamă. M-am ridicat în faţa ei şi i-am atras atenția.

— Ia uite!

Am făcut o tumbă, apoi încă una, şi încă una. Ea a zâmbit vag şi s-a întors la revistă. Mai ştiam şi alte giumbuşlucuri, căci fusesem membru în echipa de acrobaţii la Colorado University.

— Ia fii atentă la asta!

Am făcut de câteva ori roata. Ea a ridicat privirea şi mi-a zâmbit, absentă.

— Fii atentă aici!

Sprijinindu-mă în mâini, am înaintat prin apă până când nu mi s-au mai văzut nici mâinile, nici umerii. Apoi m-am dezechilibrat. M-am uitat către plajă. Jennifer nu mai era. Am văzut-o târându-şi picioarele prin nisip şi intrând în căsuţă. M-am dus după ea.

Se apucase să scoată ce era în coşul pentru picnic – salată verde, ceapă, roşii –, să le spele în chiuvetă și să le taie într-un bol de lemn. Îşi pusese un şorţ de cocteil peste costumul de baie negru lucios. Am rămas cu gura căscată. Silueta ei era voluptuoasă, provocatoare, irezistibilă. Mi-am aprins o ţigară şi, cum mâna îmi tremura, mi-am zis că venise momentul. Acum ori niciodată. Nu fi bou. Fă ceva. Momentul ăsta n-o să se repete niciodată. Fii curajos. N-ai nimic de pierdut. Dar poţi câştiga totul. M-am ridicat şi am sărit pe ea, aterizând în genunchi şi înconjurându-i talia cu braţele.

— Te iubesc, am zis. Te doresc.

Şi-a răsucit superbele şolduri ca să scape din înlănţuirea mea. O prinsesem într-o strânsoare de tigru. A luat bolul de salată şi m-a pocnit cu el în cap. Am simţit revărsarea de maioneză, ulei de măsline şi legume în timp ce mă lungeam la podea, trăgând-o şi pe ea după mine.

— Prostule! a ţipat ea. Dă-mi drumul! Nebunule ce eşti!

Eram prinşi într-un soi de violenţă inexplicabilă, încleştându-ne, alunecând pe podea, ducând o luptă iară noimă. Ea a ţipat când am muşcat-o de fund. S-a ridicat pe braţe şi genunchi şi a reuşit să-mi scape şi să ajungă în dormitor, trântind uşa după ea.

Am rămas gâfâind, în balta de sos de salată. Ce făcusem? Pe podeaua murdară era exemplarul meu din *The American Phoenix*, pătat cu ulei şi maioneză. Şi acu` ce mai fac? m-am întrebat. Du-te, mi-am zis. Fugi. Pleacă de-aici. M-am târât pe un scaun şi am văzut că aveam zgârieturi pe piept şi pe picioare. Sfârşitul lumii. Sfârşitul meu. Sfârşitul iubirii mele. Ușa dormitorului s-a deschis şi a ieşit ea. Îşi freca trupul cu prosopul, ştergând sosul de salată. N-a spus niciun cuvânt.

— Îmi pare rău, am zis.

— Nenorocitule! a zis ea. Şi-a luat cheile de pe masă şi s-a dus la uşă. Şi încă ceva, s-a oţărât ea, nu există nicio biserică Sfânta Maria de Guadalupe!

A ieşit. M-am ţinut după ea de la poartă până la şosea. S-a urcat în maşină şi a plecat.

Aş fi vrut să plâng, dar mă copleşea propria mea prostie. M-am întors la bungalou, mi-am scos slipul şi am făcut un duş rece. M-am şters cu prosopul, m-am îmbrăcat, am închis uşile căsuţei şi am luat-o pe lângă şosea. Peste drum, cei veniţi să facă baie coborau pe poteca abruptă dinspre stăvilar. Am traversat autostrada şi am intrat pe potecă. M-a scos la Ocean Avenue, unde era o statie de tramvai. Am luat următorul tramvai şi m-am întors la hotel.

Când am răsucit cheia în uşă, am auzit muzică la radio din camera de vizavi. Era *Begin the Beguine*. Am intrat în cameră, m-am dezbrăcat şi mi-am pus un halat de baie. Aproape că se făcuse întuneric – întuneric, singurătate, senzualitate. Am ieşit din cameră, am traversat holul şi am bătut la uşa ei. Radioul a tăcut, iar ea a strigat:

— Intră!

Am deschis uşa.

Era întinsă pe pat, într-un slip roz, citind tot *Nana*. S-a încruntat.
— *Tu* ce-oi fi vrând?
— Hai să ne futem, am zis.

Capitolul 4

Zilele abia se târau. A venit august, fierbinte şi lipicios. Într-o seară a plouat. Lumea a năvălit afară din hotel şi a stat în stradă, adunând ploaia în palme. Un miros dulce a învăluit Bunker Hill. Ploaia ne uda feţele. Apoi s-a oprit. Lucram din greu, tot pigulind la o povestire. Am luat-o cu mine la birou, la Du Mont. În timpul zilei, el a tot trecut pe la mine şi s-a uitat la ce scriam. Brusc, mi-a smuls pagina din maşina de scris.
— Eşti concediat, a zis. Tremura. Ia-ţi povestirea şi cară-te.
Am plecat. M-am dus la un film. Am luat-o agale pe Main Street până la Follies, unde pe copertină strălucea numele lui Ginger Britton. Tocmai îşi făcea numărul de striptease, agăţată de panglici, cu un cur rubensian perfect. Am găsit un loc în primul rând şi m-am uitat la ea cu nesaţ. Era splendidă, cu un cur de mânză, danSind cu paşi apăsaţi pe scenă, pe tocuri înalte, întorcând spatele publicului, aplecându-se să ne arunce ocheade printre picioare. Un cur campion mondial absolut, incomparabil, cu pielea strălucind ca pulpa unui pepene galben. Părul lung şi roşu îi ajungea până la şolduri, iar Sinii de walkirie zburau rotindu-se nebuneşte. Publicul aplauda şi fluiera.
Mă enervau. De ce dracului erau atât de vulgari? Se uitau la o operă de artă cu aceleaşi manifestări de entuziasm ca la un meci de box. Era un sacrilegiu. Când a ieşit de pe scenă, aplauzele au devenit stridente, insuportabile. N-am putut răbda şi am şters-o din sală. Turbat, m-am întors la hotel. M-am aşezat la maşina de scris şi i-am scris o scrisoare lui Ginger Britton:

Dragă Ginger Britton,
Te iubesc. Te-am văzut azi şi te iubesc ca un nebun.
Te venerez. Mi-aș dori tare mult să te cunosc, să stau de vorbă cu tine, să te țin de mână, să te iau în braţe şi să te acopăr cu sărutări. Când te-am văzut danSind, am simţit ca o flacără pe dinăuntru. Ce n-aş da să te scot într-o seară într-un bistrou liniştit, părul tău roşu pe faţa mea,

buzele tale ude de vin sărutându-mi buzele! Fii bună cu mine, doamnă dragă de la Follies, şi invită-mă pe la tine într-o seară, după spectacol. Tremur de amor.

Arturo Bandini

Am semnat scrisoarea, am pus-o într-un plic şi am ieşit cu ea în hol. Doamna Brownell era la birou. I-am cerut un timbru. Apoi am simţit o mireasmă îmbătătoare ce adia dinspre uşa apartamentului ei din spatele recepţiei.

— Ce-i asta? am întrebat, adulmecând.

— Plăcintă cu carne, a spus ea. Acum am scos o din cuptor.

— Miroase minunat.

— Vrei o bucăţică?

Era prima replică prietenoasă pe care o auzisem până atunci din gura ei. M-am uitat la ochii ei albaştri şi m-am mirat de asemenea schimbare. Chiar era binevoitoare şi nu cutra aia cu care mă obișnuisem.

— Mulţumesc, doamnă Brownell. Aş mânca o felie.

M-a invitat în camera ei. Am rămas acolo, în picioare, uitându-mă în jur. Era o cameră de menajeră – un aragaz, un frigider, o măsuţă pentru micul dejun, două scaune şi o canapea-recamier.

— Ia loc, domnule Bandini.

M-am aşezat la masă şi m-am uitat la ea cum taie o felie dintr-o plăcintă mare cu carne. Nu era tânără. Să fi avut cam cincizeci şi cinci de ani. Dacă te uitai cu atenţie, observai că avea o siluetă îngrijită, armonioasă. Ba se ghicea chiar şi un cur simpatic. A pus felia de plăcintă într-o farfurie adâncă şi a turnat coniac peste ea.

— Ciudat, a zis ea. Pe zăpuşeala asta m-am gândit toată ziua la plăcintă cu carne. Acum ştiu de ce. A zâmbit, arătându-şi dinţii falşi perfecţi, şi mi-a pus plăcinta în faţă. Mi-a dat o lingură şi am gustat din plăcintă. Probabil că mâncasem foarte repede, pentru că m-a servit imediat cu încă o felie. Era o plăcintă foarte consistentă, dar mi-a plăcut, am sorbit coniacul ca pe supă şi am simţit o căldură minunată în stomac. Apoi, totul s-a înceţoşat şi eram beat. Am auzit-o pe doamna Brownell vorbind despre Kansas şi despre masa de Ziua Recunoştinţei la o fermă de lângă Topeka, o poveste despre fraţii şi surorile ei şi despre cum fugise taică-său cu o femeie din Wichita.

M-am trezit în pat. Nu era patul meu, ci al doamnei Brownell. Eram culcat pe spate, lângă perete. Persoana care dormea lângă mine era doamna Brownell. Purta o cămaşă de noapte albă şi o scufie. Stătea cu faţa la mine, cu ambele mâini încleştate pe braţul meu în timp ce sforăia muzical. Ceasul de pe noptieră arăta trei noaptea. Am închis ochii şi am adormit iar.

Noi doi ne potriveam, Helen Brownell şi cu mine. În fiecare noapte nimeream uşor drumul spre camera ei. Uneori, ea zâmbea când mă aşezam şi-mi scoteam pantofii. Alteori nici nu observa, ca şi cum m-ar fi aşteptat. Eram micul ei campion, aşa spunea, căci eram un bărbat mărunţel, nu cu mult mai voinic decât soţul ei, un contabil care murise în urmă cu cinci ani. La ora închiderii, dispărea în baie să se dezbrace, apoi ieşea îmbrăcată în cămaşa ei de muselină, cu scufia de noapte pe cap. Stingea lumina la baie şi se strecura în pat lângă mine. Ne ţineam de urât în întuneric, asta uneori. Alteori o pipăiam un pic şi ea reacţiona. În general era ca o rudă în noapte, o mătuşă nemăritată, mătuşa mea Cornelia care a stat la noi în copilăria mea şi care nu putea suferi copiii. De dimineaţă mă trezeam în sfârâitul slăninii şi o vedeam aplecată asupra aragazului, pregătindu-mi micul dejun.

— Bună dimineaţa, ziceam, iar ea răspundea:

— Micul dejun e gata, micule campion.

Uneori se apleca şi mă săruta pe frunte. Trebuie să-şi fi dat seama că eram falit, pentru că o dată la câteva zile mă pomeneam cu câţiva dolari în buzunar. Încercam să spăl vasele, dar ea nu mă lăsa. Bine hrănit şi odihnit, mă duceam în camera mea şi înfruntam maşina de scris neagră, hâdă, care se uita urât la mine arătându-şi colţii albi. Câteodată scriam câte zece pagini. Nu-mi plăcea când se întâmpla asta, pentru că atunci când eram prolific scriam ca o cizmă. Mai mereu scriam ca o cizmă. Trebuia să am răbdare. Eram sigur c-o să-mi vină. Răbdare! Era ultima pe lista calităţilor mele.

Într-o zi, în cutia poştală mă aştepta o surpriză. Scrisoarea îmi scânteia în mână. Am recunoscut-o pe loc. Era o scrisoare de la Ginger Britton şi împrăştia parfum de gardenii. M-am dus cu ea în cameră, m-am aşezat pe pat şi am deschis-o, o scrisoare care impunea respect, cu o caligrafie elegantă. Ginger Britton îmi mulţumea pentru scrisoare. Aprecia tot ceea ce scrisesem şi se bucura. Din păcate, nu putea ieşi cu mine în oraş seara pentru că era convinsă că soţul ei nu i-ar fi îngăduit-o niciodată, dar insista

să vin cât mai des la Follies, s-o văd pe scenă. Îi plăcuse mult scrisoarea mea. O emoţionase profund. Avea s-o preţuiască mereu.

Am desfăcut scrisoarea şi mi-am apăsat-o pe faţă, trăgând în piept parfumul de gardenii. Mi-am lipit buzele de ea şi am bolborosit recunoscător. Da, da, da, am murmurat. O, Ginger Britton, cât de mult te iubesc! Da da da.

Eram în primul rând la Follies când s-a ridicat cortina şi a început spectacolul burlesc. Ea a intrat pe scenă alături de restul trupei şi m-am afundat recunoscător în scaun. Îmi făcusem planuri: să-i şoptesc ceva, să-i fac cu mâna, să-i trimit bezele, dar când m-am uitat în jur, fiecare chip era chipul soţului ei şi mi-am pierdut curajul. Apoi am ridicat ochii spre chipul ei. Mă privea zâmbind. Mă recunoscuse. *Am ştiut* că mă recunoscuse şi zâmbetul ei era intim într-un fel care m-a înfiorat şi am fluturat două, trei degete către ea în chip de recunoaştere laşă. Apoi ea şi-a început numărul consacrat, răsucindu-se la jumătatea scenei, apoi aplecându-se pe spate să se uite la public printre picioare, şi din acea poziţie şi-a întors capul spre mine şi mi-a zâmbit cu convingere. M-am uitat în jur, neliniştit. Clienţii mă ignorau, cu excepţia unui bărbat care stătea la două rânduri mai în spate, un negru solid, dur, cu o expresie severă, holbându-se drept la mine. Simţind că era rost de scandal, m-am ridicat şi am ieşit.

Bărbatul negru era ori soţul ei, ori alt admirator care-i trimisese o scrisoare.

Capitolul 5

Când m-am întors pe Bunker Hill am trecut prin Pershing Square. Era o noapte caldă, iar parcul strălucea sub felinarele stradale. Oamenii stăteau pe băncile din parc, bucurându-se de tihna răcoroasă de după o zi fierbinte. În mijlocul parcului era o bancă ocupată de jucători de şah. De-o parte şi de alta a mesei lungi stăteau câte patru jucători, fiecare cu câte o tablă de şah în faţă. Jucau şah-fulger – opt jucători măsurându-şi forţele cu un singur om, un bătrân, un individ gălăgios, insolent, genial, îmbrăcat doar cu o cămaşă, care ţopăia de la un jucător la altul, făcând o mutare, aruncând o insultă, apoi trecând la următorul jucător. În doar câteva minute şi-a făcut mai toţi cei opt adversari şi a săltat un pot de douăzeci şi cinci de cenţi pentru această victorie. Când jucătorii au părăsit masa, ofticaţi, bătrânul,

care se numea Mose Moss, a strigat:

— Cine vine la rând? Cine se crede mare jucător de şah? Bat pe oricine de-aici, vă bat şi câte doi, şi câte zece. S-a răsucit şi s-a uitat la mine. Tu de ce stai acolo? a strigat. Cine dracu' te crezi? Ai ceva mărunţiş? Stai jos şi pune-l pe masă, băi, şmecherie. Te bat de te las în fundu` gol!

Am dat să plec.

— Aşa! a pufnit el. Mama lui de laş! Am ştiut eu că eşti pişălcios de cum am dat cu ochii de tine!

Un nou grup de jucători de şah se aşezase deja la masa lungă. Erau şapte cu totul. Eu nu mai jucasem şah de doi ani, dar fusesem un şahist bun în Colorado, ba câştigasem chiar şi un turneu la clubul de şah. Ştiam că-i pot face faţă boşorogului lăudăros şi spurcat la gură, dar nu ştiam dacă pot câştiga în faţa atacului lui scabros. M-a bătut pe spate.

— Stai jos, băieţaş. Învaţă şi tu cum se joacă şah. Asta mi-a pus capac. Am scos o monedă de douăzeci şi cinci din buzunar, am trântit-o pe masă şi m-am aşezat.

M-a bătut şi pe mine, şi pe ceilalţi, din zece mutări. Noi, victimele, ne-am ridicat de la masă, iar el a cules monedele şi le-a zornăit în buzunar.

— Gata? a întrebat el. Iar am câştigat?

Eu m-am căutat de încă douăzeci şi cinci de cenţi, dar ceilalţi jucători îşi pierduseră cheful. Mose Moss s-a aşezat în faţa mea şi am început să jucăm. El şi-a aprins o ţigară.

— Cine te-a învăţat să joci, puştiule? Maică-ta?

— E rândul tău, am zis. Scârbă!

— Uite că începi să vorbeşti ca un şahist adevărat, a zis el, mutând un pion. M-a bătut din douăsprezece mutări. Am pus la bătaie încă douăzeci şi cinci de cenţi. M-a bătut încă o dată prompt, decisiv. N-aveam cum să-l înving pe moşul ăla. Apoi a început să se joace cu mine. A fost crud. Brutal. Sadic. S-a oferit să joace fără regină şi am pierdut. Apoi a renunţat la regină, la amândoi nebunii şi la cei doi cai, şi tot am pierdut. Într-un final şi-a redus arsenalul la pioni. În jurul nostru se strânsese deja o gloată pe trei rânduri, hohotind zgomotos în timp ce pionii lui îmi secerau piesele şi iar m-a făcut mat. Mai aveam doar douăzeci şi cinci de cenţi. I-am pus pe masă. Mose Moss şi-a frecat palmele şi a zâmbit jubilând îngăduitor.

— Uite cum facem acuma, puştiule. O să te las să câştigi. O să mă faci mat.

Publicul a aplaudat şi s-a apropiat. Patruzeci de persoane s-au înghesuit în jurul nostru. A avut nevoie de vreo douăzeci de mişcări ca să mă dea gata, manevrându-şi piesele astfel încât n-am avut cum să nu-l fac mat. Mă simţeam obosit, frustrat, scârbit până-n fundul sufletului. Mă durea stomacul, îmi ardeau ochii.

— Gata, Mose, am zis. Ăştia au fost ultimii mei bani.

— Acceptăm şi pe datorie, a zis el. Pari băiat cinstit. Eşti prost ca noaptea, dar pari cinstit.

Am început să joc din inerţie, prea confuz ca să plec, prea ruşinat ca să mă ridic în picioare şi s-o şterg. Brusc, s-a stârnit agitaţie. Chibiţii s-au împrăştiat. Venise poliţia. Au înşfăcat câteva persoane, iar Mose şi cu mine am fost luaţi pe sus şi urcaţi în dubă. Am fost duşi la închisoarea din oras, şase dintre noi, şi ne-am înşirat în fata biroului sergentului, acuzaţi cu toţii de vagabondaj. După ce ne-au înregistrat, ne-au dus în celula beţivilor. M-am ţinut după Mose, care părea de-al casei. Ne-am aşezat pe băncuţă şi l-am întrebat pe Mose ce avea să urmeze.

— Zece dolari sau cinci zile, a zis el. Mai dă-i în mă-sa. Hai să jucăm şah. Spre oroarea mea, a scos un joc de şah miniatural din buzunarul de la spate, am aranjat piesele pe tablă şi am început să jucăm. El era neobosit. Eu nu puteam să-mi ţin ochii deschişi. Am adormit cu bărbia în piept. El m-a scuturat să mă trezesc şi am mutat o piesă. Jucam deja pe sume astronomice. Îi datoram cincisprezece mii de dolari. Am dublat miza. Am pierdut iarăşi şi, în timp ce Mose încerca să mă trezească, eu am alunecat de pe băncuţă şi am adormit pe podea. Am auzit ultimele lui cuvinte:

— Nenorocitule, îmi datorezi treizeci de mii de dolari.

— Trece-i pe nota de plată, am zis.

Am adormit. Auzeam vag zgomotele nopţii în jurul meu – sforăiturile, pârţurile, gemetele, borâtul, bolboroselile în somn. Era frig în celula aia mare. Zorii cenuşii s-au strecurat pe fereastră. Încetul cu încetul, s-a făcut lumină. La ora şase, gardianul a zăngănit în gratiile celulei cu un baston.

— Toată lumea se pregăteşte pentru Sunrise Court[1], a strigat el. Aveţi cinci minute să daţi un telefon.

---

[1] Instanţă care se întruneşte de dimineaţă pentru a delibera în cazurile beţivilor şi ale altor persoane arestate peste noapte pen tru delicte minore. (N. Tr.)

L-am urmat pe Mose pe coridor până într-o sală de aşteptare cu telefoane pe pereţi. Erau telefoane cu taxă. M-am căutat în buzunare după zece cenţi. N-aveam niciun ban. Mose era în fata mea, vorbind la telefon cu cineva. Când a închis, l-am încolțit.

— Împrumută-mi şi mie zece cenţi, am zis.

El s-a încruntat.

— Doamne, puştiule, a zis el. Îmi datorezi deja treizeci de miare.

— O să ţi-i dau înapoi, Mose, l-am implorat. Până la ultimul cent. Crede-mă.

El s-a căutat în buzunar şi a scos un pumn de monede de argint.

— Alege.

Am ales una de zece cenţi şi m-am dus la telefon. Am format numărul hotelului meu. A răspuns doamna Brownell.

— Sunt la Sunrise Court, i-am spus. Poţi să-mi plăteşti şi mie amenda? E zece dolari.

A urmat un moment de tăcere.

— Ai intrat în vreun necaz?

— Nu, dar sunt falit.

— Vin imediat.

A închis telefonul.

Ea era în sala tribunalului când au fost aduşi arestaţii. Am fost strigat şi m-am apropiat de bară. Judecătorul nici măcar nu m-a văzut, nu mi-a aruncat nici măcar o privire.

— Eşti acuzat de vagabondaj. Zece dolari sau cinci zile. Cum pledezi?

— Vinovat, am zis.

— Achită la aprod, a zis el. Următorul.

Când mă apropiam de masa aprodului, doamna Brownell s-a ridicat şi a venit lângă mine. A deschis poşeta şi i-a întins aprodului o hârtie de zece dolari. M-am aplecat peste masă şi am semnat chitanţa pentru eliberare. Doamna Brownell a luat-o la picior pe culoar, păşind iute. Am alergat după ea.

— Mersi, am zis.

Ea a iuţit pasul înainte pe uşă şi-n jos pe trepte până-n stradă, unde-şi parcase maşina. M-am urcat lângă ea, iar maşina s-a smucit când a băgat-o în viteză.

— Îţi sunt recunoscător, am zis. Ea mi-a aruncat o privire aspră.

— Puşcăriaşule! a zis ea.

Nu ne-am vorbit cât ea a intrat pe Temple Street şi a cotit spre Bunker Hill. A oprit maşina în parcarea goală de lângă hotel.

— N-am comis niciun delict, am explicat eu. M-au săltat pentru că jucam şah, atâta tot.

Ea avea o expresie îmbufnată.

— Şi acum ai cazier.

— Ei, căcat, am zis.

Am ieşit şi am traversat spre hotel. Am trecut pe la recepţie spre apartamentul ei. Ea a intrat în baie şi a dat drumul la apă caldă. Nori de abur s-au înălţat şi au plutit până-n living.

— O să faci o baie, a zis ea. O să dai jos tot jegul, toată mizeria şi împuţiciunea din puşcărie, păduchii, puricii şi ploşniţele.

Mi-am lăsat hainele să cadă la picioare, iar ea le-a adunat ca pe nişte animale moarte şi le-a aruncat în coşul pentru rufe murdare. Apa era caldă şi spumoasă, aşa că m-am afundat până la gât şi m-am lăsat pătruns de căldura binefăcătoare. Doamna Brownell s-a aplecat asupra mea cu o cârpă şi cu o bucată de săpun de rufe. A umplut cârpa de clăbuc şi a început să mă frece. Cârpa mi-a zgândărit urechile până când am ţipat.

— Mizerie! a zis ea. Ia uite ce mizerie! Nu ți-e ruşine?

Mi-a vârât cârpa între picioare şi am ţipat iar.

— Ieşi afară, am zis. Lasă-mă în pace.

Ea mi-a aruncat cârpa în faţă.

— Pușcăriasule! a zis ea. Condamnatule!

Mi-a întors spatele şi m-a lăsat singur. M-am şters, mi-am pus pantalonii scurţi şi m-am dus la bucătărie. Ea era lângă aragaz şi-mi pregătea micul dejun, cu spatele la mine. Fin cunoscător al posterioarelor cum eram, am observat imediat încordarea feselor ei – un semn cert de furie la o femeie. Experienţa mă învăţase să mă manifest cu maximă prudenţă în faţa unei schimbări atât de drastice a dosului, aşa că m-am aşezat în tăcere. Parc-as fi stat lângă un şarpe încolăcit. Ea a venit la masă cu nişte ouă cu şuncă şi mi-a trântit farfuria în fată. A sunat telefonul.

Am auzit-o răspunzând.

— Pentru tine, a zis ea.

Am ridicat receptorul. La telefon era Harry Schindler, regizorul de film. Era prieten vechi cu H.L. Muller. Făcuse rost de adresa mea de la Muller şi

de-abia aştepta să discute cu mine.

— Despre ce?

— Ai mai scris vreodată pentru cinema?

— Nu.

— Nu-i nimic, a zis Schindler. A nevoie de o slujbă?

— Să fac ce anume?

— Să scrii un scenariu.

— Nu mă pricep.

— E floare la ureche, a zis Schindler. O să-ți arăt eu. Ne vedem la Columbia Pictures mâine dimineaţă la zece.

M-am întors în livingul doamnei Brownell şi m-am aşezat. În mod evident, auzise ce vorbisem la telefon.

— Poate că o să mă angajez în industria filmului.

— Măcar o să fii curat, a zis ea.

M-am uitat atent la posteriorul ei. Tot încordat era. Am mâncat repede şi m-am dus înapoi la mine în cameră.

Capitolul 6

A doua zi de dimineaţă, doamna Brownell m-a îndrumat şi am luat autobuzul de pe Sunset până pe Gower Avenue. Studioul era chiar pe stradă, la jumătate de cvartal. Am luat liftul până la etajul patru şi am găsit biroul lui Schindler. Secretara lui stătea la biroul ei şi citea un roman. Era blondă, cu părul pieptănat sever, strâns într-un coc la ceafă. Avea sprâncene aurii şi ochii ei erau topaze pure, ostili, deloc prietenoşi.

— Da? a făcut ea.

I-am spus numele. Ea s-a ridicat şi a luat-o spre uşa biroului lui Schindler. Purta o rochie de catifea verde. Mi-a sărit imediat în ochi curul ei senzaţional, o mostră de perfecţiune hollywoodiană. Ea se mişca precum un şarpe, un şarpe mare, un boa constrictor senzual. Eram foarte încântat. A bătut la uşa lui Schindler şi a deschis-o.

— Domnul Bandini, a anunţat ea.

Schindler s-a ridicat de la birou şi ne-am strâns mâinile.

— Ia loc, a zis el. Fă-te comod.

Era un tip scund, ţuguiat ca un glonţ, cu o tunsoare milităroasă şi un trabuc neaprins în gură.

— Ţi-am citit toate povestirile publicate, a zis el. Ai stil cu carul, puştiule. Eşti exact ce-mi trebuie. H.L. Muller a dat iar lovitura! a spus el, râzând. Mi-e prieten vechi, H.L. Muller. Am fost colegi la *Baltimore Sun*. Îl ştiu de douăzeci de ani.

— V-am spus că n-am mai scris niciodată pentru cinema. Să n-aveţi pretenţii prea mari.

— Lasă asta în seama mea, a zis Schindler.

— Cam care ar fi propunerea dumneavoastră?

— Niciuna, deocamdată. Mai întâi, să te obişnuieşti cu locul. Acomodează-te. Orientează-te. Citeşte nişte scenarii de-ale mele, uită-te la nişte filme de-ale mele. Fă cunoştinţă cu ceilalţi scriitori de la etajul ăsta – Benchley, Ben Hecht, Dalton Trumbo, Nat West. Eşti într-o companie selectă, puştiule.

— Lucrează şi Sinclair Lewis aici? am întrebat.

— Aş vrea eu. De ce? Îl ştii pe Lewis?

— E scriitorul meu american preferat.

— Şi bun prieten cu H.L. Muller, a spus Schindler, zâmbind.

A sunat şi a intrat secretara.

— Instalează-l pe domnul Bandini în celălalt birou, i-a spus Schindler. Ocupă-te să vadă nişte filme de-ale mele şi ai grijă să primească nişte scenarii de-ale mele.

Ne-am strâns mâinile.

— Succes, Bandini. O să facem lucruri măreţe împreună.

— Sper şi eu.

M-am întors să plec.

— Apropo, a zis el, voi doi vă cunoaşteţi?

Eu am spus că nu, iar fata n-a zis nimic.

— Arturo, a zis Schindler, ţi-o prezint pe secretara ta, Thelma Farber.

I-am zâmbit.

— Bună.

N-aş băga mâna în foc, dar mi s-a părut că s-a strâmbat. S-a întors şi a ieşit, iar eu m-am luat după unduirile şarpelui boa constrictor în rochie verde de catifea. Am traversat sala de primire spre biroul vecin. M-am uitat în jur. Un birou, două scaune, o canapea, o maşină de scris, nişte rafturi goale pentru cărţi.

— Bun, am zis. Şi acum ce fac?

— Treaba ta, a răspuns ea, apoi s-a grăbit să iasă, închizând uşa în urma ei. M-am uitat după ea, năuc. Apoi am deschis usa. Se așezase la biroul ei, citindu-și romanul.

— Hei, am făcut eu. Ea a ridicat privirea. Aşa eşti tu de prietenoasă cu toată lumea?

A zâmbit suav.

— Nu cu toată lumea.

Capitolul 7

Atribuţiile mele ca angajat al lui Harry Schindler erau un mister de nepătruns. Îmi petreceam zilele citindu-i scenariile, cam o duzină, câte unul pe zi, niciunul pe gustul meu. Specialitatea lui erau filmele cu gangsteri şi, dacă te uitai cu atentie, îţi dădeai seama că toate scenariile lui erau, în esenţă, unul şi acelaşi – acelaşi subiect, aceleaşi personaje, aceeaşi morală. Le citeam şi le puneam deoparte. Din când în când, ieşeam din birou şi mă plimbam pe coridoare. Pe uşa fiecărui birou vedeam plăcuţele cu nume celebre – Ben Hecht, Tess Slessinger, Dalton Trumbo, Nat West, Horace Mecoy, Abem Candel, Frank Edgington. Uneori, îi vedeam pe respectivii scriitori intrând sau ieşind din birouri. Mie mi se părea că seamănă între ei cu toții. Nu-i cunoşteam şi nici ei nu mă cunoşteau pe mine. Într-o zi, în pauza de prânz, am urcat în sala de mese rezervată elitei, unde se adunau scenariştii şi regizorii. M-am aşezat la o masă lungă şi m-am pomenit între John Garfield şi Rowland Brown, regizorul. Ca să sparg gheaţa, i-am spus lui Garfield:

— Daţi-mi, vă rog, sarea.

El mi-a dat-o fără să scoată o vorbă. M-am întors către Brown şi l-am întrebat:

— Sunteţi aici de mult?

— Dumnezeule, da, a răspuns el şi asta a fost tot.

Nu era vina lor, am hotărât eu. Era vina mea, asocial cum eram, intimidat, nesigur pe mine. A doua oară nu m-am mai întors acolo.

Într-o zi, mergând pe coridorul de la etajul al patrulea, am văzut un tip aşezat în faţa unei maşini de scris, la biroul lui Frank Edgington. Era un englez înalt, care fuma pipă.

— Eşti Frank Edgington?
— În persoană.
M-am îndreptat spre biroul lui şi i-am întins mâna.
— Eu sunt Arturo Bandini. Şi eu sunt scriitor. Lucrez pentru Harry Schindler.
— Bine ai venit la casa de nebuni, a zis Edgington.
— La ce lucrezi? am întrebat.
— La o porcărie. Ştii să joci marocco?
— Bineînţeles, am zis.
— Vrei să jucăm?
— Sigur.
A luat o cutie cu beţe de pe birou şi am început să jucăm. Mâinile mari şi osoase ale lui Edgington erau total nepotrivite pentru un joc atât de delicat. Nici eu nu eram mai breaz. Ne-am jucat toată după-amiaza, doar ca să ne treacă timpul. Edgington era un scriitor de pe Coasta de Est. Publicase în New Yorker şi Scribner's. Ura Hollywoodul. Lucra pentru cinema de cinci ani, detestând fiecare clipă.
— De ce nu pleci de-aici? am întrebat. Dacă ţi-e aşa de silă, de ce nu te întorci la New York?
— Banii. Îmi plac banii.
Am coborât până la drogherie şi ne-am luat câte o Cola.
— Eşti însurat, Edgington?
— De trei ori, a răspuns el.
— Înseamnă că-ţi plac tare mult femeile.
— Mi-a trecut acum. Tu eşti însurat?
— Nu.
— Băiat deştept. Hai înapoi la joc.
Ne-am întors la el în birou şi am jucat marocco până la cinci.
— Hai să mergem la cină, a zis el. Eşti invitatul meu. Edgington conducea un Cadillac lung şi negru. Ne-am dus la Musso and Frank's. El cunoştea multă lume, în general scriitori. Am băut mult, Edgington dând pe gât scotch, iar eu, vin. După cină şi încă vreo două ore de băut, eram amândoi beţi turtă. Ochii lui cenuşii mă priveau şovăitori.
— Hai să regulăm ceva, a zis el.
— Nu, n-am nevoie.
El s-a înfuriat brusc, bătând în masă cu încetineală de beţiv.

— Toată lumea are nevoie, a strigat el, întorcându-se să se adreseze celor de la mesele vecine. Haideţi toţi să ne futem, a urlat el.

Trei chelneri au apărut din senin în jurul mesei noastre, ne-au luat pe sus şi ne-au scos pe uşa din spate în parcare. Edgington s-a lăsat obosit pe o dală de ciment, iar eu m-am aşezat lângă el şi am aprins o ţigară. Faţa i s-a schimonosit a dispreţ.

— Doamne, urăsc oraşul ăsta, a zis el. Hai să plecăm de-aici. Hai să mergem la New York.

— Eu nu vreau să merg la New York, Frank. Du-mă acasă.

S-a ridicat cu greu în picioare şi s-a împleticit spre maşină. Nu-mi plăcea cum arăta situaţia.

— Eşti cât de cât treaz, ca să conduci?

— Urcă, a zis el, ai încredere în mine.

El s-a urcat la volan, iar eu am dat ocol maşinii până la cealaltă uşă şi am urcat lângă el. El s-a aplecat înainte, lipindu-şi faţa de volan. Am aşteptat câteva clipe, cu ochii pe el. A început să sforăie. Dormea dus. L-am lăsat acolo, am coborât tiptil din maşină, m-am dus până pe Hollywood Boulevard şi am luat un tramvai către Bunker Hill.

M-am împrietenit la cataramă cu Frank Edgington. Lui îi plăcea faţa întunecată a Hollywoodului, barurile, străzile rău famate care se deschideau din Hollywood Boulevard către sud. Îmi făcea plăcere să-l însoţesc când bătea cârciumile din El Centro, Mecadden Place, Wilcox şi Las Palmas. Beam bere şi jucam pimball. Edgington era dependent de pimball, jucător neobosit, bând bere şi plimbând bilele. Uneori, mergeam la film. El ştia toate restaurantele bune, aşa că mâneam şi beam bine. În weekend colindam regiunea Los Angelesului, deserturile, colinele, oraşele vecine, portul. Într-o sâmbătă ne-am dus cu maşina până la Terminal Island, o fâşie de nisip alb în port. Acolo erau fabricile de conserve şi am văzut casele de pe plajă, bătute de furtuni, locuite de filipinezi şi japonezi. Era un loc fermecător, pustiu, decrepit, pitoresc. M-am văzut într-una dintre barăcile alea, cu maşina mea de scris. Jinduiam să lucrez acolo, să scriu în locul ăla pustiu, uitat de lume, unde străzile erau pe jumătate acoperite de nisip, iar gardurile atârnau greoaie în vânt. I-am spus lui Frank că aş fi vrut să trăiesc şi să scriu acolo.

— Eşti nebun, a zis el. Astea-s maghernițe.

— E frumos, am spus eu. Îmi dă o senzaţie de căldură. La studio, ne petreceam vremea cu altă obsesie a lui Frank – jocurile pentru copii. Jucam război, popa prostu`, Parcheesi şi dame chinezeşti. Jucam pe mize mici – cinci cenţi partida. Când rămânea singur, Frank lucra la o povestire pentru *New Yorker*. Când rămâneam eu singur, stăteam la mine în birou tânjind după Thelma Farber. Tipa era de neclintit. Uneori, nici măcar nu catadicsea să mă salute, iar eu eram terminat, mi se tăia răsuflarea. Harry Schindler cerea filmele lui mai vechi şi stăteam cu Thelma în sala de proiecţie, urmărindu-le. Încercam să mă aşez lângă Thelma, dar ea se muta prompt la două scaune de mine. Era o cutră, antipatică fără motiv. Mă simţeam ca ultimul prăpădit.

După două săptămâni mi-am primit primul salariu, de şase sute de dolari. Era o sumă aiuritoare. Trei sute de dolari pe săptămână ca să nu fac nimic! Am bătut la uşa lui Schindler şi i-am mulţumit pentru cec.

— N-ai pentru ce, a rânjit el. Vrem să te vedem mulțumit. Asta-i şi ideea.

— Dar nu fac nimic. O iau razna. Dă-mi ceva de scris.

— Te descurci foarte bine. Am nevoie de tine în caz de urgenţă. Îmi trebuie o rezervă, un tip talentat. Nu-ţi face probleme. Te descurci fantastic. Ţine-o tot aşa. Încasează cecul şi distrează-te.

— Lasă-mă să-ți scriu un western.

— Încă nu, a spus Schindler. Continuă ca şi până acum şi lasă restul în seama mea.

Mi s-a pus brusc un nod în gât. Îmi venea să plâng. M-am întors şi am ieşit, am trecut în fugă pe lângă Thelma şi am intrat la mine în birou. M-am aşezat la birou, plângând. Nu voiam pomană. Voiam să fiu genial pe hârtie, să le întorc bine din condei şi să scot la lumină comori emoţionale, să le vadă Schindler. Stăpânindu-mi hohotele, am dat fuga pe coridor până în biroul lui Edgington şi m-am trântit pe un scaun.

— Ce dracului ai păţit? a întrebat Edgington.

I-am spus.

— Nu mă lasă să scriu, am zis. Schindler nu vrea să-mi dea nimic de făcut. Înnebunesc.

Scârbit, Edgington a aruncat cu creionul prin cameră.

— Ce dracu o fi în capul tău? Aici, la studio, sunt scenarişti care stau luni întregi fără să mâzgălească un rând. Câştigă de zece ori mai bine ca

tine şi se duc la bancă fluierând. Problema ta e că eşti un ţărănoi afurisit. Dacă chiar îţi put atâtea la oraşul ăsta, atunci n-o mai lăbări şi du-te înapoi în satul ăla de macaronari de unde se trage neamul tău. Mă oboseşti la culme!

M-am holbat la el cu recunoştinţă. Apoi m-a pufnit râsul.

— Frank, am zis. Eşti un om minunat.

— Du-te şi să nu mai păcătuieşti.

Am coborât în Gower Street, apoi am luat-o pe Sunset şi am traversat până la Bank of America, unde am încasat cecul. Am ieşit cu o senzaţie nouă, un sentiment de bucurie amară. Pe Sunset, cam la jumătate de cvartal, era un garaj care vindea maşini vechi. Am găsit un Plymouth la mâna a doua la trei sute de dolari şi am plecat cu el. Eram alt om, un scenarist de succes de la Hollywood, fără să fi scris un rând măcar. Viitorul era nemărginit.

Capitolul 8

Peste câteva zile, Edgington m-a invitat seara la masă. „Cel mai bun restaurant din oraş“, aşa-mi spusese. Mi-am lăsat maşina în parcarea studioului şi am plecat cu Cadillacul lui Frank. A luat-o pe Beverly Boulevard până la Doheny şi a oprit în parcarea unui restaurant din apropiere. Era Chasen`s. Înainte să intrăm, Frank mi-a aranjat cravata.

— Ăsta-i local de lux, a zis el. Nu vreau să mă faci de râs.

Am intrat. Localul avea un mic bar exterior, care dădea în sala de mese principală. Ne-am cocoţat pe nişte scaune de bar şi am comandat de băut. Ca de obicei, Frank cunoştea pe toată lumea. A dat mâna cu Dave Chasen şi m-a prezentat.

— Mă bucur de cunoştinţă, a spus Chasen rânjind, apoi s-a întors grăbit să întâmpine un bărbat şi două femei care intraseră din stradă. A stat de vorbă cu ei câteva momente.

Frank mi-a tras un cot.

— Ghici cine-i aici, a zis.

M-am întors şi i-am cântărit din ochi pe tip şi pe cele două însoțitoare ale lui.

— Cine-i tipul? am şoptit, în timp ce cei trei au trecut pe lângă noi şi au intrat în sala de mese.

— Sinclair Lewis, a zis Frank.

Uluit, m-a apucat tuşea cu paharul la gură.

— Eşti sigur? am întrebat.

— Sigur că sunt sigur. I-a făcut semn lui Chasen, care se întorsese la noi. Cine era tipul cu cele două dame? a întrebat Frank.

— Sinclair Lewis, a răspuns Chasen.

— Doamne Dumnezeule, am zis, cel mai mare scriitor din America! Am sărit de pe scaunul de la bar şi m-am îndreptat spre draperia care marca intrarea în sala de mese. Dând la o parte draperia, am văzut un chelner care-i conducea pe Lewis şi pe prietenele lui spre un separeu.

Nu m-am putut abţine. Deodată m-am repezit printre mese după cel mai mare scriitor din America. Era un impuls orb, dement. M-am pomenit brusc în faţa separeului lui Lewis. El nu m-a văzut, fiind adâncit în conversaţie cu cele două femei. Am zâmbit către părul lui roşu rărit, către faţa lui cam pătată de pistrui şi către mâinile lui lungi şi delicate.

— Sinclair Lewis, am zis.

El şi prietenele lui au ridicat ochii la mine.

— Sunteţi cel mai mare romancier pe care l-a dat vreodată ţara asta, am bâiguit eu. Nu vreau decât să vă strâng mâna. Mă numesc Arturo Bandini. Scriu pentru H.L. Muller, prietenul dumneavoastră cel mai bun. Am întins hotărât mâna. Mă bucur să vă cunosc, domnule Lewis.

El m-a fixat cu o expresie nedumerită, cu ochi albaştri, reci. Mâna mea rămăsese întinsă acolo, peste masă, între noi. N-a luat-o. Stătea doar şi se holba, iar femeile se holbau şi ele. Mi-am retras încet mâna.

— Mă bucur de cunoştinţă, domnule Lewis. Scuzaţi deranjul. M-am răsucit oripilat, cu stomacul întorcându-mi-se pe dos în timp ce mă grăbeam printre mese îndărăt către bar, la Frank Edgington. Eram furios, scârbit, umilit. Am însfacat scotch-ul cu sifon al lui Frank şi l-am dat pe gât. Barmanul şi Frank s-au uitat unul la altul.

— Dă-mi un creion şi o hârtie, te rog.

Barmanul mi-a pus în faţă un carneţel şi un creion.

Răsuflând greu, cu creionul tremurându-mi în mână, am scris:

> Dragă Sinclair Lewis,
>
> Ai fost cândva un zeu, dar acum eşti un porc. Pe vremuri te veneram, te admiram, dar acum eşti un nimeni. Am venit să-ţi strâng mâna cu adoraţie, ţie, Lewis, un gigant printre scriitorii

americani, şi tu m-ai respins. Jur că n-am să mai citesc în viaţa mea nici măcar un rând scris de tine. Eşti un ţopârlan fără maniere. M-ai trădat. O să-i spun lui H.L. Muller de tine, cum m-ai insultat. O să spun întregii lumi.

Arturo Bandini

P.S. Sta-ţi-ar friptura în gât.

Am împăturit hârtia şi i-am făcut semn unui chelner. Chelnerul s-a apropiat. I-am dat biletul.

— Fii amabil şi dă-i asta lui Sinclair Lewis.

L-a luat şi i-am dat nişte bani. A intrat în sala de mese. Am rămas în prag, uitându-mă cum se apropia de masa lui Lewis. I-a întins biletul lui Lewis. Lewis a rămas uitându-se la el câteva clipe, apoi a sărit în picioare, privind în jur, chemându-l înapoi pe chelner. A ieşit din separeu, iar chelnerul a arătat spre mine. Cu şervetul în mână, Lewis a luat-o spre mine cu paşi mari. Am tulit-o de acolo afară pe uşă, apoi în stradă până în parcare, la Cadillacul lui Frank, şi m-am urcat pe bancheta din spate. De unde stăteam, se vedea strada, iar, după câteva clipe pe trotuar a apărut Lewis furios, strângând în continuare în mână şervetul. Privea în toate părţile, agitat.

— Bandini, a strigat el. Unde eşti? Sunt Sinclair Lewis. Unde eşti, Bandini?

Am rămas nemişcat. După câteva momente, s-a întors în restaurant. M-am lăsat pe spate, epuizat, năuc, nemaiștiind nici cine sunt, nici care-i treaba cu mine. M-au asaltat îndoielile, ruşinea, neliniştea, regretul. Mi-am aprins o ţigară şi am tras din ea cu nesaţ. În scurt timp, Frank Edgington a ieşit din restaurant şi a venit la maşină. S-a aplecat înăuntru şi m-a privit.

— Eşti bine?

— Da, am răspuns.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

— Ce-i cu biletul ăla pe care i l-ai scris?

— Nu ştiu.

— Eşti nebun. Vrei să mâncăm?

— Nu aici. Hai în altă parte.

— Tu hotărăşti.

El s-a urcat la volan şi a pornit motorul.

Capitolul 9

M-am născut într-un apartament de la subsolul unei fabrici de spaghete din nordul Denverului. Când tata a aflat că cel de-al treilea copil al lui era tot băiat, a reacţionat la fel ca la venirea pe lume a celor doi fraţi ai mei – a stat trei zile beat. Mama l-a descoperit în camera din fundul unei cârciumi aflate peste drum de apartamentul nostru şi l-a luat târâş acasă. După asta, tata nu prea m-a mai băgat în seamă.

Într-o zi, pe când eram mic de tot, am stat la geamul de la baie din casa mătușii mele şi m-am uitat la verișoara mea, Catherine, care stătea în faţa oglinzii toaletei, pieptănându-şi părul lung, roşcat. Era goală puşcă, doar în pantofii cu toc ai maică-sii, o femeiuşcă în toată regula, de opt ani. N-am înţeles extazul care clocotea în mine, zăpăceala care m-a cuprins când frumuseţea electrică a verişoarei mele m-a inundat pe dinăuntru. Am stat acolo şi m-am masturbat. Aveam cinci ani, iar lumea căpătase o dimensiune nouă, cutremurătoare.

Eram totodată un răufăcător. M-am simţit ca un răufăcător timp de patru ani după asta, un răufăcător temător, mucos, pistruiat, imprevizibil, asta până când, strivit de greutatea crucii pe care o purtam, m-am târât pentru prima oară la spovedanie şi i-am spus preotului adevărul despre viaţa mea animalică. El m-a dezlegat de păcate, aşa că am lepădat crucea împovărătoare şi am ieşit în lumina soarelui, un suflet redevenit slobod.

Familia mea s-a mutat la Boulder când aveam şapte ani, iar eu şi cei doi fraţi ai mei am urmat şcoala catolică.

În următorii opt ani am obţinut rezultate bune la baseball, baschet şi fotbal şi nu mi-am încărcat viața cu cărţi sau cu burse de studiu.

Tata, constructor de meserie, a dus-o bine o vreme în Boulder şi m-a trimis la un liceu iezuit. Cam tot timpul cât am învățat acolo am fost tare nefericit. Aveam note bunicele, dar nu puteam suferi disciplina. Uram internatul şi îmi era dor de casă, dar aveam note bune, aşa că după patru ani m-am înscris la Universitatea Colorado. Când eram în anul doi de facultate, m-am îndrăgostit de o fată care lucra într-un magazin de haine. O chema Agnes şi am vrut să mă însor cu ea. Ea s-a mutat în North Platte, Nebraska, pentru o slujbă mai bună, iar eu m-am lăsat de facultate ca să fiu

lângă ea. Am făcut autostopul de la Boulder la North Platte şi m-am înfiinţat plin de praf, falit şi victorios la pensiunea unde locuia Agnes. Am stat amândoi în balansoarul de pe verandă, ea deloc încântată că mă vedea.

— Nu vreau să mă mărit cu tine, a zis ea. Nu vreau să te mai văd. De-aia am venit aici, ca să nu ne mai vedem.

— O să-mi găsesc de lucru, am insistat eu. O să întemeiem o familie.

— O, pentru numele lui Cristos!

— Nu vrei familie? Nu-ţi plac copiii?

Ea a sărit în picioare.

— Du-te acasă, Arturo. Te rog, du-te acasă. Nu te mai gândi la mine. Du-te înapoi la şcoală. Învaţă ceva. Începuse să plângă.

— Pot să mă fac zidar, am zis.

Ea m-a cuprins cu braţele, mi-a lipit un sărut umed pe obraz, apoi m-a dat la o parte.

— Du-te acasă, Arturo. Te rog.

A intrat în casă şi a închis uşa.

M-am dus până la calea ferată şi am sărit într-un marfar care mergea la Denver. De acolo am luat alt marfar către Boulder, către casă. A doua zi, m-am dus pe şantierul unde tata lucra ca zidar.

— Vreau să vorbesc cu tine, am zis.

El a coborât de pe schele şi ne-am dus către un morman de lemne de construcţie.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— M-am lăsat de școală.

— De ce?

— Nu mi se potriveşte.

Fața i s-a schimonosit de mâhnire, j

— Şi acum ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu. N-am încă niciun plan.

— Doamne, eşti nebun.

Am devenit un vagabond chiar la mine în oraş. Umblam hai-hui. Mi-am găsit de lucru la plivit grădini, dar era prea greu şi m-am lăsat păgubaş. Apoi la spălat de geamuri. Abia făceam faţă. Mi-am căutat de lucru peste tot în Boulder, dar străzile erau pline de tineri şomeri. Singura ocupaţie din oraş era să împărţi ziare. Se plătea cu cincizeci de cenţi pe zi. Am refuzat.

Sprijineam zidurile sălilor de biliard. Nu dădeam pe-acasă. Îmi era ruşine să mănânc mâncarea pe care tata şi mama o puneau pe masă. Întotdeauna aşteptam să plece tata. Mama încerca să mă înveselească. Îmi făcea plăcintă cu nuci pecan şi ravioli.

— Nu-ţi face probleme, îmi spunea ea. Ai puţină răbdare. O să se întâmple ceva. Mă rog pentru asta.

Mă duceam la bibliotecă. Mă uitam prin reviste, prin pozele din ele. Într-o zi m-am apropiat de rafturi şi am luat o carte. Era *Winnesburg, Ohio*. M-am aşezat la o masă lungă, din mahon, şi m-am apucat să citesc. Şi deodată, lumea mea s-a răsturnat. Cerul s-a prăbuşit peste mine. Cartea m-a acaparat. Mi-au dat lacrimile. Inima îmi bătea iute. Am citit până m-au usturat ochii. Am luat cartea acasă. Am mai citit ceva de Anderson. Citeam întruna şi mă simţeam singur, cu inima grea şi îndrăgostit de o carte, de mai multe cărţi, până când mi-a venit natural şi m-am aşezat cu un creion şi un carnet de notițe lunguieţ şi am încercat să scriu până când am simţit că nu mai puteam continua pentru că nu-mi ieşeau cuvintele ca la Anderson, ci doar ca nişte picături de Singe din inima mea.

Capitolul 10

Nu trecea săptămână să nu-mi trimită mama o scrisoare. Scrise pe foi liniate, de caiete şcolăreşti, scrisorile oglindeau fricile ei, speranţele, anxietatea şi viziunea ei ciudată asupra lucrurilor care se întâmplau în lume. Mă tulburau scrisorile astea. Formulările lor îmi fâlfâiau în cap ca nişte păsări captive, zburătăcind în cele mai nepotrivite momente. Deseori îmi stârneau pur şi simplu râsul, alteori mă înfuriau şi mă umpleau de frustrare şi o compătimeam pe sărmana, nevinovata mea mamă:

> Să ai grijă, Arturo. Să te rogi. Nu uita că o singură Ave Maria către Sfânta Fecioară îţi îndeplineşte orice dorinţă. Să porţi medalionul. A fost binecuvântat de Părintele Agatha, un om tare sfânt. Slavă Domnului că aveţi fiecare câte unul…

Joe Santucci, prietenul meu din liceu care locuia în vecini, terminase un stagiu în marină şi se întorsese acum în Boulder. Mama scria:

Biata doamnă Santucci. I s-a întors băiatul după trei ani şi e comunist. Mi-a cerut să mă rog pentru el. Un băiat aşa de bun. Am vorbit cu el de dimineaţă şi nu mi-a venit să cred că e comunist. Pare neschimbat…

Când poţi, te-aş ruga să ne trimiţi nişte bani. Avem datorie la băcănie 390 de dolari. Acum plătesc cu bani gheaţă, dar nu ne-ajung şi taică-tău n-a mai lucrat de două săptămâni… Mi-e dor de tine mereu. Am găsit o pereche de şosete de-ale tale, pline de găuri, le-am cârpit şi m-a podidit plânsul. Spune-ţi rugăciunile. De dimineaţă am fost la mesă şi am împărţit cuminecătura ca să-ţi meargă tie bine…

Joe Santucci i-a povestit tatei de Los Angeles. Zice că toate femeile sunt stricate, că le găseşti pe toate drumurile şi că e plin de cârciumi peste tot. Să porţi medalionul sfânt ca să te apere. Du-te la mesă, încearcă să cunoşti fete catolice cumsecade…

Mă bucur că lucrezi într-un restaurant, şi de cealaltă slujbă cu scriitorul. Dacă poţi, trimite-mi nişte bani. Taică-tău s-a lovit la mână şi o vreme nu va putea munci. Ne e dor de tine. Încearcă o novenă. Nu s-a pomenit să spună cineva o novenă şi să nu fie ajutat…

I-am trimis 200 de dolari din primul cec încasat de la studio şi până la urmă am achitat şi datoria de la băcănie.

Capitolul 11

Între mine şi doamna Brownell apăruseră ceva nori. Ea avea îndoieli în legătură cu munca mea la studio şi era atentă să nu mă ia la întrebări pe tema asta. Tăceam împreună îndelung şi ne era greu să inventăm subiecte mărunte de flecăreală. Aşezaţi în faţa radioului, îi ascultam pe Jack Benny, Bob Hope şi Fred Allen până se făcea ora de culcare. Zăceam în întuneric şi ne holbam la tavan până ne lua somnul. Mă simţeam departe de ea, mă detaşam pe măsură ce deveneam tot mai străini. De dimineaţă, ea era rece şi tăcută, iar prăpastia se adâncea. Se apropia şi o simţeam, o despărţire, o ruptură. Îmi spuneam că nu-mi pasă. Lucram, aveam bani. Nu trebuia să mai stau în hotelul ăla antic. Puteam acum să mă mut la Hollywood, pe

colinele Hollywoodului. Aş fi putut să-mi închiriez o casă, ba chiar să-mi plătesc femeie la curăţenie. N-aveam să mă eternizez în Bunker Hill. Un bărbat trebuia să evolueze.

Mă deprima să mă gândesc la ea. Stăteam în biroul meu şi mă zbuciumam, gândindu-mă cât era de bătrână, cu cinci ani mai bătrână decât propria mea mamă, şi mă înecam şi încercam să tuşesc ca să scap de jenă. Mă gândeam la faţa ei, la ridurile fine din jurul ochilor, la venele gâtului ca nişte funii, la pielea încreţită de pe braţe, la corpul ei bătrân, cu fesele prea mici, rochiile prea lungi, la genunchii care îi trosneau când se aşeza, la obrajii scobiţi când îşi scotea proteza, la picioarele reci, la obiceiurile ei bătrâneşti din Kansas. N-aveam nevoie de asta, mi-am zis. Era de-ajuns să mă întorc cu spatele ca să dispară. Aş fi putut avea orice fată din oraş, orice starletă, poate chiar un star. Trebuia doar să mă pun pe treabă. Era o greşeală să-mi petrec cei mai buni ani cu o femeie care nu-mi oferea în schimb decât idei învechite. Aveam nevoie de o făptură luminoasă şi încântătoare, care să ştie cu ce se mănâncă artele, să fie pasionată de literatură, cineva care să-i adore pe Keats, Rupert Brooke şi Ernest Dowson. Nu de o femeie care-şi găsea inspiraţia literară în ziarul din oraşul ei natal din Kansas. Da, se purtase ca o prietenă cu mine, da, fusese bună cu mine, dar şi eu fusesem bun cu ea. Îi oferisem vigoarea mea, prietenia şi compania mea. Venise momentul să merg mai departe.

M-am uitat în jurul meu prin birou şi am oftat. Îmi plăcea totul. Eram făcut pentru asta. Poate că nu scriam niciun rând, dar îmi găsisem locul. Câştigam bani frumoşi, iar viitorul era nemărginit. Trebuia să mă descotorosesc de femeia aia.

Am stat toată dimineaţa clocind gânduri negre, pentru că aşa făceam eu mereu, scormoneam în trecut, vânând neajunsuri, copleşit de disperare. La prânz, ea m-a sunat, şi mi-a sărit inima din piept şi m-am bucurat.

— Mai eşti supărat? a întrebat ea.

— Nu. Dar tu?

— Nu, a zis ea. Îmi pare foarte rău. Nu ştiu ce m-a apucat.

— N-a fost vina ta. Eu am zbârcit-o. Nu ştiu de ce. Niciodată nu ştiu de ce. Fac asta ca să ai motiv să mă ierţi.

— Te iert, te iert. Eşti un băiat de zahăr. Mi-e bine cu tine. Nu trebuie să ne certăm.

— Niciodată. Hai să ne distrăm un pic. Hai să sărbătorim.

— Mi-ar face mare plăcere. Hai să facem o nebunie.
— Ce-ai zice mai întâi de o cină bună?
— O să mă îmbrac cu costumul meu cel nou.
— Şi eu am un costum nou.
— Îmbracă-te cu el.
— Te iubesc, am zis. Eşti cea mai scumpă femeie din lume. O să ne facem de cap.

La şase, când m-am întors la hotel, n-am găsit-o acolo. Pe birou era un bilet pentru mine. „Mă întorc imediat“, aşa scria. M-am întors la mine în cameră, am făcut un duş şi mi-am pus costumul cel nou. Era prima oară când îl îmbrăcam. O fineţe croită pe măsură, la 200 de dolari. M-am studiat în oglindă. Imaginea reflectată era perfectă – un scriitor foarte apreciat. Perniţele de la umeri erau ceva mai voluminoase decât mi-aş fi dorit, dar era un costum reuşit. Ne potriveam de minune. Am luat-o pe coridor până în hol, iar ea era acolo, la recepţie, şi a zâmbit radioasă când am sărutat-o. Părul îi era acoperit de o eşarfă. A dat-o jos şi şi-a aranjat coafura.
— Îţi place? m-a întrebat. M-am făcut paj.
Părul ei cărunt fusese întors la vârfuri într-un onduleu lucios. Era ţeapăn, cum ieşise cu el de la coafor. L-am examinat, dar nu mi-a făcut nicio impresie.
— Grozav, am zis. Frumos.
Am observat o umbră de roşu pe obrajii ei. Părea inutil.
— Unde mergem? a întrebat ea.
— Mergem mai întâi la Rene and Jean.
— Minunat, a zis ea. Hai să bem un cocteil.
Ne-am dus la ea în apartament şi pe masă erau două martiniuri. Am luat unul şi am ţinut un toast pentru ea:
— Pentru cea mai bună şi mai dulce fată din lume. Ea a zâmbit şi a sorbit din băutură. I-a venit să tușească şi a râs. Cât s-a îmbrăcat ea, eu m-am aşezat şi am băut încă două. Ea a întârziat mult în baie. Când a ieşit, fâțâindu-se jucăuşă de parcă ar fi prezentat modă, mi-a arătat mândră costumul în stil Joan Crawford, cu umeri laţi şi fustă strâmtă. Era mai înaltă, purtând pantofi cu tocuri, strânşi cu baretă pe glezne. Am simţit un fior de dorinţă şi am sărutat-o. O peliculă fină de ruj stacojiu îi acoperea buzele. Poate că era excesiv. Nu-mi dădeam seama. Mă întrebam şi eu.

Am luat maşina mea şi am traversat Wilshire până la Vermont şi am oprit la Rene and Jean's în parcare. Eram obişnuiţi ai restaurantului şi a fost o plăcere să fim întâmpinaţi de draga de Jean şi de chelneri. Am băut vin şi am mâncat prea mult. La plecare, ea a întrebat:

— Şi acum încotro?

Aveam răspunsul pregătit.

— Lasă asta în seama mea.

Ne-am întors pe Wilshire şi am luat-o spre hotelul Ambassador. Ea era tăcută, zâmbitoare şi cam şleampătă. Cum stătea rezemată în scaun, umerii laţi ai deux-piecesului ei îşi pierduseră eleganţa şi părea prea împopoţonată. Am intrat în parcarea de la Ambassador, am oprit maşina şi am coborât. Ea a ieşit din maşină şi a privit zăpăcită în jur. Am luat-o de braţ.

— Haide, am zis, conducând-o spre hotel.

— Unde mergem? a întrebat ea.

— La Coconut Grove, unde cântă Anson Weeks.

Ea a chicotit şi m-a strâns de braț, încântată.

— Ce bine e să fii cu un scriitor celebru!

— Celebru nu, dar activ.

Am luat-o spre intrarea hotelului.

— Mă dor picioarele, mi-a şoptit ea.

Când am intrat, în hol pluteau notele muzicii lui Anson Weeks. Cânta „Acolo unde albastrul nopţii întâlneşte auriul zilei“. O ţineam de braț şi simţeam cum îi bate inima.

— Sunt aşa de fericită, a zis ea. Întotdeauna mi-am dorit să ajung la Coconut Grove, şi uite că am ajuns.

Şeful de sală ne-a întâmpinat cu un „Bună seara“ şi cu o plecăciune.

Eu am dat din cap.

— Vrem şi noi o masă.

Ne-a condus în sala mare, somptuoasă, cu luminile ei colorate şi cocotierii ei. Pe ringul de dans, cuplurile lunecau pe muzică şi mai multe proiectoare trimiteau fascicule colorate pe tavan şi pereţi. Masa noastră era la al doilea nivel. Ne-am aşezat.

— Vă servesc mai întâi cu un cocteil? a întrebat chelnerul.

Doamna Brownell era atât de sugrumată de emoţie încât n-a putut decât să încuviinţeze din cap.

— Eu o să iau un coniac, am spus eu.
Ea a întins mâna peste masă, acoperind-o pe a mea.
— Şi eu la fel, a zis.
Chelnerul a plecat. Ne-am uitat la dansatori.
— Eu nu ştiu să dansez, am zis eu. Oricum, nu prea bine.
Ea m-a strâns iar de mână.
— Te învăţ eu.
Am dat să mă ridic.
— Hai să încercăm.
— Nu acum, a murmurat ea. Hai să stăm un dans sau două.
Apoi s-a întors chelnerul cu băuturile noastre. Mi-a pus coniacul în faţă şi i-a zâmbit doamnei Brownell în timp ce o servea.
— Poftim, mamă, a zis el.
A simţit-o ca pe o tăietură de cuţit. M-a fixat cu ochi şocaţi. Păreau chinuiţi de vinovăţie, jenaţi, intimidaţi. A lăsat capul în jos şi am crezut că o să izbucnească în plâns. Dar n-a plâns. Şi-a ridicat faţa şi a zâmbit vitejeşte.
— Bea-ți coniacul, am îndemnat-o.
Ea a sorbit cu precauţie şi ne-am fixat iar atenţia asupra dansatorilor.
Apoi au urmat eforturile mele de a glumi, de a o înveseli, de a face haz de gafa chelnerului. Orchestra a început să cânte un vals de Strauss. Atunci am comis-o.
— Dansăm, măicuţă dragă?
A părut îngrozită, muşcându-şi buza şi holbându-se neajutorată la mine, cu ochii înotându-i brusc în lacrimi. Plângând necontrolat, s-a ridicat pe dibuite în picioare, zgâlţâind masa, şi a luat-o iute către hol. Eu am dat pe gât coniacul şi am alergat după ea. Nu era nici în hol, nici pe scară şi am ieşit din local exact în momentul în care un taxi ieşea de pe alee, cu doamna Brownell pe bancheta din spate. Am fugit după ea, strigând-o, dar taxiul a dispărut în viteză. Am intrat înapoi în Grove, am achitat nota şi m-am dus la maşină.
Mare porcărie. M-am întors fără tragere de inimă la hotel. Mi-era silă să dau ochii cu ea, cu lacrimile ei, dar trebuia. Am răsucit cheia în uşa apartamentului ei şi am intrat. Se auzea apa şiroind de la duş. Lăbărţat pe podea, aruncat fără milă, era costumul ei în stil Joan Crawford, de parcă s-ar fi dezbrăcat de el şi l-ar fi azvârlit cât colo cu piciorul. Bluza ei atârna

pe un scaun, iar pantofii şi ciorapii zăceau aruncaţi neglijent.

M-am dezbrăcat până la şort şi m-am strecurat în aşternuturile de pe canapeaua-pat, cu mâinile îndoite sub cap, aşteptând-o să apară. Nu aveam nimic de spus. Eram hotărât s-o las pe ea să se pronunţe. A apărut într-un sfârşit, îmbrăcată cu cămaşa de noapte, iritată de prezenţa mea neaşteptată. Se spălase pe cap, coafura i se dusese, iar părul îi atârna în şuviţe umede. Faţa îi era curată, ştearsă şi ridată.

— Te rog să pleci, a zis ea.

— Îmi pare rău.

S-a dus la fereastră şi a deschis-o. O adiere a adus înăuntru răcoarea nopţii dinspre deal. Fără o vorbă, mi-a adunat hainele, sacoul şi pantalonii, cămaşa, pantofii. Am crezut iniţial că face ordine. De fapt, ea s-a întors la fereastră şi le-a aruncat pe toate afară, în noapte. Mi-am văzut hainele dedesubt, împrăştiate pe pământul sufocat de buruieni. Era o pantă abruptă. Hainele mele aruncate arătau ca nişte cadavre. Pantalonii îmi atârnau de creanga unui copac. M-am încruntat la ea.

— Eşti mulțumită?

— Doar dacă pleci.

M-am apucat să-i adun şi eu hainele – costumul stil Crawford, bluza, juponul. Ea s-a repezit să mă oprească şi ne-am luptat, trăgând şi împingând, dar cum eram mai puternic, m-am smuls din încleştarea ei şi i-am aruncat lucrurile pe geam.

— Acum o să plec, am spus zâmbind.

— Şi să nu te mai întorci, a spus ea gâfâind. Am luat-o pe coridor spre camera mea, mi-am pus un halat şi papuci şi am coborât până la o uşă din spatele hotelului, care dădea în curte. În timp ce mă târâm în sus pe deal spre hainele mele, am văzut-o pe doamna Brownell coborând dealul. Ne-am aruncat unul altuia priviri veninoase şi ne-am apucat să ne adunăm lucrurile. A trebuit să mă caţăr în copac ca să ajung la pantaloni. Când am sărit jos, ea o luase deja târâş îndărăt spre intrarea în hotel. La picioarele mele zăcea un pantof de-al ei. L-am luat şi am aruncat cu el. Pantoful a nimerit-o în fund. Furioasă, l-a luat şi l-a azvârlit spre mine. Mi-a zburat pe deasupra capului.

Am fost foarte trist când am ajuns la mine în cameră. Femeile! Nu ştiam nimic despre ele. Erau imposibil de înţeles. Am deschis o valiză şi mi-am trântit lucrurile în ea. Camera îmi vorbea şi mă implora să rămân – tabloul

de Maxfield Parrish de pe perete, maşina de scris de pe masă, patul meu, minunatul meu pat, fereastra care dădea spre deal, izvor al atâtor visuri, al atâtor gânduri, al atâtor cuvinte, o parte din mine, ecoul propriei mele voci stăruind pe lângă mine să rămân. Nu voiam să plec, dar nu mă puteam ascunde după deget, reuşisem s-o dau în bară, mă dădusem singur afară şi nu mai exista cale de întoarcere. Rămas-bun, Bunker Hill.

Capitolul 12

Când Frank Edgington a aflat că rămăsesem pe drumuri, m-a invitat la el acasă, pe dealurile care se înălţau peste Beechwood Drive. Era o casă cu două dormitoare, într-un desiş de eucalipţi. M-a condus în camera mea, iar eu mi-am lăsat valiza pe podeaua goală. Camera nu avea pat, doar o saltea dublă rezemată de perete.

Convieţuirea cu Edgington a fost o experienţă stranie. Stilul lui de viaţă era ancorat în copilărie, iar jocurile pe care le jucam în biroul lui erau o nimica toată faţă de jocurile împrăştiate în livingul lui. Ne-am afundat în viaţa strălucitoare, romantică, seducătoare de la Hollywood, începând cu un meci de ping-pong în garaj. Apoi ne-am mutat în bucătărie şi ne-am umplut paharele cu vin de masă. Am trecut apoi în living, unde ne-am trântit pe parchet, captivaţi de o partidă de tiddlywinks[1]. Cu cât beam mai mult, cu atât mai pătimaş jucam. Ne înfruntam aruncând cu săgeţi la ţintă. Uneori adormeam în timpul unui joc de bingo. Era pur şi curat, iar când ploua şi apa răpăia pe acoperiş, aprindeam şemineul cu gaz şi era ca şi cum am fi redevenit copii în faţa unui foc de tabără, la munte.

Mă întâlneam rar cu şeful meu, Harry Schindler. Când mă întâlneam cu el în lift sau pe coridor, mă lua cordial de braţ şi mă conducea.

— Cum merge?

— Bine, răspundeam eu, foarte bine.

— Faci o treabă a-ntâia. Ține-o tot aşa.

— Dar nu scriu, Harry. Vreau să scriu.

---

[1] Joc pentru două sau patru persoane, cu discuri colorate care se aruncă într-un pahar. (N. Tr.)

— Tu stai liniştit acolo. Nu te grăbi. Lasă-mă pe mine să mă ocup de scrisul tău.

În fiecare zi, sala de aşteptare comună era plină de oameni misterioși veniţi să-l vadă. Trebuie să fi fost scenarişti, regizori, producători. Când o întrebam pe secretara mea cine erau, nu voia să-mi spună. Pe măsură ce trecea timpul, începusem să mă simt ca un orfan, ca un paria, neproductiv, anonim şi exilat. Banii mă ţineau acolo, absenţa sărăciei, teama de o recădere în ea. Ideea de a fi iarăşi picolo îmi dădea fiori. Îmi scoteam carneţelul de economii şi mă uitam la sume. Ajunsesem la 1800 de dolari şi trimiteam în continuare bani acasă. N-aveam motive să mă plâng.

Într-o dimineaţă, Thelma mi-a bătut în uşă, apoi a deschis-o.

— Te cheamă Harry.

L-am găsit pe Schindler aprinzându-şi un trabuc nou.

— S-ar putea să am ceva pentru tine cât de curând, a zis el.

M-a cuprins tulburarea.

— Adică un contract?

— Poate. Suntem în negocieri.

— Despre ce e vorba?

— Un roman, *Geniul*, de Theodore Dreiser.

— Mamă Doamne! Când o să ştii sigur?

— În două, trei săptămâni.

Am ieşit din biroul lui în transă. Thelma mi-a cercetat chipul. M-am aplecat şi am sărutat-o pe gură.

— Fă-mi rost de un exemplar din *Geniul* lui Theodore Dreiser.

Am primit romanul de la biblioteca studioului în mai puţin de o oră şi m-am pus pe citit. Era un roman foarte lung şi până la sfârşitul săptămânii îl citisem deja de două ori şi adunasem un carneţel plin de idei despre cum să-l transpun în film.

Două luni mai târziu, citeam *Geniul* pentru – probabil – a zecea oară şi aveam patru carneţele pline cu observaţii stivuite pe birou. Tresăream de fiecare dată când suna telefonul, crezând că era Schindler. Stăteam cu uşa deschisă, pândindu-i apariţia la recepţie. Biroul lui mai avea o uşă care dădea pe hol. Când o auzeam deschizându-se, săream în picioare şi mă repezeam afară. De vreo două ori am stat şi am aşteptat să apară. A trecut pe lângă mine de parcă nici nu m-ar fi observat. M-am furişat înapoi în birou, unde am rămas fierbând în suc propriu.

De ce se purta aşa? Ce mi se întâmpla? Oare exista o conspiraţie împotriva mea pe lume? Îl jignisem eu cu ceva? Nu el îmi oferise slujba asta? Poate mă năpăstuia Dumnezeu cel Atotputernic? Poate că mama avea dreptate. Dacă-ţi pierzi credinţa, ai pierdut tot. Să fi fost ea mai bine informată decât mine în privinţa căilor Domnului? Oare era prea târziu să mai repar ceva? Am ieşit în parcare, m-am urcat în maşină şi m-am dus până la biserica catolică de pe Sunset. Îngenunchind în prima strană, m-am rugat:

— Te rog, Doamne, fă ceva cu contractul ăla. Nu ţi-am cerut nimic de-atâţia ani. Ajută-mă cu chestia asta şi o să mă întorc în braţele Sfintei Biserici pentru tot restul vieţii.

După un timp a apărut un preot şi a intrat în confesional. Câteva femei bătrâne au îngenuncheat lângă cabină. M-am aşezat şi eu în genunchi lângă ele. Apoi mi-a venit rândul şi am intrat în confesional. Vedeam chipul alb al preotului prin grilajul de lemn. N-aveam nimic de spus. Vinovăţia pentru păcatele trecutului se risipise. Am îngenuncheat, jenat. Clipele treceau. Preotul a început să se foiască. Ochii lui îi căutau pe ai mei prin grilaj.

— Da? a întrebat el.

— Îmi pare rău, am murmurat eu. Nu m-am pregătit.

M-am ridicat şi am luat-o la picior pe culoarul dintre strane, ieşind pe uşile grele afară, în stradă. Eram mai deznădăjduit ca oricând, căci undeva în inima mea nutrisem mereu convingerea că Biserica era asul meu din mânecă. Întotdeauna crezusem asta, fără s-o formulez ca atare. Acum, convingerea dispăruse şi mă simţeam pierdut, în fata unei lumi ostile. M-am dus la maşină şi am urcat înăuntru. Apoi brusc, dintr-o pornire disperată, am coborât iar, m-am repezit îndărăt în biserică, am îngenuncheat şi am încercat să mă rog.

Am bâiguit o Ave Maria şi m-am pomenit întrerupt de Thelma Farber. Bucură-te, Mărie, cea plină de har, şi Thelma Farber goală în braţele mele. Sfântă Fecioară, Maica Domnului, şi-i sărutam Sinii Thelmei Farber, o pipăiam peste tot şi-i mângâiam coapsele. Roagă-te pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre, iar buzele mele au coborât între picioarele Thelmei şi am sărutat-o, în extaz. Mă zvârcoleam, pierdut. Îmi simţeam trupul îngenuncheat acolo, tăria dintre picioare, plenitudinea unei erecţii, absurditatea faptului, demenţiala dihotomie. M-am ridicat şi am zbughit-o

afară, la maşină, şi am plecat de acolo îngrozit, tremurând, cu o senzaţie de absurd.

M-am bucurat când mi-am regăsit biroul. Era ca un cuib unde găseam alinare. Thelma lipsea. Am închis uşa, m-am aşezat la birou şi mi-am aprins o ţigară. Mi se întâmplau lucruri misterioase, tulburătoare. Mă retrăsesem din lume şi mi-era greu acum să găsesc drumul înapoi. M-am gândit la Frank Edgington, în capătul coridorului. Poate că lui i-aş fi putut vorbi despre problema mea. Dar n-avea niciun rost. Edgington era prea sarcastic, prea intolerant. S-ar fi mulţumit să râdă şi să dea vina pe originea mea ţărănească.

Mi-a bătut cineva în usă. Era Thelma. Cu câteva minute în urmă, stătusem în genunchi în biserică, sărutând-o între picioare, şi iarăşi dădeam de ea. Ea a mirosit ceva.

— Eşti bine? m-a întrebat.

— Sigur.

— Te cheamă Harry.

— Ce vrea?

— De unde să ştiu eu?

Am traversat sala de primire până la uşa lui Schindler şi am ciocănit.

— Intră.

Am deschis uşa şi l-am găsit şezând acolo.

— Mă căutai?

— Am veşti proaste.

M-am apropiat.

— Nu putem cumpăra cartea lui Dreiser, a zis el.

— De ce nu?

— Nu e de vânzare.

Dintr-un motiv sau altul, părea neimportant.

— Și acum ce urmează? am întrebat.

— Continui cu ceea ce făceai.

— Am pagini peste pagini de notiţe pe marginea cărţii lui Dreiser. Vrei să le vezi?

— Nu, a zis el, las-o baltă.

— Dă-mi ceva de scris.

— N-am ce să-ți dau.

Eram furios.

— Găsește ceva, ticălosule!

M-a privit cu maxilarul încleştat şi s-a ridicat încet în picioare.

— Ieși afară.

M-am răsucit şi am ieşit, întorcându-mă la mine în birou. Atunci m-a năpădit – nefericirea, senzaţia de margine de lume, singurătatea de a fi undeva departe, rătăcit – şi m-am pomenit că plâng. M-am trântit pe canapeaua-pat şi mi-am dat drumul, hohotind. Thelma a apărut în uşă. Mi-a vorbit încetişor.

— Ce e, Arturo?

M-am ridicat în capul oaselor, i-am repetat ce spusese Schindler şi am izbucnit iar în plâns.

— Bietul de tine! Ea s-a apropiat de canapea şi s-a aşezat.

I-am simţit greutatea corpului afundându-se în canapea. Era plăcut. Încurajat, m-am pus iar pe suspinat. Ea m-a cuprins cu braţul ei lung şi catifelat pe după umăr şi mi-a tamponat ochii cu batista ei. Mirosea a parfumul ei. M-am întors spre ea şi mi-am pus capul pe umărul ei. Ea m-a strâns cu blândeţe în braţe.

— Ajută-mă, Thelma, am zis. Sunt atât de nefericit.

Ea mi-a tamponat ochii umezi şi m-a tras mai aproape, lipindu-şi pieptul de pieptul meu.

— O, Thelma, ajută-mă!

— Haide, haide, mă consola ea, mângâindu-mă pe păr.

— O, Thelma, sărută-mă!

Ea s-a ridicat, s-a dus la uşă şi a închis-o, apoi s-a aşezat iar lângă mine.

— O, Thelma. Dac-ai şti tu cât am tânjit după tine, cât mi-am dorit să te tin în braţe, să te sărut.

— M-am prins, a zis ea. La cum te uitai la mine, mi-am dat seama de la început.

M-am întins pe canapea, am tras-o spre mine şi i-am simţit gura pe gura mea, catifelată, răcoroasă şi plină. Precipitat, mi-am dus mâna la prohab şi am tras de fermoar, în timp ce ea s-a ridicat, şi-a suflecat fusta şi şi-a scos chiloţii albi. S-a întins pe podea, cu picioarele desfăcute.

— Mai repede, mi-a şoptit.

M-am rostogolit de pe canapea şi m-am poziţionat între picioarele ei lungi şi netede, îmbrăcate în ciorapi, dar fermoarul îmi dădea în continuare de furcă şi trăgeam de el cu disperare. Mâinile ei îmi tatonau cureaua şi,

dintr-o singură mişcare violentă, pantalonii mi-au alunecat în vine. M-am aplecat deasupra ei, cu instrumentul pregătit, gata s-o sfredelesc, dar am ratat o dată, şi încă o dată, la care, cu un mic strigăt de iritare, ea l-a apucat şi a încercat să și-l vâre, moment în care am auzit țăcănitul clanţei şi zgomotul uşii deschizându-se, mi-am aruncat privirea spre uşă şi l-am văzut pe Harry Schindler privind în jos la noi. Instrumentul mi s-a blegit şi am rămas pur şi simplu întins acolo, stupefiat, în timp ce Thelma încremenise în stare de şoc, cu membrul fleşcăit într-o mână.

— Gata, Thelma, a zis Schindler calm. Lasă ciuperca aia şi ieși dracului afară.

Ea s-a ridicat, şi-a aranjat rochia şi i-a aruncat o privire plină de dispreţ şi de sfidare, trecând cu paşi mari pe lângă el şi ieşind din cameră, cu chiloţii în mână.

— Vorbim noi mai târziu! a ameninţat-o el.

Ea a scuturat din cap sfidător.

M-am ridicat în picioare şi mi-am tras pantalonii.

— Hai să stăm de vorbă, a zis Schindler.

S-a întors şi a ieşit.

L-am găsit aşteptându-mă, cu picioarele pe birou, cu un trabuc nou în gură. M-a privit cu un rânjet superior.

— Nu-mi vine să cred, a zis el. Nu se poate.

— Îmi cer scuze, Harry.

— Pentru ce să-ţi ceri scuze? Nu e vina ta. Ca de obicei.

— Ba da. Eu am sedus-o.

El şi-a lăsat picioarele pe podea şi s-a aplecat în faţă.

— Ascultă, băieţică. Asta mănâncă scriitori pe pâine. Adică de-ăia mari, cu Pulitzeruri la activ, cu Oscaruri la activ, oameni de 3 000 de dolari pe săptămână. Asta nu pricep. Tu! Ţie nici măcar nu ţi-a apărut numele pe vreun generic!

Nu-mi dădeam seama dacă era sau nu un compliment.

— Pur şi simplu s-a întâmplat, am zis. Nici nu mă aşteptam. Dar n-o pedepsi pe ea. Adică să n-o dai afară.

— Pe tine te dau afară, a zis Schindler. Începând din clipa asta.

— Şi Thelma? O concediezi şi pe ea?

— Nu pot s-o concediez. N-am s-o concediez niciodată. Vreau s-o ţin pe lângă mine ca s-o am sub ochi, dar îţi spun o chestie – o singură dată dacă

se mai întâmplă, eu divorţez.

— O, Doamne, Schindler, am zis şi am ieşit năuc din cameră.

Capitolul 13

Trebuia să ai un agent. Altfel erai un marginal, un anonim. Agentul îţi asigura un statut, chiar dacă era total ineficient. Dacă erai scriitor şi te întreba alt scriitor „Cine-i agentul tău?“ şi răspundeai „N-am“, celălalt presupunea imediat că n-ai talent. Agentul lui Edgington era Cyril Korn.

— N-o să-ţi placă de el, m-a prevenit Edgington, dar e bun.

Am trimis trei povestiri la biroul lui Korn din Beverly Hills şi am aşteptat un telefon de la el.

N-a sunat. Până la urmă, l-a sunat Edgington pe el şi mi-a stabilit o întâlnire. Avea biroul într-o clădire nouă, pe Beverly Drive. Secretara lui m-a anunţat şi m-am aşezat să aştept. După două ore eram primit în biroul importantului personaj.

El stătea în picioare, în mijlocul camerei cu mochetă pe jos, şi arunca cu mingi de golf într-un pahar. Nici măcar nu m-a salutat. Într-un sfârşit, mângâindu-şi foarte concentrat crosa, mi s-a adresat fără să se uite la mine:

— Ţi-am citit povestirile.

— V-au plăcut?

— Le-am detestat. N-ai nicio șansă să vinzi asemenea mizerii în cinema.

— Nu încercam să le vând pentru cinema. Voiam doar să arăt că mă pricep la scris.

A lăsat crosa din mână şi m-a privit pentru prima oară.

— Eu nu cred că te pricepi.

— Adică nu vreţi să vă ocupaţi de mine?

— Ai mai scris scenarii?

— Nu, dar am scris o schiţă de scenariu pentru Harry Schindler. M-am ocupat de *Geniul* lui Dreiser.

— Iar Schindler te-a dat afară. Ai colaborat vreodată cu cineva?

— Nu.

— Am o clientă care are nevoie de un colaborator – cineva tânăr, nesofisticat, necorupt. Clienta mea se numeşte Velda van der Zee. Ai auzit de ea?

— Niciodată.
— Tu pe ce lume trăieşti? Velda van der Zee a scris mai multe scenarii decât ai să scrii tu în trei vieţi.
— Credeţi c-o să colaborăm bine?
— E o mare şansă pentru tine. Poate o să fii trecut şi pe generic.
— As vrea să încerc.
— Te anunţ eu.
A sunat telefonul. Korn a ridicat receptorul şi a fluturat din mână către mine. Adică ieşi afară. Am ieşit, scârbit. Mă desfiinţase, mă insultase şi mă făcuse să mă simt mizerabil, aşa că nu voiam să am de-a face cu el. Tot drumul spre casă am scrâşnit din dinţi când m-am gândit la el cum stătea acolo, într-o vestă roşie, de catifea, jucându-se cu nişte mingi de golf. Mai bine mă lăsam de meserie decât să-l am pe el ca agent. Mai bine duceam tava la bufetul lui Abe Marx decât să mă reprezinte el. Când i-am povestit lui Edgington despre întâlnire, mi-a zâmbit calm.
— E ciudat, dar e bun ca agent. Ai răbdare să vezi ce se întâmplă.
— Nici măcar n-o să stau de vorbă cu nenorocitul.
A doua zi de dimineaţă am fost sunat de la biroul lui Cyril Korn. Era secretara:
— Domnul Korn ar vrea să vă vadă azi după-amiază la două. A închis.
La două eram în biroul lui Korn şi aşteptam. La patru, după ce fumasem un pachet de ţigări, am intrat.
Cyril Korn, cu tot cu vestă roşie, stătea la birou şi vorbea cu o femeie aşezată în fata lui. Era o femeie voinică şi îmbujorată, cu nişte Sini ca nişte pepeni, cu o pălărie mare şi cercei atârnători. Era machiată strident, cu buzele prea roşii. Mi-a zâmbit.
— Velda, a spus Korn, ţi-l prezint pe Arturo Bandini. El zice că-i scriitor.
Velda mi-a întins mâna plină de bijuterii şi i-am strâns-o.
— Mă bucur să te cunosc, am zis.
— Încântată, a răspuns ea.
Korn s-a ridicat.
— Vă las un pic singuri, a zis el. Vreau să citiţi ceva. A luat două manuscrise de pe birou şi ne-a întins fiecăruia câte unul. Citiţi chestia asta şi spuneţi-mi ce părere aveţi. Mă întorc într-o oră. A ieşit din birou şi a închis uşa.

— Tu *chiar că* eşti tinerel, nu-i aşa? a zis Velda.

— Oi fi eu tânăr, dar sunt un scriitor a-ntâia.

Ea a râs. Avea dinţi falşi.

— Ştii ceva? a zis ea. Semeni cu Spencer Tracy. L-am văzut de dimineaţă pe Spence la Musso and Frank's. Am luat micul dejun împreună. Mi-a povestit despre colaborarea lui cu Loretta Young – cât de mult îi place. E într-adevăr superbă, nu-i aşa? Le cunosc pe Loretta, pe Sally şi pe mama lor. O familie de-a dreptul încântătoare. Ea a avut contract la Metro când am lucrat şi eu acolo. Ieşeam împreună la prânz, Loretta, eu, Carole Lombard şi Joan Crawford. Ţi-ar plăcea de Joan. Are o siluetă de milioane. Şi Robert Taylor! Jur că-i bărbatul cel mai bine de Ia Hollywood, după Clark Gable, bineînţeles. Clark şi cu mine suntem prieteni vechi. L-am cunoscut când abia intrase în branşă. L-am văzut urcând treaptă cu treaptă şi ia uite unde a ajuns! Cică ar fi îndrăgostit de Claudette Colbert, dar eu nu cred. M-am întâlnit cu el mai deunăzi la clubul de tenis şi l-am întrebat dacă e adevărat. A râs cu râsul ăla al lui vesel, masculin, m-a sărutat pe obraz şi a zis: „Vrei să ştii adevărul, Velda? Sunt îndrăgostit de tine". Nemaipomenit de nostim, nu-i aşa? Şi John Barrymore îmi spunea mereu acelaşi lucru. Ce-i mai place să flirteze! Nu seamănă deloc cu Lionel sau cu Ethel, dar e un spirit liber, un băiat ca un poem romantic. Unii spun că Errol Flynn e mai arătos, dar eu nu cred. Ronald Coleman însă da, e un tip deosebit – atât de spectaculos, cu ochi scânteietori şi maniere de prinţ. Acum câteva săptămâni a dat o petrecere la Santa Barbara. Trebuie să fi fost cea mai extraordinară soirée din istoria Hollywoodului. Au venit Norma Shearer şi Tallulah Bankhead, Alice Faye şi Jean Harlow, Wallace Beery şi Richard Barthelmess, Harold Lloyd şi Douglas Fairbanks Jr. O, a fost nemaipomenit – o noapte pe care n-am s-o uit niciodată!

S-a oprit să-şi tragă sufletul.

— Dar uite că iar vorbesc despre mine, ca de obicei. Spune-mi, îţi place la Hollywood?

— Uneori, da, alteori nu, am răspuns eu.

— Ce nostim! a exclamat ea. Pat O'Brien mi-a spus exact acelaşi lucru săptămâna trecută, la Warner Brothers. Luam prânzul în Sala Verde la Warner Brothers – eu cu Pat O'Brian, cu Bette Davis şi Glenda Farrell. Nu ştiu cum de-am ajuns să vorbim despre Hollywood, dar Pat şi-a luat un aer profund meditativ şi a spus exact ce-ai spus tu adineauri.

Uşa s-a deschis şi a reapărut Cyril Korn.
— Cum vă înţelegeţi? a întrebat el.
— Perfect, a răspuns Velda van der Zee. O să facem o echipă grozavă.
Korn s-a întors spre mine.
— Îţi place povestea? m-a întrebat el.
— Sigur că-i place, a zis Velda. S-a îndrăgostit de ea, nu-i aşa, Arturo?
— Cred că da.
Korn a bătut din palme.
— Atunci ne-am înţeles. Îl sun pe Jack Arthur şi-i spun că am bătut palma.
— Cine-i Jack Arthur? am întrebat.
N-a apucat să răspundă, că s-a băgat Velda:
— Întâmplarea face ca Jack Arthur să fie unul dintre cei mai şarmanţi producători de la Hollywood. Mi-e prieten bun de zece ani. Am fost domnişoară de onoare la nunta lui şi sunt naşa celor doi copii ai lui. Să mai spun?
— Nu, am răspuns eu. E în regulă, în regulă.
Un lucru trebuie spus despre Cyril Korn: când voia să scape de tine, mai că nu te dădea afară. S-a întors la biroul lui şi s-a aşezat.
— Cam asta a fost, copii. Ţinem legătura.
Am ieşit împreună cu Velda. Am coborât cu liftul până la parter şi am ieşit în parcare.
— Ştii ceva despre luptele indiene? m-a întrebat ea.
— Mai nimic, am zis.
— Aseară, acasă la Jeannette Medonald, Lewis Stone şi Frank Morgan au făcut un meci de lupte indiene. A fost o nebunie. S-au smucit şi s-au împins până s-au făcut lac de sudoare. Şi ştii cine a câştigat?
— Cine?
— Lewis Stone! a exclamat ea. Domnul acela distins, mai în vârstă, l-a învins pe Frank Morgan la lupte indiene. Toată lumea a râs isteric şi a aplaudat.
Am privit-o cu coada ochiului. Faţa ei rotundă era îmbujorată de entuziasm. Cuvintele i se rostogoleau de pe buze, de nestăvilit. Era, fără doar şi poate, o gâscă. Trăia într-o lume de nume, nu de indivizi, nu de fiinţe umane, ci de nume celebre. Nimic din ceea ce spunea nu putea fi adevărat. Inventa pur şi simplu în timp ce turuia. Era o mincinoasă, o

mincinoasă adorabilă, cu mintea clocotindu-i de elucubraţii.

M-a condus la maşina ei – un Bentley în nuanţa bronzului.

— Oau! am exclamat. Ea a zâmbit, încântată de maşina ei elegantă.

— Pare scump, am zis.

S-a bucurat auzind asta.

— L-am cumpărat de la Wallace Beery, a zis ea. Wally a trecut la un Rolls Royce şi mi l-a dat ieftin.

A deschis portiera din spate şi am aruncat o privire înăuntru. Bancheta era îmbrăcată în velur verde. În mijloc era o pată, o pată maronie. Ea a zâmbit.

— Te uiţi la pata aia maronie, nu? E opera lui Claire Dodd. Am dus-o acasă de la o petrecere dată de Jeannette Me Donald şi a vărsat un pahar de vin. Biata Claire! S-a simţit aşa de prost! S-a oferit să plătească ea curăţătoria, dar n-am acceptat. La urma urmei, ăsta-i rostul prieteniei, nu?

— Să te sun eu? am întrebat. Ea mi-a dat numărul de telefon şi ne-am strâns mâinile.

— Te duc undeva cu maşina?

— Am maşină, am zis, arătând din cap spre Plymouth.

— E un Ford? a întrebat ea.

— Aproape, am zis. E un Plymouth.

— Am avut şi eu unul. Sunt tare incomode.

Ne-am luat la revedere, iar eu m-am îndreptat către maşina mea incomodă.

Scenariul pe care ni-l dăduse Cyril Korn era scris de Harry Browne. Era despre un război teritorial – lupta între văcari şi oieri. Văcarii erau răi, iar oierii erau buni. Mai apărea şi un trib duşman de indieni care o răpeau pe Julia, eroina, şi o ţineau captivă în satul indian. Când oierii şi văcarii află că e prizonieră, îşi unesc forţele şi pornesc s-o salveze pe Julia. După lupta în urma căreia e salvată Julia, văcarii şi oierii îşi dau mâinile, iar războiul teritorial îşi găseşte o rezolvare paşnică.

După vreo două zile, mergeam cu Velda van der Zee în Bentley pe Ventura către Liberty Studios ca să ne întâlnim cu producătorul, Jack Arthur. Stăteam lângă ea în timp ce manevra splendida şi silenţioasa maşină. A zis că-i plăcuse povestea. Filmul avea să devină un clasic şi avea să fie cu siguranţă nominalizat la Oscaruri. Îi vedea pe Gary Cooper şi Claire Trevor în rolurile principale, şi pe Jack La Rue în rolul lui Magua,

căpetenia indienilor.

— Gary Cooper îmi e prieten, a zis ea. O să-i dau scenariul. Îmi preţuieşte în mod deosebit judecata.

— Sună bine, am zis eu.

Am oprit în parcare la Liberty Studios şi am luat-o pe coridor spre biroul lui Jack Arthur. Jack Arthur era fumător de pipă. A sărutat-o pe Velda pe obraz, iar mie mi-a strâns mâna.

— Ei bine, a zis el, cum vi se pare povestea?

— Nemaipomenită, a zis Velda. Ne place mult.

— Are potenţial, a spus Arthur. Sunteţi gata să vă apucaţi de treabă?

— Bineînţeles, a spus Velda. Ce fac copiii?

— Sunt bine, foarte bine.

— Trebuie să-i cunoşti pe copiii lui Jack, Arturo. Sunt făpturile cele mai adorabile din lume.

Jack Arthur a zâmbit larg.

— O să aveţi nevoie de un birou, a zis el, întinzându-se după telefon.

— Nu e nevoie, s-a grăbit să răspundă Zelda. O să lucrăm la mine acasă. S-a întors spre mine şi a zâmbit. Eşti de acord, Arturo?

— Sigur, sigur, am răspuns eu.

— Bine atunci, a zis Arthur. O să iau legătura cu Cyril Korn şi o să pregătim contractele. Dacă aveţi nevoie de ceva, daţi o strigare. Mi-a strâns mâna. Succes. Bandini. Să-mi scrii un succes de pomină.

— O să încerc.

Velda şi cu mine ne-am luat la revedere şi am plecat.

Pe drumul de întoarcere în oraş, i-am zis:

— Nu ştiam că o să lucrăm la tine acasă.

— Întotdeauna lucrez aşa.

— Unde stai?

— În Benedict Canyon. Fosta casă a lui William Powell. O să-ţi placă. A început să vorbească despre Irenne Dunne şi despre Myrna Loy, dar deja mă obişnuisem şi aproape că nici n-am mai auzit-o când a trecut la Lew Ayres, Frédéric March, Jean Harlow şi Mary Astor. Când a oprit în faţa casei lui Frank Edgington depăna de zor o amintire cu Franchot Tone şi a trebuit să aştept răbdător până la sfârşitul poveştii. Apoi am coborât, iar ea a plecat.

A doua zi m-am dus cu maşina în Benedict Canyon, la castelul

franţuzesc al Veldei van der Zee. Era ascuns într-un crâng de mesteceni, alb, tihnit şi aristocratic. Două turnuri identice, acoperite cu plăci de ardezie, străjuiau intrarea din faţă, cu o uşă masivă de stejar între două coloane dorice. O menajeră a răspuns chemării capului de leu cu care se bătea în uşă. Era o negresă de vârstă mijlocie, în uniformă de subretă.

— Sunt Arturo Bandini.

— Ştiu, a zâmbit ea. Intraţi, vă rog.

Am urmat-o în vestibul, apoi în living. Locul arăta grozav, intimidant, ticsit de mobilier Ludovic al XV-lea şi de lămpi uriaşe, împodobite cu mărgele. Deasupra şemineului atârna un portret mare, în ulei, al unui bărbat în vârstă, cu barbă şi mustaţă albe.

— Cine-i acolo? am întrebat eu.

— Domnul van der Zee, a răspuns menajera.

— Nu cred că-l cunosc.

— Nici n-aveţi cum, a spus menajera. E mort.

— Trebuie să fi fost tare bogat, am spus.

Ea a râs.

— Şi dumneavoastră aţi fi bogat dacă aţi fi avut jumătate din Signal Hill.

— Oh.

Velda van der Zee şi-a făcut apariţia coborând somptuoasa scară, plutind într-o rochie de casă diafană. Faldurile de mătase pluteau în urma ei ca o suită de heruvimi şi un nor de parfum exotic m-a învăluit când mi-a întins mâna.

— Bună dimineaţa, Arturo. Ne apucăm de treabă sau vrei să vezi restul casei?

— Hai să muncim, am răspuns eu.

M-a luat de braț.

— Asta-mi place mie la tine, tinere, că eşti dedicat. M-a condus într-o cameră stranie.

— Ăsta-i bârlogul meu, a zis ea.

M-am uitat în jur. Chiar că era un bârlog. Fiecare centimetru de perete era ticsit de fotografiile cu autograf ale starurilor de cinema. Ale celor mai frumoşi. Atât de arătoşi, doldora de zâmbete radioase, de dinţi strălucitori, de mâini graţioase şi tenuri frumoase. Dar camera era în acelaşi timp tristă, un fel de mausoleu unde erau expuşi atât viii, cât şi morţii. Velda i-a privit

solemn.

— Prietenii mei dragi, a oftat.

Am vrut s-o întreb de soţul ei, dar mi s-a părut deplasat. Ea s-a îndreptat către un birou rustic franţuzesc bogat ornamentat, pe care stătea o maşină de scris.

— Biroul meu preferat, a zis ea. Cadou de Crăciun de la Maurice Chevalier.

— E splendid, am spus.

Velda a tras de şnurul roşu al unui clopoţel de lângă uşă. Clopoţelul a sunat şi a apărut menajera. Velda a comandat cafea. M-am dus la birou şi m-am aşezat în fața maşinii de scris.

— Ai citit scenariul? am întrebat eu.

— Încă nu. Aveam de gând să-l citesc în dimineaţa asta.

S-a dus şi s-a aşezat pe o canapea.

— Vrei să-ţi povestesc ceva foarte interesant despre camera asta?

— Chiar te rog.

— Aici am semnat primul meu contract cu Louis B. Mayer. El stătea exact unde stai tu acum şi a semnat hârtiile. Asta era acum zece ani. E un om minunat. O să dăm în curând o petrecere şi o să-l cunoşti. Dacă te place, ai viitorul asigurat.

— Mi-ar face mare plăcere să-l cunosc. Am scos scenariul din buzunarul hainei. Hai să începem.

A intrat menajera cu cafeaua pe tavă. Velda turna şi vorbea.

— Multe celebrităţi au onorat cu prezenţa camera asta de-a lungul anilor. Îi ţii minte pe Vilma Banky şi Rod La Rocque?

Şi cu asta s-a pornit. Vilma Banky, Rod La Rocque, Clara Bow, Lillian Gish, Marian Davies, John Gilbert, Colleen Moore, Clive Brooke, Buster Keaton, Harold Lloyd, Wesley Barry, Billie Dove, Corinne Griffith, Claire Windsor. Şi a plutit tot aşa printre nori de reverie, bând cafea, aprinzând ţigări, viSind absurd, invocând strălucirea unor vieţi încântătoare şi a unor lumi imposibile pe care le născocise pentru sine.

Eu stăteam şi ascultam cu disperare mută, gândindu-mă cum să scap, să fug de acolo, să sar în maşina mea şi să mă întorc la realitatea din Bunker Hill, să urlu, să sar în picioare şi să urlu, s-o implor să tacă, pentru ca într-un final să cedez şi să mă prăbuşesc, rănit de moarte, în scaunul mare pe care odihnise odinioară curul lui Louis B.

Nu avansaserăm deloc, absolut deloc, iar când a obosit, i s-a făcut somn şi a dat-o pe martini în loc de cafea, n-am mai suportat. Abia-şi mai ţinea ochii deschişi când m-am aplecat deasupra ei şi i-am luat mâna.

— La revedere, Velda. Mai încercăm şi mâine.

Am plecat.

A doua zi, totul a decurs identic, dar cu alte personaje şi în alt loc. Am stat în chioşcul de pe gazon, sub arborele-de-piper. De data asta, n-am mai avut parte de cafea, ci de o carafa cu martini şi de vocea sonoră, soporifică a Zeldei vorbind despre Jean Arthur, Gary Cooper, Tyrone Power, Errol Flynn, Lily Damita, Lupe Velez, Dolores del Rio, Merle Oberon, Claude Rains, Leslie Howard, Basil Rathbone, Nigel Bruce, Cesar Romero, George Arliss, Henry Armetta, Gregory La Cava, Paulette Goddard, Walter Wanger, Norma Talmadge, Constance Talmadge, Janet Gaynor, Frederic March, Nils Asther, Norman Foster, Ann Fiarding şi Kay Francis.

Capitolul 14

Trebuia să ne vedem şi în ziua următoare, dar simţeam că mă sufoc la ideea asta. Parc-aş fi suferit de mahmureală, nu vedeam decât ochii ei umezi pe faţa aia moale şi nu auzeam decât vocea ei bolborositoare. Ştiam că nu voi reuşi niciodată să colaborez cu ea, că avea să mă scoată din minţi. Am sunat-o a doua zi la zece dimineaţa şi bineînţeles că suna ocupat. Era ocupat şi la unsprezece şi la douăsprezece şi a fost ocupat toată după-amiaza până seara. Într-un sfârşit m-am lăsat păgubaş, m-am dus la maşina de scris şi am compus un mesaj pentru ea:

Dragă Velda,

Trebuie să fiu sincer cu tine. Nu vom reuşi în veci să lucrăm în echipă. Nu te consider pe tine vinovată, ci pe mine. Începând de mâine am de gând să scriu scenariul. Când o să-l termin o să ţi-l trimit, iar tu vei putea să-l modifici şi să-l îmbunătăţeşti aşa cum vei dori. Sper să fii de acord cu acest plan.

Cu cele mai sincere gânduri,
Arturo Bandini

După două zile, m-a sunat.

— Eşti sigur că ştii ce faci, Arturo?

— Categoric.

— Foarte bine. Scrii tu prima variantă, după care vin eu cu varianta finală. Mă suni dacă dai de greu.

— Promit.

M-am apucat imediat de scris, dar pe măsură ce scriam eram tot mai nemulţumit. Am început altă variantă. Apoi încă una. După care mi-a încolţit în minte o idee cu totul nouă. O poveste nouă. Fără văcari sau oieri, ceva mai convenţional, o compilaţie de fragmente de film pe care mi le aminteam din copilărie. Mi-a mers strună. Paginile se adunau văzând cu ochii. Era amuzant. Mă pornisem. Am scris douăzeci de pagini dintr-un foc.

A doua zi eram la fel de înfierbântat. Încă douăzeci de pagini. Am scris atunci până la unu noaptea, încă cincisprezece pagini. Îmi plăcea la nebunie. Mă minunam singur de ce-mi ieşise. Câtă rapiditate! Câtă precizie! Ce dialoguri! Eram pe cale de a înfăptui ceva măreţ. N-aveam cum să dau greş. Mă vedeam ca pe un erou, ca pe o senzaţie descoperită peste noapte. Şi eram de neoprit: în canioane şi prin râpe, în goana calului, trăgând cu şase pistoale, indieni căzând, Singe în colb, femei ţipând, clădiri în flăcări, ameninţarea răului, triumful binelui, dragostea care învinge. Bang-bang-bang, senzaţii tari la fiecare minut, westernul cel mai grozav şi mai dat dracului care s-a scris vreodată. Într-un final, drogat cu cafea, cu arsuri la stomac de la ţigări, cu ochii usturându-mă şi dureri de spate, l-am terminat. Mândru, l-am pus într-un plic mare şi i l-am trimis prin poştă Veldei van der Zee.

Apoi am stat şi am aşteptat relaxat, convins că nu prea avea ce schimba, că se întâlnise cu perfecţiunea.

Mi-am petrecut zilele pe Hollywood Boulevard, în librăria lui Stanley Rose, în cârciumile de pe străduţe, jucând pimball, intrând la câte un film. Apoi n-am mai suportat să aştept şi am sunat-o pe Velda van der Zee. Era ocupat. După o oră tot ocupat era. Toată ziua a sunat ocupat. A sunat ocupat până târziu, în noapte. De dimineaţă, n-am mai putut răbda. M-am urcat în Plymouth şi m-am repezit în Benedict Canyon. Motorul ţiuia. Ar fi trebuit înlocuite inelele. Am oprit pe aleea Veldei şi am bătut la uşă. Era ora douăsprezece. M-a întâmpinat menajera.

— Am venit să vorbesc cu Yelda.
— Nu se poate, a zis ea. Doarme încă.
— O aştept.
S-a uitat după mine cum mă întorc la maşină şi urc la volan. S-a făcut unu, s-a făcut două, s-a făcut trei, iar la patru am plecat. M-am dus până la hotelul de pe Sunset. Am intrat în hol, unde era un telefon cu plată, şi am format numărul Veldei. Cum stăteam acolo, anticipam ce avea să se întâmple şi aşa a fost. Suna ocupat. Tremuram când m-am îndreptat poticnindu-mă spre casă. Am mers pe jos două cvartale până să-mi dau seama că nu eram în maşină.

Cel mai bun lucru la colaborarea cu Velda erau banii. După cincisprezece săptămâni, timp în care am primit săptămânal câte un cec în valoare de trei sute de dolari, m-a sunat. Terminase scenariul. Mi-l trimitea printr-un curier special. Urma să sosească a doua zi. Era foarte mândră de munca ei. Era convinsă că o să-mi placă şi că rodul muncii noastre era o capodoperă.
— Ai făcut multe modificări? am întrebat.
— Pe ici, pe colo. Mărunţişuri. Dar esenţa versiunii tale, filonul principal, astea s-au păstrat.
— Mă bucur, Velda. Sincer să fiu, eram îngrijorat.
— O să fii foarte mulţumit, Arturo. N-am avut mai nimic de făcut. Nici nu prea merit să fiu trecută pe generic.
A doua zi am stat pe veranda casei lui Edgington şi l-am pândit pe poştaş. La amiază a apărut dubiţa poştei, iar şoferul mi-a înmânat plicul voluminos. Am semnat de primire, m-am aşezat pe treptele verandei şi am deschis manuscrisul.
Pe pagina de titlu scria *Sin City*, un scenariu de Velda van der Zee şi Arturo Bandini, după o idee de Harry Browne. Abia citisem jumătate de pagină că am simţit că mi se face părul măciucă. La jumătatea celei de-a doua pagini m-am văzut silit să las scenariul din mână şi să mă prind de balustrada verandei. Respiram neregulat şi nişte junghiuri misterioase îmi săgetau picioarele şi stomacul. M-am ridicat bălăbănindu-mă în picioare, am intrat în bucătărie şi am băut un pahar de apă. Edgington stătea la masă şi-şi lua micul dejun. Văzându-mi expresia, s-a ridicat.
— Doamne Dumnezeule, ce-ai păţit?

Nu puteam vorbi. N-am putut decât să arăt în direcţia manuscrisului. Edgington s-a dus la uşă şi s-a uitat în jur.

— Ce e? a întrebat el. Cine-i acolo?

Am ieşit în verandă şi am arătat spre manuscris. El l-a cules de pe jos.

— Ce-i asta? S-a uitat la pagina de titlu. Ce-i cu el?

— Citeşte.

L-a luat şi s-a aşezat în balansoarul de pe verandă.

— Am luat plasă, am zis eu. Nu l-am scris eu. E trecut numele meu pe el, dar nu l-am scris eu.

A început să citească. Brusc, a pufnit în râs, un râs scurt, ca un lătrat.

— E amuzant, a zis el. E un scenariu foarte amuzant.

— Vrei să spui că e comedie?

— Tocmai de-aia e amuzant. Nu e comedie. S-a întors la scenariu şi a mai citit, în tăcere, încă zece pagini. După care, cu gesturi domoale, a închis manuscrisul şi s-a uitat la mine.

— Tot amuzant ţi se pare?

A făcut sul manuscrisul şi l-a aruncat peste verandă într-un desiş de iederă.

— E sinistru, a zis el.

Am recuperat scenariul din iederă. Citise versiunea mea în urmă cu mai mult de cincisprezece săptămâni. Îi plăcuse, o lăudase.

— Ce să fac? am întrebat.

— Te întorci în Colorado și-nveți zidărie cot la cot cu taică-tău, ce zici?

— Asta nu-i soluţie.

— Singura soluţie e să-ţi retragi numele de pe scenariul ăsta. Reneagă-l. Nu te lăsa asociat cu el.

— Poate că-l pot salva.

— De la ce să-l salvezi? E mort, omule. A fost omorât. Sună-ţi agentul şi spune-i să-ţi retragă numele. Ori asta, ori pleci din oraş. S-a ridicat şi s-a dus înapoi în bucătărie.

Am deschis scenariul şi m-am apucat iar să-l citesc. Iată cum suna:

O diligență goneşte pe câmpia din Wyoming, urmărită de o ceată de indieni. Diligenta se opreşte. Indienii roiesc în jurul ei. Doi pasageri: reverendul Ezra Dew cu fiica Pris- cilla. Căpetenia indiană o ia pe sus pe Priscilla şi o aruncă pe calul lui. Priscilla se zbate. Căpetenia încalecă şi fuge cu ea. Indienii îl urmează.

Sat indian. Căpetenia apare călare cu Priscilla, o împinge într-un cort, apoi intră după ea. Căpetenia indiană e Magua, duşmanul omului alb. Pune mâna pe fată şi o pipăie brutal, sărutând-o în timp ce ea se zbate.
Pe deal apare o ceată de oameni în frunte cu şeriful Lawson. Acesta descalecă, aude ţipetele fetei, intră în cort, se luptă cu Magua, îl doboară cu un pumn, o ajută pe fată să iasă, o urcă pe calul lui, încalecă şi pleacă. Oamenii îl urmează. Sin City. Îşi fac apariţia oamenii şerifului, şeriful o lasă jos pe Priscilla. Oamenii îl aduc pe reverendul Drew. Priscilla se aruncă în braţele acestuia. Localnicii se adună. Şeriful Lawson o conduce pe Priscilla în Sin City Hotel. În aceeaşi seară, localnicii se adună în faţa hotelului. Şeriful iese, împreună cu Priscilla şi cu reverendul Drew. Localnicii îi roagă insistent să rămână. Biserica din oraş arsese de mâna indienilor haini conduşi de căpetenia Magua. Oamenii îl imploră pe reverendul Drew să reconstruiască biserica. Acesta cere răgaz de gândire. Reverendul Drew îşi acompaniază la banjo fata, care cântă „Te iubesc, Isuse“. Aplauze furtunoase. Cu tamburina în mână, Priscilla trece printre localnici, care aruncă monede în tamburină. Reverendul Drew urcă pe veranda hotelului şi ţine un discurs. El şi fata promit să rămână şi să reconstruiască biserica din Sin City. Cetăţenii se regrupează către marele *saloon*. Reverendul începe iar să zdrăngănească la banjo, iar Priscilla cântă „Primeşte-mă, Doamne“. Trece iar cu tamburina şi adună donaţii generoase.
Se reconstruieşte biserica. Localnicii ajută, cărând cherestea şi materiale de construcţie. Apare şeriful şi o urcă pe Priscilla în şareta lui. Pleacă împreună. Într-o pădurice încântătoare de pini, şeriful o ia în braţe pe Priscilla şi se sărută.
Seară. *Saloon*-ul din Sin City. Priscilla cântă „Domnul e păstorul meu“, în timp ce clienţii ascultă şi o admiră pe tânără. Ea trece cu tamburina printre ei. Un beţiv aşezat la bar o prinde şi încearcă s-o sărute. Şeriful Lawson intervine, începe o luptă corp la corp. Lawson îl doboară pe băgăreţ cu un pumn. Priscilla se uită la şerif cu recunoştinţă. Pe dealul de deasupra oraşului fiorosul Magua stă pe cal, privind. Descalecă şi se furişează la fereastra *saloon*-ului în timp ce Priscilla le ţine un mic discurs clienţilor din bar. Vrea ca cetăţenii să înfiinţeze un cor al bisericii, care să cânte cântece religioase şi să adune donaţii pentru noua biserică. Localnicii aprobă şi aplaudă. Afară, la fereastră, maleficul

Magua ascultă cu un rânjet dispreţuitor.
Sin City trece printr-o transformare. În *saloon* nu se mai vinde alcool. Jocurile de noroc sunt interzise. Un grup de femei conduse de Priscilla cântă cu însufleţire imnuri de slavă. Construcţia bisericii continuă. Vine ziua când biserica e gata şi localnicii se adună pentru prima slujbă. Magua iscodeşte de la înălţime scena de dedesubt şi se îndepărtează călare.
Seară. Femeile din Sin City pregătesc un grătar în faţa bisericii. Se dansează un cadril iniţiat de reverendul Drew cu al său banjo. Priscilla se învârteşte pe muzică, partenerul ei fiind şeriful. Între timp, în satul indian, Magua îşi adună trupele. Indieni cu trupurile vopsite încalecă pe cai şi pornesc cu Magua în frunte.
Cadril. Şeriful o duce pe Priscilla în pădure. Ea îşi ridică faţa, lăSindu-se sărutată. El o cere de soţie. Ea acceptă. Brusc răsună tropotit de copite şi răcnete de indieni. Magua şi ceata lui de arapaho însetaţi de Singe se reped pe deal în jos. Călărind sălbatic, încercuiesc biserica şi pe localnici în răcnete care-ţi îngheaţă Singele în vine şi tropotit asurzitor de copite. Localnicii se retrag ţipând în biserică, în timp ce indienii continuă să gonească în cerc şi să tragă cu puştile. Şeriful şi Priscilla dau fuga să se adăpostească în biserica cea nouă. Indienii strâng laţul în jurul bisericii, tot dându-i roată. Focuri de armă. Ţipete de răniţi. Indienii aruncă torţe pe acoperişul bisericii. Localnici înarmaţi se postează la ferestrele bisericii. Lupta se încinge. Femeile reîncarcă puştile. Priscilla reîncarcă puşca tatălui ei. În acel moment, el cade împuşcat. Priscilla îl împuşcă pe indianul care-i doborâse tatăl. Apoi se întoarce, îşi ia părintele căzut în braţe şi plânge.
Între timp, perfidul Magua a descălecat şi se apropie tiptil de uşa bisericii. Intră nevăzut de nimeni, se aruncă asupra Priscillei, îi acoperă gura cu mâna şi o târăşte afară. O aruncă pe cal, urcă în spatele ei şi fuge exact în clipa când şeriful Lawson apare în prag. Ţintind cu precizie, Magua trage cu puşca în şerif, iar glonţul îl nimereşte în umăr. Lawson se clatină, dar nu cade. Ba chiar se repede la Magua, care fuge călare cu Priscilla, care se tot zbate.
Rănit, dar neînfricat, şeriful se repede după calul lui, încalecă şi porneşte în urmărire. Peste dealuri şi văi goneşte după indianul fugar şi după fată. Ajunşi pe malul unui pârâu la poalele munţilor, se opresc.

Slăbit şi Singerând, Lawson îi prinde din urmă, apoi se prăbuşeşte la pământ. Magua descalecă precipitat, rotind ameninţător tomahawkul. Încleştare grozavă, bărbaţii rostogolindu-se şi smucindu-se, sub ochii îngroziţi ai Priscillei. Cad în pârâu. Magua se aruncă asupra şerifului slăbit şi încearcă să-l înece, dar şerif ul se eliberează.
Prea slăbit ca să mai reziste, şeriful se prăbuşeşte în apă. Cu un urlet triumfător, Magua ridică tomahawkul să-l lovească. Brusc, bubuitul unei puşti sparge liniştea. Magua cade în apă. Cu puşca fumegândă în mână, Priscilla descalecă şi se repede după şerif. Îl trage afară din apa pârâului. Slăbit, dar neînvins, şeriful o cuprinde în braţe. Se ridică şi se îndepărtează clătinându-se. Magua zace mort în apă. Între timp, asediul continuă în Sin City. Treptat, albii câştigă teren. Lansează un contraatac. Luptă corp la corp. Mai mulţi indieni bat în retragere. Alţii sunt capturaţi de către localnici. O duzină de sălbatici sunt duşi la închisoarea din oraş. În depărtare apar Priscilla şi şerifol Lawson. Aduc cu ei, legat pe cal, trupul neînsufleţit al lui Magua. Localnicii izbucnesc în urale. Priscilla se aruncă în braţele tatălui ei.
Epilog. O dimineaţă însorită de duminică. Din biserică se aude un cor cântând. Înăuntru, corul, dirijat de Priscilla, cântă *O, bunule Isus*. Biserica e ticsită de localnici, care ascultă cuviincios. În stranele din spate, separaţi de ceilalţi, stau o duzină de indieni prizonieri, smeriţi, cu capetele plecate. Şeriful se aşază lângă Priscilla. Ea îl priveşte cu adoraţie. *Fade out*.

Asta era deci grozăvia, în toată urâciunea ei. Scenariul meu, din care niciun rând nu-mi aparţinea, care era de fapt altă poveste, care niciodată n-ar fi putut să se ivească din mintea mea. Am râs. Era o glumă. Cineva era pus pe şotii. Era imposibil. Am intrat în casă, am stat şi am fumat o ţigară, conştient brusc de ploaia care cădea, de răpăitul ei plăcut pe ţiglele acoperişului, de mirosul ei plăcut care intra pe uşa din faţă. Edgington avea cu siguranţă dreptate. Nu-mi rămânea decât să cer să-mi fie scos numele de pe pagina de titlu. Am ridicat receptorul şi am format numărul lui Cyril Korn.

— Da? a lătrat el.

— Salutare, Korn. Sunt eu. Ai citit scenariul?

— Mi-a plăcut.

— Eşti nebun.
— E un western excelent.
— Scoate-mi numele de pe el.
— Ce?
— Scoate-mi numele de pe monstruozitatea aia. M-ai auzit? Nu vreau să fiu asociat cu aşa ceva.
S-a lăsat un lung moment de tăcere până când Korn a început iar să vorbească. Apoi a zis:
— Cum vrei tu, puştiule. Pentru Velda e o veste bună. O să fie trecută singură pe generic.
— N-are decât.
Am închis telefonul.
Ploaia cădea şuvoaie, măturând frunzele eucalipţilor, săpând prin curte mici pâraie care se adunau în rigolă. Am băut un pahar de vin. Edgington a ieşit din bucătărie. Auzise discuţia mea cu Korn.
— Foarte bine ai făcut, a zis el. E autoconservare. N-ai avut de ales. Dacă mă ascultai pe mine, nu ţi s-ar fi întâmplat chestia asta.
— La ce te referi?
— Trebuia să te înscrii în Asociaţie. De trei luni mă ţin de capul tău.
Vântul rece şi umed pătrundea pe uşa casei, aşa că în cameră se făcuse frig. Edgington s-a dus şi a aprins căminul cu gaz. A scos din buzunar un săculeţ pentru tutun.
— Ţine, a zis el, aruncându-mi-l.
Era marijuana. În săculeţ erau foiţe pentru ţigări. Mai fumasem marijuana o singură dată, în Boulder, şi mi se făcuse rău. Era momentul să mi se facă rău iarăşi. Mi-am rulat o ţigară. Stăteam şi ne uitam unul la altul, trăgând iarba în plămâni. Edgington râdea. Am râs şi eu.
— Eşti un ticălos scârnav de englezoi de doi bani, am zis eu.
El a dat aprobator din cap.
— Iar dumneata, domnule, eşti un broscar mizerabil şi respingător.
Ne-am cufundat în tăcere, fumând iarba. Eu am luat manuscrisul în mână.
— Hai să facem ceva cu el, am zis.
— Să-l ardem.
M-am dus cu el la semineu şi l-am aruncat în flăcări.
Iarba îşi făcea efectul. Mi-am scos cămaşa.

— Hai să fim indieni, am spus. S-o ardem la stâlpul caznelor.

— Straşnic, a zis Edginton, lepădându-şi cămaşa.

— Hai să ne scoatem pantalonii, am propus eu. Am râs amândoi şi ne-am descotorosit de pantaloni. Într-o clipită am rămas goi, danSind în cerc, scoţând ceea ce nouă ni se păreau a fi strigăte de indieni. Din nori a răsunat un bubuit de tunet. Noi am râs şi ne-am tăvălit pe podea. Edgington a băut o bere. Eu am băut un pahar de vin. Ploaia torenţială îţi spărgea timpanul. M-am repezit afară şi ne-am luat de mână şi ne-am învârtit iar şi iar râzând. Am dat fuga în casă, am luat o înghiţitură de vin şi am ieşit iar fuga afară. Edgington s-a repezit înăuntru, a luat şi el o gură de bere, apoi mi s-a alăturat în ploaie. Ne-am întins pe iarbă, rostogolindu-ne în ploaie, răcnind la tunet. O voce de femeie a răzbătut prin furtună. Venea din vecini.

— Să-ţi fie ruşine, Frank Edgington, a strigat vocea. Pune nişte haine pe tine, că acum chem poliţia.

Frank s-a ridicat în picioare şi i-a arătat fundul gol.

— Ia de-aici, Martha!

Am dat fuga în casă. În picioare în faţa căminului, cu apa şiroind pe noi, ne-am uitat cum dansau scânteile din scenariul Veldei în sus pe horn. Ne-am uitat unul la altul şi am zâmbit. Apoi am încheiat întregul ritual smintit printr-un moment apoteotic, cum se cerea. Ne-am pişat în foc.

După care s-a întâmplat ceva ciudat. M-am uitat la părul şiroind de apă al lui Edgington şi la trupul lui ud leoarcă şi nu mi-a plăcut de el. Nu mi-a plăcut deloc. Goliciunea noastră avea ceva obscen, ca şi scenariul care ardea, şi podeaua udă de ploaie, şi trupurile noastre tremurând de frig, şi zâmbetul neruşinat de pe buzele lui Edgington, aşa că m-am tras de lângă el şi l-am acuzat de toate câte se întâmplaseră. La urma urmei, nu mă trimisese el la Cyril Korn, şi nu mă cuplase Cyril Korn cu Velda van der Zee, şi nu mă luase Edgington de sus şi nu-şi râsese de mine atâtea săptămâni, cât scrisesem scenariul? Nu-mi mai plăcea de individ. Mă scârbea. Probabil că şi creierul lui clocea gânduri asemănătoare, pentru că am observat asprimea duşmănoasă a privirii lui. Nu ne-am vorbit. Am rămas acolo, urându-ne reciproc. Eram pe punctul de a ne lua la bătaie. Mi-am adunat hainele, am intrat în dormitor şi am trântit uşa.

Capitolul 15

Asta ne-a învrăjbit. Cât era el plecat la serviciu, la studio, eu pierdeam vremea bând vin şi ascultând radioul. Ploaia cădea întruna, zi după zi. Stăteam la birou în camera mea şi încercam să scriu. Nu-mi ieşea nimic. Din cauza casei, casei lui Edgington. Trebuia să scap de el. Când el se întorcea de la studio, mă prefăceam că am treabă la birou, ciupind tastele maşinii de scris. El stătea foarte puţin, apoi pleca iar. Intr-o zi am găsit un număr vechi din *New Yorker* într-un teanc de reviste. Conţinea o povestire scrisă de Edgington. L-am făcut bucăţi. Am început să ies din casă – să urc în maşină şi să conduc prin ploaie. Furtuna era exasperantă. Străzile erau ca nişte râuri. Capacele canalelor de scurgere săreau de la locul lor. Cădeau copaci. Wilshire era baricadat tot cu saci de nisip. Străzile erau pustii. Mă duceam la Hollywood şi stăteam într-un bar de pe Wilcox, unde beam vin şi jucam pimball. Uneori parcam în faţă la Musso and Frank's şi pleoscăiam prin ploaie până în restaurant. Nu cunoşteam pe nimeni. Mâncam singur şi simţeam cum mă cuprinde ura faţă de oraş. Mă duceam alături, la librăria lui Stanley Rose. Nimeni nu mă ştia. Mă învârteam de colo până colo ca o pasăre în căutare de firimituri. Îmi era dor de doamna Brownell, de Abe Marx şi de Du Mont. Amintirea lui Jennifer Lovelace îmi sfâşia inima de-a dreptul. Aceşti câţiva cunoscuţi îmi creaseră iluzia că am mii de cunoștinţe în oraş. M-am dus cu maşina până pe Bunker Hill şi am parcat în faţa hotelului, dar nu mi-am putut face curaj să intru. Deodată am început să visez, să visez un roman frumos. Era despre Helen Brownell şi despre mine. Îi simţeam gustul. Îl puteam cuprinde cu braţele. Instantaneu, autocompătimirea s-a evaporat. Viaţa nu se terminase, existau încă o maşină de scris, hârtie şi ochi să le vadă, gânduri să le însufleţească. Am stat în maşină, sus pe Bunker Hill, în ploaie, visul m-a învăluit şi mi-am dat seama ce aveam de făcut. Aveam să mă duc pe Terminal Island, să-mi găsesc o colibă pescărească pe plaja nisipoasă, să stau acolo şi să scriu un roman despre Helen Brownell şi despre mine. Aveam să stau câteva luni acolo, în colibă, scriind pagină după pagină în timp ce fumam o pipă din spumă de mare şi redeveneam scriitor pe lumea asta.

Sperasem să-mi fac bagajul şi s-o şterg înainte de întoarcerea lui Edgington, dar când mă apropiam de bungalou i-am văzut maşina pe alee. Am coborât din maşină şi am alergat prin ploaie spre casă. Frank stătea

întins pe canapea, citind o carte. Mi-a spus „Bună". L-am ignorat, m-am dus la mine în cameră şi am început să-mi fac bagajul. După o vreme, el s-a ridicat şi a apărut în pragul dormitorului cu o revistă în mână.

— Şi bucurie şi veselie vei avea[1], a spus el zâmbind, arătându-mi revista. Era un exemplar din *Daily Variety*. L-am deschis şi am văzut un articol pe prima pagină, însemnat cu creion roşu:

Velda van der Zee, care a scris scenariul la *Sin City* pentru Liberty Films, va şi regiza pelicula, a anunţat producătorul Jack Arthur. Castingul va fi definitivat în această săptămână, iar filmările vor începe în Arizona.

Eram şocat, dar n-am vrut să i-o arăt lui Edgington şi i-am aruncat revista.

— Eşti tare încântat de chestia asta, nu? am zis eu.

El a zâmbit şi a ridicat din umeri.

— *C`est la vie.*

M-am întors la bagajele mele, am umplut o valiză şi am dus-o la maşină, unde, pe bancheta din spate, erau îngrămădite restul lucrurilor mele – maşină de scris, cărţi, haine. Acum, că eram gata să plec definitiv, o singură chestiune rămăsese nerezolvată. Am stat o vreme în picioare lângă maşină, facându-mi curaj. Probabil că n-aveam să mă mai întâlnesc niciodată cu Edgington. Cum să fac să-i întipăresc în minte acea plecare într-o zi ploioasă? Într-un final, am luat o decizie şi m-am întors în casă. El stătea pe canapea.

— O să plec acum, am spus.

El s-a ridicat şi mi-a întins mâna.

— Baftă, macaronarule.

L-am pocnit în faţă şi s-a prăbuşit pe canapea. A rămas acolo, cu Singele curgându-i din nas. Eu m-am întors la maşină şi am plecat. N-ar fi trebuit să-l lovesc pe Edgington. Fusese ospitalier, prietenos, generos şi de treabă. Dar aroganţa lui mi-era nesuferită. Succesul lui era prea mult pentru

---

[1] Din Evanghelia după Luca, 1:14; citatul e preluat din Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă, Bucureşti 2008. (N. Tr.)

mine. Şi-o ceruse. N-aveam regrete. Asta-i viaţa. Îmi părea rău că-i dăduse Singele pe nas, dar o meritase. Cât despre Velda van der Zee, mai ducă-se. Ce însemna un regizor în plus? Erau pe toate drumurile în oraș.

Capitolul 16

Am ajuns pe Avalon Boulevard şi am luat-o spre sud către Wilmington. Soarele se pregătea să apună când am trecut podul până pe uriaşul banc de nisip căruia i se spunea Terminal Island. Ploaia spălase nisipul de pe şosea, aşa că am condus pe asfalt până la mica aşezare pescărească aflată la vreo doi kilometri de fabricile de conserve. Erau acolo şase bungalouri rustice, aşezate în şir, cu vedere la apele canalului, la mai puţin de o sută de metri de mers pe plajă. Niciunul dintre bungalouri nu părea ocupat. Am trecut încet pe lângă ele. Toate aveau pe veranda din faţă câte o pancartă cu „De închiriat". Apoi am observat o lumină aprinsă în ultima casă. Ca şi celelalte, casa era verde închis şi spălată de ploi. Lumina se întrezărea pe uşa deschisă de la intrare. Am oprit şi am alergat prin ploaie până pe verandă.

În zece minute închiriasem una dintre căsuţe şi mă şi instalasem. Era căsuţa din mijloc, cu dormitor, living, bucătărie şi baie. Douăzeci şi cinci de dolari pe lună. Am făcut rapid nişte calcule şi mi-am dat seama că aveam bani cât să locuiesc acolo zece ani. Mă aranjasem.

Eram în paradis, în Pacificul de Sud, în Bora Bora. Auzeam marea. Venea şopotind, fâşfâşfâş, pentru că mareea era mereu joasă, insula fiind protejată de un dig. Nopţile erau magnifice. Stăteam întins în pătuţul meu şi simţeam cum amintirea Veldei van der Zee se risipeşte. În câteva zile a trecut de tot. Ascultam marea şi simţeam cum îmi vine inima la loc. Uneori lătratul focilor. Stăteam în prag şi le urmăream la mal, trei sau patru matahale jucându-se în valurile domoale, scoţând lătrături care aduceau a râs. Oraşul era departe. Nici prin cap nu-mi trecea să scriu. Mintea mi-era la fel de golaşă ca ţărmul acela lung. Eram Robinson Crusoe, pierdut într-o lume îndepărtată, împăcat, respirând aer sănătos, sărat, îndestulător.

Când se crăpa de zi, o porneam desculţ prin apă, pe nisipul ud, un kilometru şi jumătate până la fabrica de conserve care forfotea de muncitori, bărbaţi şi femei, ocupaţi cu descărcatul bărcilor pescăreşti, cu

prelucrarea şi ambalarea peştelui în clădirile mari din tablă ondulată. Cei mai mulţi erau japonezi şi mexicani din San Pedro. Erau două restaurante. Mâncarea era bună şi ieftină. Uneori mă duceam până la capătul debarcaderului, unde acosta feribotul, de unde plecau vapoarele care traversau canalul până la San Pedro. Biletul dus-întors costa douăzeci şi cinci de cenţi. De fiecare dată când aruncam moneda de douăzeci şi cinci şi porneam spre Pedro, mă simţeam ca un milionar. Am închiriat o bicicletă şi m-am plimbat pe dealurile Palos Verdes. Am găsit biblioteca publică şi mi-am făcut plinul de cărţi. Întors în baraca mea, am aprins focul în soba cu lemne şi am stat la căldură citindu-i pe Dostoievski, Flaubert, Dickens şi restul de nume ilustre. Nu-mi lipsea nimic. Viaţa mea era o rugă, o sărbătoare. Singurătatea mă înnobila. Mă consideram suportabil, tolerabil, bun chiar. Mă întrebam uneori ce se întâmplase cu scriitorul care ajunsese în acel loc. Oare scrisesem ceva şi plecasem? Atingeam maşina de scris şi mă uitam gânditor la mişcarea tastelor. Era altă viaţă. Nu mai fusesem niciodată acolo. N-aveam să plec niciodată.

Proprietăreasa mea era o japoneză. Era gravidă. Mergea într-un fel nobil, cu paşi mici, fără zgomot, cu părul ei negru împletit în cozi. De la ea am învăţat să mă înclin. Ne înclinam tot timpul. Uneori ne mai şi plimbam pe plajă. Ne opream, ne împreunam mâinile şi ne înclinam. Apoi ea îşi vedea de drum, eu la fel. Într-o zi am găsit o barcă cu vâsle săltând la mal. M-am urcat în ea şi am început să vâslesc, iară mare spor, pentru că nu mă descurcam cu ramele. Dar am învăţat şi am reuşit să traversez canalul în barca aceea uşoară, până la stâncile din San Pedro. Am cumpărat echipament de pescuit şi momeală, am vâslit aproape o sută de metri în larg faţă de casa mea şi am prins corbină şi macrou, o dată chiar şi o cambulă. I-am adus acasă şi i-am gătit, dar au ieşit tare scârboşi, aşa că i-am aruncat afară, pe nisip, iar vigilenţii pescăruşi s-au repezit în picaj şi i-au luat. Într-o zi mi-am spus că trebuie să scriu ceva. I-am scris mamei o scrisoare, dar n-am ştiut să trec data. Nu mai aveam niciun fel de noţiune a timpului. Am căutat-o pe doamna japoneză şi am întrebat-o în ce dată eram.

— Patru ianuarie, a zis ea.

Am zâmbit. Eram acolo de două luni, deşi n-aş fi zis că trecuseră mai mult de două săptămâni.

Capitolul 17

Într-o după-amiază trăgeam un pui de somn când am auzit o maşină afară. Am ieşit în prag şi am văzut o maşină sport Marmon, lungă şi roşie, oprind în faţa casei vecine. Maşina avea pictate pe capotă însemne regale – o coroană cu nişte lei ghemuiţi, în auriu şi roşu. Dedesubt scria „Ducele de Sardinia“. Şoferul maşinii a oprit motorul şi a coborât. Era scund şi voinic, cu părul negru tuns milităreşte. Era atât de musculos, încât părea făcut din cauciuc, cu braţele ca nişte tevi roşii de canalizare şi cu picioare atât de butucănoase, încât rămânea un spaţiu între ele. M-a văzut şi mi-a zâmbit:

— Cum zici? a întrebat el.

— Bine, bine. Tu?

— Merge treburile. Stai aici?

— Mda.

— Vecini. A venit la mine şi mi-a strâns mâna. Am arătat din cap spre Marmonul lui.

— Ce înseamnă asta, duce de Sardinia?

— Sunt fiu de prinţ de Sardinia. Şi campionul lumii.

— Eşti halterofil?

— Lupte. Campion mondial. Vin aici să mă antrenez.

S-a dus în spatele maşinii, unde avea priponit un căruţ. Era un vehicul cu două roţi şi nişte spiţe uriaşe, un ditamai căruciorul. În vehicul erau îngrămădite saltele de gimnastică, accesorii pentru ridicarea greutăţilor şi echipament sportiv. A început să descarce căruciorul.

— Tu cine eşti? a întrebat el.

I-am spus.

— Italiano?

— Clar.

El a zâmbit.

— Asta-i bine.

O vreme m-am uitat la el cum descarcă. Apoi am intrat în casă. Nu mă mai asezasem la maşina de scris de câteva săptămâni bune. Am început o scrisoare pentru mama. La un moment dat am simţit doi ochi negri sfredelindu-mă în ceafă. M-am întors. Ducele stătea în prag şi se uita la mine.

— Intră, am zis eu.

A intrat şi a cercetat cu luare-aminte camera, pereţii, chiuveta, iar la urmă maşina de scris.

— Mai scrie, a zis el, dând din mâini. Nu te opri. S-a aşezat în faţa mea şi a început să tragă de scrisoare.

— Ce scrii? a întrebat el.

— Povestiri. Filme. Uneori poezii.

— Câştigi bani?

Am râs.

— Normal. Mulţi bani.

El a rânjit bănuitor şi s-a ridicat.

— Acuma plec. Ora de antrenamente.

După o jumătate de oră am auzit huruit şi troncănit de roţi în timp ce ducele de Sardinia trăgea cărucioruI gol pe plajă. Era desculţ, purta echipament de luptător şi se înhămase la oiştea căruţului cu o curea înfăşurată la brâu, în timp ce altă curea îi lega fruntea de partea din faţă a căruţului. Trăgea căruţul fără efort, iar roţile uriaşe scârţâiau pe nisipul moale. După câţiva metri, a luat o lopată din căruţ şi a început să umple vehiculul cu nisip. M-am apropiat şi am stat să mă uit la el. Sudoarea îi şiroia pe spate şi pe gât. Muncea ca turbat.

— Ce faci? am întrebat eu.

— Antrenament, a răspuns el gâfâind, continuând să care lopeţi. În scurt timp a umplut căruţul. A aruncat lopata peste morman, şi-a potrivit hamul la brâu, şi-a aranjat cureaua pe frunte, a scos un mârâit sonor şi a început să tragă. Roţile s-au afundat în nisip, dar căruţul nu s-a clintit. El s-a opintit, l-au lăsat picioarele, a căzut, s-a opintit şi a încercat iar. Mi-a fost milă de el. Am sărit să-l ajut, proptindu-mă cu umărul în fundul căruţului. S-a urnit. Ducele s-a întors uluit şi m-a văzut. Furios, m-a luat de subsuori şi m-a azvârlit în nisip. Am căzut pe spate, cu o bufnitură care mi-a tăiat răsuflarea.

— Nu, a zis el, agitându-şi pumnul. Pleacă. Mă antrenez singur.

Am rămas acolo gâfâind, uitându-mă la el cum îşi pune hamul şi mai face o încercare. Ducele de Sardinia! Probabil că era nebun. I-am întors spatele şi am intrat în casă. După o oră am ieşit pe verandă şi l-am văzut departe, pe plajă. Părea să se mişte aproape insesizabil, ca o broască ţestoasă uriaşă. Abia după două ore a ajuns cu căruţul în faţa casei lui. Era leoarcă de sudoare. Nisipul se lipise de corpul lui năduşit şi arăta de parcă

ar fi fost congelat şi foarte obosit. M-am uitat după el cum dă fuga pe malul apei, aruncându-se apoi în adâncuri. S-a jucat în apă ca un peşte mic şi îndesat. Era întuneric când a ieşit greoi din apă şi s-a întors pe veranda lui. M-am uitat cum se ştergea cu prosopul.

— Îţi plac spaghett`? a întrebat el.

— Da.

— Fac eu.

A doua zi a auzit că băteam la maşina de scris şi a intrat iar. A rămas acolo, uitându-se la mine cum ţăcăneam la taste.

— Ce scrii acum?

— O scrisoare.

— Poezie scrii?

— Oricând.

— Cât face o poezie?

M-am uitat la el. Nu prea-l aveam la inimă. Fusese brutal cu mine cu o zi în urmă. La asta se adăugau zâmbetul lui insolent şi titlul lui ridicol. Era prost şi aveam să-l persecut pe chestia asta.

— Zece dolari, am zis. Zece dolari pentru zece versuri. Despre ce vrei să scriu?

— Am femeie în Lompoc. Îi place de poezie.

— De dragoste? am întrebat.

— Mda.

M-am întors la maşina de scris, m-am căznit să intru într-o dispoziţie poetică şi am început să ţăcănesc:

O, iubita mea din Noile Hebride
Nu-mi cere încrederea să ți-o trădez.
Iubirea-i strofa înflorită-n paradisuri pierdute.
Adu-mi la binele şi la răul viselor risipite.
Inima mea tânjeşte după *fin de siècle*,
Acea nălucă a vremurilor captive.
O, nu, iubire! Cată spre bastioane!
Fugi de ticăloşi, ai milă doar de iubire,
Iar când te saturi, îndreaptă greşeala
Dând crezare inimii mele.

Mi-am dres glasul şi i-am citit-o Ducelui.

— Ce frumoasă, a zis el. Cumpăr. Dă-mi creion. I-am întins un creion. A întins pagina cu poezia şi s-a semnat jos, sub ultimul rând. A scris „Mario, Duce de Sardinia".

— Plic ai? a întrebat el.

Am luat un plic de pe birou şi l-am potrivit în maşina de scris.

— Trimite lui Jenny Palladino, Celery Avenue 121, Lompoc.

Am bătut adresa şi a plecat.

La cină s-a întors cu o supieră cu spaghete albe, fierte. Am rulat nişte paste pe furculiţă şi mi le-am vârât în gură. Erau îngrozitoare – un sos cu usturoi, ceapă şi ardei iute. Nu le puteam înghiţi şi pace. M-am repezit după o sticlă de vin. Ducele a râs.

— Îţi dă putere, a zis el, să fii bărbat.

Dar n-am putut mânca. El mi-a luat farfuria din faţă şi a început să mănânce metodic, până la ultima macaroană albă. Am turnat două pahare de vin şi mi-am aprins o ţigară.

— Ia zi, mai vrei o poezie?

El a ridicat din umeri.

— Poate una singură.

M-am întors la maşina de scris şi am compus fără pic de efort zece rânduri. Ducele mă privea cu braţele încrucişate.

— Vrei să asculţi? l-am întrebat.

— Sigur – ascult.

Am citit:

O, faeton în noapte pe sumbru ţărm de mare,
Păsări mute-ţi încalecă roţile de sare pline
Norii către pământ se lasă duşi de-o apăsare
Pe urmele roţilor tale.
Pescăruşii ţipă, peştii sar, luna apare.
Unde sunt copiii?
Ce s-a întâmplat cu copiii?
Iubirea mea-i departe, copiii nu mai sunt.
O neagră barcă lunecă la orizont.
Ce s-a întâmplat aici?

Ducele mi-a luat poezia din mână şi a încreţit din buze bănuitor.
— Nu-ţi place? am întrebat eu.
— Îţi dau şapte dolari.
I-am smuls poezia din mână.
— Nu sunt de acord. E o poezie bună. Una dintre cele mai bune pe care le-am scris. Nu trişa cu mine. Dacă nu-ţi place, spune.
El a oftat.
— Băgăm la cutia poştală.
Voia să spună plic.
A scos un teanc de bancnote din buzunar, din care a ales o hârtie de zece. I-am mulţumit şi am pus-o bine. În- torcându-mă la maşina de scris, am spus:
— O să-ti ofer acum un mic bonus, Duce. Ceva care sigur o să-ţi placă.
Am început să bat sonetul meu preferat de Rupert Brooke, *Colina*:

Colina am urcat în vânt zburdând,
Am râs, am sărutat verde covor.
Tu-ai zis: „Extaz? Mărire? Totu-i trecător
Afar' de soare, cânt de păsări şi pământ,
Ne-ajunge bătrâneţea…“ Zic: „De-n moarte
Se stinge tot ce nouă ni s-a dat,
Prin alte buze viaţa palpită mai departe.“
„Iubite, paradisu-i al nostru, meritat!“
„Noi suntem ce-are lumea mai de soi.
Din viaţă ne-am făcut un crez, “ am zis;
„Cu pasul mândru coborî-vom în abis
Încununaţi cu roze…“ Eram plini de noi
Şi bucuroşi de gândul curajos şi-adevărat.
Dar tu ai izbucnit în plâns şi ai plecat.

Când am terminat de citit, gura i se strâmbase de iritare şi mi-a smuls hârtia din mână, cercetând-o, încruntându-se la ea, pe jumătate mototolită în pumnul lui.
— Porcaria! a exclamat el, strângând cocoloş pagina şi aruncând-o pe podea.

Era un individ foarte scund, dar când s-a ridicat în picioare a căpătat proporţiile colosale ale unei broaşte ţestoase uriaşe. Brusc, m-a apucat de subsuori şi m-am pomenit ridicat spre tavan şi scuturat zdravăn. Faţa lui lividă şi ochii negri, care ardeau mocnit, căutau spre mine.

— Nimeni nu-l păcăleşte pe Duce de Sardinia. *Capiş*? Şi-a răsfirat degetele şi m-am prăvălit greu pe scaunul meu. Când a plecat, i-a ieşit în cale hârtia mototolită. I-a tras un șut violent şi a ieşit.

Capitolul 18

În fiecare zi, Ducele îşi trăgea căruţul plin cu nisip cam un kilometru şi jumătate pe plajă, până la fabrica de conserve şi înapoi. Într-o după-amiază l-am cronometrat. I-a luat două ore. Se întorcea mereu în aceeaşi stare de epuizare, căzând direct în nas pe nisip. Voiam să fiu prietenos. Am zâmbit, i-am zis „Salut“, dar el era încă vexat, asta până când, într-o după-amiază, lac de sudoare, mi-a spus:

— Mâine mă lupt. La Sala Olimpică. Să vii. Uluit, am dat să răspund, dar el m-a prins strâns de falcă. Mâine! Înţelegi?

Am clătinat din cap.

— Cu cine te lupţi, Duce?

— Animal, a zis el. Are nume Richard Inimă-de-Leu.

— E bun?

— Este. Oricum îi dau omor.

A luat-o spre apă târşâindu-şi picioarele şi a plonjat, voios ca un delfin. Nu mă trăgea deloc aţa să mă duc la meciul lui. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai tare mă enervam pe el, dar exista o ieşire simplă din situaţie. Aveam să mă urc în maşină, să mă duc până la Wilmington şi să intru la un film. El a ieşit din mare şiroind de apă şi s-a şters cu prosopul pe verandă.

— Putem lua maşina mea mâine, a zis el. Plecare la ora şase. Să fii gata.

A intrat în casă.

Nu mă interesa câtuşi de puţin afurisitul lui de meci şi m-am hotărât să nu mă duc. Toată ziua am stat şi mi-am rumegat hotărârea să nu mă duc cu el, iar când s-a făcut ora de culcare mă montasem singur într-o asemenea stare de frenezie revoltată, încât mi-a fost imposibil să adorm. Toată noaptea m-am perpelit şi m-am zbuciumat. Pe la două n-am mai suportat,

aşa că m-am sculat şi m-am îmbrăcat în linişte. M-am dus la uşă în vârful picioarelor şi am ieşit afară, cu grijă să nu scârţâie prea tare uşa cu sită. Am traversat fără zgomot până la maşină şi m-am strecurat la volan. Când am răsucit cheia în contact, o mână m-a înşfăcat de gât. În faţa mea stătea Ducele.

— Unde mergi? a întrebat el.

— Să-mi iau un baton de ciocolată, am improvizat eu.

— E prea târziu pentru baton de ciocolată, a zis el. Du-te la culcare.

Am ieşit din maşină şi m-am întors în casă. El s-a ținut după mine ca un poliţai neobosit. Am trântit uşa şi am încuiat-o. Mă înfuriasem aşa de tare, că-mi venea să-l omor. Am dat cu uşa de pereţi şi am urlat la el:

— Pizda mă-tii de ţărănoi broscar de doi bani! Să nu te văd în ochi! Nu vin mâine la meciul tău – nici măcar ca să te văd cu capu` spart! Eşti un jeg! Eşti un şarlatan şi o glumă şi un jeg! Ştii cât eşti de prost? Eşti aşa de prost că nici măcar nu ţi-a plăcut o poezie de Rupert Brooke. Te-am păcălit, incultule. Brooke sută la sută şi ţie nu ţi-a plăcut!

Am trântit usa, am încuiat-o şi m-am culcat.

A doua zi de dimineaţă l-am găsit aşezat la mine pe verandă. Mă fixa cu o privire spăsită.

— Eşti supărat? m-a întrebat el.

— Nu.

— Eşti prietenul meu. Îmi place de tine.

— Şi mie îmi place de tine.

— Mă duc singur să mă lupt.

— E chiar aşa de important?

— Publicul nu mă place. Am nevoie de cineva în tabăra mea.

Am oftat.

— Bine, Duce, vin cu tine.

A venit la mine, mi-a pus o mână în ceafă şi m-a scuturat cu blândeţe.

— *Grazie*, a spus el zâmbind.

În ziar scria că la luptele care se ţineau în acea zi de joi erau aşteptaţi cinci mii de oameni. Ducele de Sardinia avea dreptate – toată lumea din sală, în afară de mine, îl detesta. Din clipa când am coborât din maşina lui în parcare şi ne-am îndreptat spre Sala Olimpică, a atras în jurul lui o mulţime tot mai ostilă. Erau mexicani, negri şi *gringos* şi îl sâcâiau,

aruncau în el cu diverse, îi strigau obscenităţi. Eu mergeam lângă el şi simţeam valurile potopitoare de ură.

Când am intrat pe o uşă laterală rezervată luptătorilor, un negru uriaş ne-a sărit în faţă şi i-a aruncat Ducelui în figură o tartă cu lămâie. Ducele nu s-a fâstâcit deloc. În loc de asta, s-a repezit ca un terier, prinzând picioarele negrului într-o foarfecă şi doborându-l. Au sărit imediat şi alţii, despărţindu-i pe cei doi. A venit poliţia care l-a dus iute pe Duce pe coridor până la vestiar. Ducele era acum revigorat şi bătăios, pregătit să-l înfrunte pe Richard Inimă-de-Leu.

Când s-a făcut ora meciului l-am urmat pe gladiatorul meu în arenă, apoi pe culoar până în ring. Ura pe care o stârnea mi-a pătruns în oase. Nu reuşeam să înţeleg de ce le era atât de nesuferit spectatorilor. Şi totuşi, n-ar fi trebuit să rânjească nici el cu atâta dispreţ evident sau să le răspundă cu gesturi atât de obscene. O femeie a sărit de la locul ei şi l-a plesnit peste faţă. Ducele a rânjit şi a scuipat-o. Câţiva plasatori s-au adunat sub ring, apărându-l ca să poată urca. Se învârtea în ring, agitând pumnul, mulţimea ţipa furioasă, iar asupra lui s-a abătut iar o ploaie de proiectile. Arbitrul a intrat în ring şi i-a cerut să se aşeze. Ducele s-a conformat şi spiritele s-au calmat.

După câteva clipe, mulţimea a izbucnit în urlete aprobatoare. Apariţia lui Richard Inimă-de-Leu a fost întâmpinată cu fluierături şi ovaţii. Purta o mantie albă de mătase. Încălţările îi erau albastru-deschis, iar frumoasele lui plete blonde, coafate cu grijă, îi atârnau pe umeri. Era frumos, iar mulţimea îl adora. Şi-a scos mantia albă, rămânând într-un sort albastru-cobalt. A salutat mulţimea cu o plecăciune solemnă. Apoi a îngenuncheat mai degrabă demonstrativ în mijlocul ringului, a făcut semnul crucii, a plecat capul şi s-a rugat. Brusc, Ducele a sărit din colţul lui şi a lovit cu ambele picioare, trântindu-l pe Richard pe podeaua de pânză. Publicul era ca o haită de lupi. Se azvârlea cu obiecte – obiecte adică scaune, sticle, fructe sau roşii, şi atunci am înţeles de ce-l ura toată lumea pe individ. El era duşmanul.

Intriga era evidentă. Ducele nu putea ieşi învingător în acel ring. Avea să lovească năprasnic, doar era diavolul, dar Richard Inimă-de-Leu, neprihănit fiind, avea să-l înfrângă într-un sfârşit. Asta venise să vadă publicul, pentru asta dăduse bani.

Capitolul 19

Lupta a început cu cei doi adversari faţă în faţă în centrul ringului. Ducele avea un metru cincizeci şi cinci şi cântărea 107 kilograme. Richard Inimă-de-Leu avea doi metri şi cântărea 107 kilograme. Îşi dădeau târcoale, cumpănind de unde să se apuce. Ducele s-a strecurat iute printre picioarele lui Inimă-de-Leu şi a înşfăcat pletele fluturânde ale colosului. Acesta s-a prăbuşit ca un sac de cărbuni. Ducele a sărit pe el şi a reuşit să-i prindă gâtul într-o foarfecă. Inimă-de-Leu dădea neajutorat din picioare, învineţindu-se la faţă. Publicul era în picioare, urlând de furie. O femeie s-a strecurat printre corzi şi l-a pălit pe Duce peste faţă de mai multe ori cu poşeta. Mulţimea a izbucnit în urale. Încă două femei s-au căţărat în ring, şi-au scos pantofii şi i-au tras o bumbăceală zdravănă italianului greu încercat, silindu-l să slăbească foarfeca în care-i prinsese gâtul lui Inimă-de-Leu.

Arbitrul a eliberat ringul şi cei doi luptători s-au înfruntat iar. De data asta, Inimă-de-Leu a trecut în avantaj, ridicându-l pe Duce deasupra capului şi învârtindu-l de câteva ori, apoi dând cu el violent de podea. Publicul ţipa de bucurie. Ducele zăcea nemişcat, aparent fără cunoştinţă. Inimă-de-Leu l-a luat în braţe, l-a dus până la marginea ringului şi i-a dat drumul peste corzi în poalele a trei femei. Părea inconştient, inert. Femeile l-au aruncat la podea şi l-au călcat în picioare. El s-a rostogolit ca să scape de ele, s-a ridicat în picioare clătinându-se şi s-a urcat căznit în ring, cu faţa plină de Singe.

Arbitrul a fluierat şi l-a ajutat pe Duce să ajungă în colțul lui. A fost chemat un doctor. Acesta l-a şters de Singe pe Duce, l-a declarat apt şi a ordonat continuarea meciului. Ducele s-a ridicat cu greutate în picioare, dar şocul fusese atât de puternic încât se învârtea buimac pe ring. Luându-şi avânt din celălalt capăt al ringului, Inimă-de-Leu i-a tras Ducelui un cap în stomac. Ducele a muşcat iar podeaua. Inimă-de-Leu s-a repezit asupra trupului lungit cu faţa în jos, l-a prins pe Duce de picior şi i l-a îndoit pe spate într-o priză înfiorătoare. Fascinat, publicul părea să cânte de plăcere. Arbitrul s-a aplecat să vadă dacă umerii Ducelui atinseseră podeaua. Victorios şi ţinând în continuare piciorul Ducelui îndoit mult pe spate, Inimă-de-Leu a făcut cu mâna mulţimii, care i-a răspuns la fel. Nu mă temeam atât că Ducele va fi înfrânt, ci că va muri, pentru că era inert, îşi

ţinea ochii închişi şi răsufla greu.

Deodată a pornit la atac, zvârlindu-şi braţele scurte şi groase spre lungile bucle ale lui Inimă-de-Leu. Publicul a încremenit de groază. Un vuiet agonic a răsunat în sală în timp ce pumnii Ducelui se strângeau în jurul şuviţelor aurii, iar Inimă-de-Leu era zvârlit într-o parte. Grotesc, ca un crab care se repune pe picioare, Ducele a izbutit să se ridice fără să dea drumul părului. Femeile ţipau. Unele au început să plângă în timp ce Ducele îl târa de păr pe Inimă-de-Leu pe ring.

Și-a variat ofensiva. Întâi i-a tras lui Inimă-de-Leu un picior în falcă. Apoi s-a aşezat pe faţa lui şi a început să bâţâie fără milă din tot corpul, râzând spre spectatori, bătându-şi joc de protestele lor. Apoi l-a răsturnat pe spate pe Inimă-de-Leu, cu umerii periculos de aproape de podea. Ducele s-a aşezat pe el şi l-a ciupit de nas. Era o jignire intolerabilă. Arbitrul l-a declarat pe Duce învingător în primul meci.

Era prea mult pentru public. Toţi cei cinci mii de spectatori s-au înghesuit în jurul ringului şi o duzină de fani s-au repezit asupra Ducelui de Sardinia. L-ar fi sfâşiat în bucăţi dacă n-ar fi intervenit poliţia. A fost scos de pe ring sub escortă şi dus pe culoar până în vestiarul lui.

Oamenii lui Inimă-de-Leu l-au ajutat să se aşeze pe scăunelul lui din colţ. Stătea cu piciorul drept întins, ţeapăn. Un doctor a urcat în ring şi l-a examinat. Inimă-de-Leu plângea. Doctorul s-a sfătuit în şoaptă cu arbitrul. Un arbitru de pe marginea ringului a bătut gongul. În liniştea care s-a lăsat, arbitrul a declarat egalitate de puncte şi, cum Inimă-de-Leu nu putea continua, meciul a fost întrerupt. S-a dezlănţuit haosul. Susţinătorii lui Inimă-de-Leu au dat buzna în ring şi l-au atacat pe arbitru, sfâşiindu-i cămaşa şi doborându-l la podea. Poliţia a sărit să-l salveze, iar eu am luat-o la fugă pe culoar spre fundul sălii.

Ducele stătea întins în vestiarul lui pe o masă de masaj, iar un tehnician îi masa muşchii. Mi-a zâmbit când m-am apropiat.

— Tare de tot, nu? a întrebat el.

— A fost egalitate, Duce.

— Egalitate? A sărit de pe masa de masaj. Cine zice?

— Arbitrul.

Ducele a ieşit glonţ din vestiar şi s-a repezit pe coridor. M-am uitat cum luptă să-şi croiască drum prin mulţimea care se îmbulzea pe culoar. Poliţia l-a interceptat numaidecât şi l-a dus pe sus, în timp ce el se zbătea şi urla,

înapoi în vestiar, apoi a închis uşa după el. Am rămas pe hol zece minute, neştiind ce să fac. În vestiar, Ducele urla şi distrugea mobila.

M-am dus înapoi în arenă şi m-am uitat la doi luptători care se încleştau în ring. M-am plictisit. Am ieşit la maşină şi am aprins o ţigară. Am aşteptat o oră până a apărut Ducele. S-a terminat şi ultimul meci, iar mulţimea s-a revărsat în parcare. Maşinile au plecat una câte una până când n-a mai rămas decât Marmonul Ducelui.

Abia după un ceas, la miezul nopţii, s-a apropiat şi el cu paşi mari de maşină. S-a urcat lângă mine şi am văzut că faţa îi era stâlcită rău, nasul îi Singera, avea pete de Singe pe pantaloni şi pe încheieturile degetelor. A căutat în torpedou şi a scos un pachet de şerveţele de hârtie. Şi-a tamponat faţa zdrobită, Singerândă. Am văzut un hidrant la colţul clădirii şi i-am spus. El a coborât din maşină, s-a dus la hidrant şi l-a deschis. Și-a frecat mâinile sub jetul de apă, apoi a luat apă în căuşul palmelor şi s-a stropit pe faţă. Îmi părea rău de el. Cineva îl bătuse şi era furios, stoic şi fierbea pe dinăuntru. Ne-am întors la maşină şi am urcat. Eu ţineam sulul de prosoape de hârtie. Din când în când întindea mâna si-i dădeam un nou rând de prosoape. Ne-am dus până la Avalon şi am făcut dreapta spre port. El conducea în tăcere, doar că din când în când suspina.

Capitolul 20

A doua zi Ducele a zăcut de dimineaţă până seara în pat, cu faţa la perete. De fiecare dată când băteam la uşă şi intram, îl găseam nemişcat.

— Eşti bine? întrebam.

— Mulţumesc. Pleacă.

A doua zi a fost la fel. Nu detectam nici cea mai vagă mişcare a corpului lui.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu. Pleacă.

— Trebuie să mănânci ceva, Duce.

— Te rog. Lasă-mă în pace.

A treia zi de dimineaţă dormeam când am auzit de afară motorul Marmonului lui. Am ieşit în prag şi m-am uitat cum dă cu spatele cu maşina. El m-a văzut şi a frânat. M-am apropiat de maşină. Părea să-şi fi recăpătat vigoarea şi zâmbetul.

— Te simţi bine?
— Sunt bine. Merg la Los Angeles la o luptă.
— Cu cine te lupţi?
— Mă lupt iar cu Inimă-de-Leu. Meciul se reia. De data asta îl omor. A schimbat vitezele, mi-a făcut cu mâna şi a plecat. A fost plecat toată ziua şi o bună parte din noapte. Pe la miezul nopţii i-am auzit maşina.
De dimineaţă am auzit cum era tras căruţul cel mare, cu roţile scârţâind în nisip. Ducele se reapucase de treabă. M-am uitat la el cum se înhamă la căruţ şi se opinteşte în nisipul moale. Am ieşit pe verandă şi am strigat:
— Când ai meci?
— În două săptămâni. Sala Olimpică.
— E nasol, Duce. Acolo nu te suportă publicul.
El a rânjit.
— Ba nu, nu. Mă iubeşte. Toată lumea îl iubeşte pe Ducele de Sardinia.

Stăteam pe verandă şi citeam Melville când a apărut maşina. Era un Ford model A, iar la volan era o fată. Ea a oprit motorul şi a coborât. M-am uitat spre plajă. Ducele nu se vedea. Fata s-a îndreptat spre veranda lui şi a bătut la uşă. Era superbă, cu o fustă albastră, cu buline, şi o bluză albastră. Avea un cur divin. Fata îi era extraordinar de delicată, încadrată de un păr brunet şi cu nişte ochi scânteietori.
— Nu e aici, am spus eu. Se antrenează pe plajă.
Ea a măsurat nisipul cu privirea.
— În ce parte s-a dus?
I-am arătat direcţia cu capul.
— Trage un căruţ mare şi roşu.
— Mulţumesc, a zis ea. Lipseşte mult?
— Cam o oră. Sunt prieten cu Ducele. Nu vrei să iei un loc s-aştepţi?
Ea s-a uitat în jur după un scaun.
— Îmi pare rău, am spus eu. Nu intri în casă?
— Nu, mulţumesc.
S-a rezemat de stâlp şi a tăcut. Eu m-am ridicat în picioare.
— Te servesc cu ceva? Poate o cafea? E proaspătă.
— Nu, mulţumesc.
— Sunt Arturo Bandini.
Ea a zâmbit.

— Încântată. Eu sunt Jenny Palladino.
— Din Lompoc, am spus eu, zâmbind.
— De unde știi? a întrebat ea, uluită.
— Mi-a zis Ducele.
Am deschis uşa cu sită. Intră, te rog. Fac o cafea minunată.
— Nu, mulţumesc.
— Stai liniştită. Dacă eşti prietenă cu Ducele, eşti în deplină siguranţă aici. Arăt eu ca unu' care s-ar da la iubita Ducelui de Sardinia?
M-a cercetat cu o expresie serioasă pe chip, apoi a zâmbit.
— Nu s-ar zice.
— Intră, am insistat eu. Te poftesc.
— Păi… a şovăit ea.
— Te rog să nu-ţi faci griji. Mi-e o sfântă frică de Duce.
Ea a intrat. I-am arătat cel mai bun scaun şi s-a aşezat. Deodată, m-a apucat un soi de acces de frivolitate. Era ceva dezaprobator în ochii ei şi-n felul cum i se răsfrângea buza de jos. N-aveam nici cea mai vagă intenţie de a mă da la ea. Voiam doar să mă prostesc, să intru într-un soi de joc cu ea. I-am turnat o cană de cafea, iar ea mi-a mulțumit şi a băut din ea. Era frumoasă, senzuală, cu o siluetă minunată şi totuşi nu simţeam pic de dorinţă faţă de ea, doar un impuls de a mă tăvăli cu ea cum fac pisoii. M-am lăsat într-un genunchi în faţa ei, iar ea şi-a tras iute picioarele sus pe scaun.
— O, tu, cea mai frumoasă dintre fiicele Evei, am declamat eu, dragi sunt ochii tăi şi mirarea arcuirii lor. Binecuvântată fii, fecioară încântătoare, şi binecuvântată fie curbura gâtului tău sculptural. Nu căuta să mă alungi, căci tânjesc să mă încălzesc la lumina ochilor tăi mirifici.
Buzele ei s-au arcuit dezaprobator.
— Deci tu ai fost! a zis ea. Ştiam eu că n-a fost Ducele. N-avea cum.
N-o să-i fac niciun rău, mi-am zis. N-am s-o seduc. Vreau doar s-o fac să zâmbească.
— O, iubito, auzi cum zboară potârnichea, fluturându-şi aripile prin şopron, căutându-şi iubirea în fânul proaspăt cosit. Aduceţi-o la mine, o, voi, păsări rătăcitoare, nu-i îngăduiţi să fugă înspăimântată.
Ea a sărit în picioare şi m-a împins la o parte.
— Lasă-mă în pace, a zis ea. Apoi a început să ţipe: Duce! Duce!
S-a oprit să-şi scoată pantofii, apoi a luat-o la picior ca o ciută speriată.

În depărtare, conturându-se deja, am zărit silueta greoaie a Ducelui, înhămat la căruţa lui roşie. O clipă am rămas pe loc, îngrozit. Apoi am făcut ce-mi rămânea de făcut.

Mi-am trântit hainele în valize, mi-am luat maşina de scris şi am fugit la maşină, îngrămădindu-le pe toate pe bancheta din spate. M-am repezit în casă să mai aduc un transport. Când am ieşit, am văzut-o pe Jenny Palladino faţă în faţă cu Ducele, gesticulând cu ambele mâini. El s-a descotorosit de ham şi a rupt-o la fugă spre mine. Mi-am luat cărţile şi o pelerină de ploaie, am alergat la maşină şi am pornit motorul. Ducele ajunsese la cincisprezece metri de mine când am ieşit în trombă din curte în drum. L-am văzut în oglinda retrovizoare înjurând şi arătându-mi pumnul. Am ajuns pe autostradă şi am întors maşina spre pod, înapoi spre Los Angeles.

Capitolul 21

Ca o pasăre care se întoarce la cuib, aşa am zburat şi eu spre Bunker Hill, la fostul meu hotel şi la cea mai mărinimoasă femeie pe care o cunoscusem vreodată. Am oprit maşina în faţa hotelului, am luat două valize şi le-am dus înăuntru. Holul era pustiu. Am rămas acolo o vreme, adulmecând parfumul locului, urmele dragi ale mirosului de tămâie al lui Helen Brownell. Am privit în jur cu afecţiune. Câtă solidaritate. Câtă permanenţă. Era ca şi cum holul acela ar fi fost etern, aşteptându-mă ca de obicei. M-am apropiat de recepţie, am lăsat jos valizele şi am sunat. Uşa din spatele biroului s-a deschis cu precauţie şi am văzut-o cercetându-mă din ochi şovăitor, de parcă m-ar fi văzut şi nu m-ar fi văzut.

— Bună, Helen, am spus eu zâmbind.

Ea continua să mă fixeze. Apoi a închis uşa. Am aşteptat câteva clipe. Văzând că nu mai apare, am sunat iar. Uşa s-a deschis. M-a privit cu severitate. Mi-a sărit în ochi părul ei. Se făcuse între timp alb curat, alb ca lâna unui miel.

— Helen, am spus şi am ocolit biroul până lângă ea. O, Helen, mă bucur atât de mult că te revăd.

Mi-am pus mâinile pe umerii ei şi m-am aplecat s-o sărut.

— Nu, a spus ea. Nu, te rog.

— Te iubesc.

S-a întors cu spatele la mine.

— Pleacă, m-a implorat ea. Nu te vreau aici. Nu pot s-o iau de la capăt.

— Te rog, lasă-mă să stau. Lasă-mă să stau în fosta mea cameră.

— Nu se poate. E închiriată. Te rog să pleci.

— Hai să stăm un pic de vorbă, am încercat eu s-o îmbunez. Fă-mi şi mie o cafea, te rog.

— De ce eşti atât de încăpăţânat? Nu vezi că nu te vreau aici? S-a întors pe călcâie şi s-a grăbit spre uşa din spatele biroului. Pleacă, Arturo. Găseşte-ţi pe cineva de vârsta ta. Eu nu sunt bună pentru tine. N-am fost niciodată. A închis uşa.

Mă durea foarte rău. M-am aşezat pe o canapea şi am încercat să cântăresc situaţia. Cum s-o conving să se întoarcă la mine? Ce puteam să-i spun? M-am simţit brusc foarte obosit. Ce-i făcusem? De ce nu puteam continua ca de obicei? Ne ciondăniserăm un pic, atâta tot. De ce nu puteam fi prieteni, să schimbăm pur şi simplu o vorbă, să stăm seara pe verandă, să privim luminile oraşului de sub noi şi să povestim ca nişte prieteni vechi? De ce mă respingea? Nu-mi păsa că era mult mai bătrână. Aveam s-o iubesc o veşnicie. Aveam s-o iubesc şi când avea s-ajungă la nouăzeci de ani, ca femeia din poezia lui Yeats:

Căruntă, picotind lângă cămin,
Ia cartea asta şi citind, visează
Privirea caldă, umedă şi trează
A ochiului cândva adânc, senin.
O, câţi, cu dragostea sau cu minciuna
Nu ți-au iubit al frumuseţii har,
Dar unul numai sufletul hoinar
Şi chipul de dureri schimbat întruna[1].

Capitolul 22

Am găsit o cameră pe Temple Street, deasupra unui restaurant filipinez.

---

[1] Versuri din poezia „*Căruntă, azi*“ („*When You Are Old*“) de William Buder Yeats, în traducerea lui Aurel Covaci, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1965. (N. Tr.)

Costa doi dolari pe săptămână fără prosoape, cearşafuri sau feţe de pernă. Am închiriat-o, m-am aşezat pe pat şi am început să cuget la viaţa mea pe lume. Ce căutam aici? Ce avea să urmeze? Pe cine cunoşteam? Nici măcar pe mine. Mi-am privit mâinile. Erau mâini fine de scriitor, mâini de scriitor ţăran, inapte pentru munca grea, inadecvate pentru a compune fraze. Ce puteam face? Priveam în jur prin cameră la pereţii pătaţi cu vin, la podeaua fără mochetă, la mica fereastră cu vedere în Figueroa Street. Simţeam mirosul de mâncare gătită de la restaurantul filipinez de dedesubt. Să fie acela sfârsitul lui Arturo Bandini? Oare să-mi fi fost dat să mor acolo, pe salteaua aia cenuşie? Puteam să zac acolo cu săptămânile până să mă descopere cineva. M-am lăsat în genunchi şi m-am rugat:

Ce ţi-am făcut eu Ţie, Doamne? De ce mă pedepseşti? Nu-ţi cer decât să am şansa să scriu, să am un prieten sau doi, să mă opresc din alergătură. Adu-mi linişte, Doamne. Plămădeşte din mine ceva de valoare. Fă maşina de scris să cânte. Găsește cântecul din mine. Fii bun cu mine, căci mă simt singur.

Ceea ce a părut să mă remonteze. M-am dus şi m-am aşezat la maşina de scris. Un zid cenuşiu mi s-a înălțat pe dinainte. Am împins scaunul pe spate şi am ieşit în stradă. Am luat maşina şi m-am plimbat fără ţintă.

Nu prea reuşeam să dorm în respectiva cămăruţă, chiar dacă mi-am cumpărat pături şi cearşafuri. Problema era că nefericirea de peste zi, zădărnicia tentativelor de a lucra persistau în cameră în timpul nopţii. De dimineaţă tot acolo erau, aşa că ieşeam iar în stradă. Apoi mi-am adus aminte una dintre axiomele lui Edgington: „Când te împotmoleşti, porneşte la drum". Pe înserat am scos maşina din parcare şi am luat străzile la colindat. Am condus ore întregi fără ţintă. Oraşul era ca un parc colosal, de la coline până la mare, frumos pe timp de noapte, cu felinarele lucind ca nişte baloane albe, cu străzile late, multe şi ducând în toate direcţiile. Oriîncotro ai fi apucat-o, şoseaua ţi se întindea mereu în faţă şi te pomeneai în orăşele şi cartiere ciudate şi era liniştitor şi revigoram, dar nu-mi dădea idei pentru scris. Înaintând în trafic, mă întrebam câţi porneau la drum, la fel ca mine, doar ca să evadeze din oraş. Zi şi noapte, oraşul roia de maşini şi era imposibil de crezut că toţi acei oameni aveau motive întemeiate de a merge cu maşinile.

În februarie, Liberty Films a lansat în cinematografe *Sin City*, filmul Veldei van der Zee. Eu l-am prins la Wiltern, pe Wilshire, la prima proiecţie a serii. M-am dus chitit să-l detest şi m-am bucurat găsind sala nici pe jumătate plină. Mi-am cumpărat o pungă de floricele şi m-am aşezat într-o lojă. Am stat acolo mulţumit că numele meu fusese scos din film, iar când luminile s-au stins am simțit o profundă satisfactie şi uşurare că numele meu n-avea să se regăsească pe generic. Am râs tare când a apărut numele Veldei, iar când filmul a început, cu diligența hurducându-se în peisaj, am râs iar zgomotos. Am simţit o mână pe umăr. Când m-am întors, o femeie se încrunta la mine.

— Mă deranjezi, a zis ea.

— Nu mă pot abţine, am răspuns eu. E un film foarte amuzant.

A apărut apoi ceata de indieni ostili şi am izbucnit în hohote. Mai multe persoane din preajma mea s-au ridicat şi s-au împrăştiat pe alte scaune.

Şi aşa a fost tot filmul. Toată munca mea, toată gândirea mea erau atât de departe de film, încât era uluitor, incredibil. Doar în două locuri am dat peste nişte replici care ar fi putut fi scrise de mine şi pe care regizorul nu le tăiase. Prima era o scenă de la început în care şeriful intra călare în Sin City la galop şi oprea calul în faţa *saloon*-ului, strigând: „Ho!“ Iar eu ţineam minte replica asta: „Ho!“ Replica mea. Puţin mai târziu, şeriful ieşea mândru din *saloon*, urca pe cal şi striga „Diii!“ Şi asta era replica mea: „Diii!“ „Ho“ şi „diii“ – marea mea realizare ca scenarist.

Nu era un film bun, nici palpitant, nici matur, iar la final, când s-au aprins luminile, am văzut că spectatorii plictisiţi adormiseră pe jumătate în scaunele lor şi nu păreau deloc încântaţi. M-am bucurat. Era o dovadă a integrităţii mele. Faptul că refuzasem să apar pe generic făcea din mine un om mai bun, un scriitor mai bun. Timpul avea să-mi dea dreptate. Când Velda van der Zee avea să fie un nume uitat în cetatea filmului, Arturo Bandini va avea încă multe de spus lumii. Am ieşit afară, în noapte, şi tare bine m-am simţit, Doamne, revigorat şi remontat! Ho şi diii! O luăm de la capăt. M-am urcat în maşină şi m-am înscris în traficul de pe Wilshire Boulevard, ducându-mă glonţ la hotel.

Am urcat la mine-n cameră şi m-am prăbuşit pe pat, epuizat. Mă autoamăgisem. Nu-mi făcuse nicio plăcere să văd *Sin City*. Eşecul Veldei nu-mi producea, de fapt, nicio satisfacţie. La drept vorbind, îmi părea rău pentru ea, pentru toţi scenariştii, pentru meseria aia jalnică. Zăceam în

odaia minusculă, care mă înghiţea ca un mormânt.

M-am sculat şi am coborât în stradă. La jumătate de cvartal era o cârciumă filipineză. M-am aşezat la bar şi am comandat un pahar de vin filipinez. Filipinezii din jurul meu râdeau şi aruncau cu săgeţele la ţintă. Am continuat să beau vin. Era dulce, cu gust înţepător de mentă şi-i simţeai căldura gâdilându-ţi stomacul. Am băut încă cinci pahare şi m-am ridicat să plec. Am simţit că mi se face greaţă şi că stomacul îmi saltă până-n piept. Am ieşit pe trotuar, m-am rezemat de un stâlp de felinar şi am simţit cum mi se înmoaie genunchii.

Apoi mi s-a rupt filmul şi m-am trezit undeva într-un pat. Era o încăpere albă, cu ferestre mari, şi era în timpul zilei. Aveam tuburi în nas şi pe gât şi m-am căznit să vomit. O soră medicală stătea în picioare lângă pat şi s-a uitat la mine cum mă înec şi mă zbat până când n-a mai rămas nimic, doar durerea cumplită din stomac şi gâtlej. Asistenta mi-a scos tuburile.

— Unde sunt? am întrebat.

— Spitalul Georgia Street, a zis ea.

— Ce-i cu mine?

— Intoxicatie, a zis ea. Prietena ta e aici.

M-am uitat spre uşă. Unde iat-o pe Helen Brownell. Fără să vorbească, s-a apropiat de pat şi s-a aşezat. I-am luat mâna şi am început să plâng în hohote.

— Haide, haide, m-a liniştit ea. Totul e bine.

— Ce-i cu mine? am întrebat, gâtuit. Ce se întâmplă?

—Nu mai ţii minte?

— Am băut nişte vin – atâta tot.

— Ai băut prea mult, a zis ea. Ai leşinat şi ţi-a fost foarte rău de la vin.

— Cine m-a adus aici?

— Ambulanţa poliţiei.

— Tu cum ai aflat?

— Aveai adresa mea în portofel.

— De când eşti aici?

— De la miezul nopţii, a răspuns ea.

— Acum pot să plec?

Asistenta s-a apropiat de mine.

— Încă nu, a zis ea. Mai întâi trebuie să te vadă doctorul.

Doamna Brownell s-a ridicat şi m-a strâns de mână.

— Eu trebuie să plec acum.

— Ne vedem la hotel.

Ea si-a mușcat buza.

— Poate că nu-i o idee bună.

— De ce nu? Te iubesc.

— Nu spune asta, a răspuns ea.

— E adevărat, am insistat. Te iubesc mai mult decât pe oricine pe lume. Te-am iubit întotdeauna. Şi te voi iubi întotdeauna.

Fără să răspundă, ea s-a întors cu o umbră de zâmbet şi a ieşit din salon. Am simțit cum mi se zvârcoleşte stomacul şi am vomitat într-un lighean, în timp ce asistenta mă ţinea de cap.

Abia la sfârşitul după-amiezii, medicul m-a examinat şi mi-a dat voie să plec. Când am întrebat cât mă costa internarea, mi-a răspuns că fusese deja achitată.

— De către cine? am întrebat.

— Doamna Brownell.

M-am îmbrăcat şi am luat-o pe coridor până la ieşirea din spital, de unde am luat un troleibuz spre Hill Street. Am coborât pe Third şi am urcat cu funicularul pe Bunker Hill.

Capitolul 23

În holul hotelului, la recepţie, stătea un bărbat. Era înalt şi slab, cu un nimb de păr cărunt. Am cerut s-o văd pe doamna Brownell.

— Nu-i aici, a zis el.

— Când o aşteptaţi să revină?

— N-aş putea spune. A plecat la San Francisco.

Tipul avea un aer familiar.

— Sunteţi rudă cu ea? am întrebat.

— Sunt fratele ei, a răspuns el. Te numeşti Bandini?

— Exact.

A ridicat sugativa de pe birou, a luat un plic şi mi l-a întins. Pe plic era trecut numele meu. L-am rupt. Înăuntru era o chitanţă de la Spitalul Georgia Street, achitată, în valoare de doisprezece dolari. M-am uitat în plic după o explicaţie. N-am găsit niciuna. Tipul mă privea.

— Alt mesaj nu mi-a mai lăsat?

— Asta-i tot.

Mi-am scos portofelul şi i-am plătit cei doisprezece dolari. I-a pus în casa de bani, iară să-mi mulţumească. Am arătat din cap spre uşa apartamentului doamnei Brownell, ţintuindu-l cu asprime.

— Sigur nu e acolo?

El a deschis uşa şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— N-ai decât să te asiguri cu ochii tăi.

Am clătinat din cap.

— Nu e genul ei să facă asemenea chestii.

Bătrânul a zâmbit.

— S-o crezi tu, băieţaş.

Am ieşit în stradă. Soarele se prăvălea în ocean la aproape cincizeci de kilometri vest, iar oraşul vibra de culori strălucitoare de amurg, frânturi de nori adunându-se departe, la orizont, un iz de ploaie plutind în aer. De sub Bunker Hill auzeam vuietul oraşului, clinchetul clopoţeilor tramvaiului, huruitul maşinilor, dedesubturile mai adânci. Pe sub picioarele mele trecea tunelul de pe Third Street, traficul amuţind brusc la intrare şi vâjâind iar la ieşire.

Ce caut aici, m-am întrebat. Urăsc locul ăsta, oraşul ăsta neprietenos. De ce mă alungă mereu ca pe un orfan nedorit? Nu-mi câştigasem dreptul de a fi acolo? Nu muncisem eu din greu, nu mă străduisem din răsputeri? Ce-avea cu mine? Să fi fost de vină permanenta conştiinţă a originii mele ţărăneşti, vechiul sentiment că, pe undeva, nu era locul meu acolo?

Dacă nu Los Angeles, atunci unde? Unde puteam fi primit cu braţele deschise, unde puteam fi printre oameni care mă iubeau, cărora le păsa de mine şi care erau mândri de mine? Apoi mi-a picat fisa. Exista un astfel de loc, existau oameni care mă iubeau, şi aveam să mă duc la ei. Aşa că te bag undeva, Los Angeles, cu palmierii tăi, cu femeile tale cu curul poleit cu aur şi cu străzile tale înzorzonate, că eu am plecat acasă, acasă în Colorado, acasă în oraşul ăl mai dat naibii din toată America – Boulder, Colorado.

Capitolul 24

Mi-am dus maşina la un garaj şi m-am urcat într-un autobuz Greyhound cu două valize. Autobuzul a plecat din Los Angeles în seara unei zile toride, la ora şapte. Practic, avea să fie ultima mea zi toridă timp de o lună.

În autobuz, atmosfera era şi mai încinsă ca afară, scaunele de piele dogorind când te aşezai, iar pasagerii zăcând răşchiraţi de epuizare şi disconfort încă dinainte de a ieşi din oraş. Arătau de parcă porniseră la drum de zile întregi, iar valuri de fum de ţigară îmbâcseau aerul.

Când am trecut în Nevada, au început să cadă primii fulgi de zăpadă. Am traversat Nevada prin viscolul care se înteţea, zăpada aşternându-se în troiene, autobuzul încetinind în vifornița orbitoare. Când am ajuns în Utah şi am făcut un popas, zăpada trecea de roţi. Ne-am repezit în autogară, am băut o cafea revoltător de proastă şi am urcat iar la bord. Orele treceau, ningea cu hotărâre perfidă, de parcă şi-ar fi pus în minte să ne îngroape în câmp. În Wyoming ne-au sărit în ajutor pluguri venite din Rock Springs şi ne-am continuat drumul cu viteza melcului. Când am oprit la autogara din Boulder, am coborât poticnit, abia ţinându-mă pe picioare.

Zăpada era înspăimântătoare, cu nişte fulgi mari cât dolarii, plutind lin spre pământ şi aşternându-se fără să se topească. Am rămas în faţa autogării tremurând într-un pulover subţire, clipind la oraşul meu natal. Unde naiba era? Zăpada vrăjise peisajul. Ştiam că la jumătate de cvartal era un pod, dar nu se vedea. Ştiam că peste drum era un depozit de cherestea, dar acesta dispăruse. Dârdâind, mi-am aprins o ţigară şi am bătut pasul pe loc ca să-mi încălzesc picioarele. Brusc, o siluetă mi-a apărut în faţă. Mi s-a părut că recunosc chipul, dar m-am lămurit abia când a spus:

— Ce cauţi aici?

Nu putea fi decât taică-meu.

— Am venit acasă.

Răsuflarea erupea din el ca aburul.

— Ţi-e frig, a zis el. Unde ţi-e paltonul?

— Pe tine, am răspuns. El a desfăcut nasturii hainei grele din piele de oaie şi s-a dezbrăcat de ea.

— Pune-o pe tine, mi-a zis, ţinând-o să mă îmbrac.

— Şi tu?

— Lasă-mă pe mine. Îmbrac-o.

M-a ajutat să mă îmbrac. El rămăsese doar în cămaşă, în bătaia fulgilor.

— Hai să mergem, a zis el. Am luat-o repede din loc. Paltonul păstrase căldura corpului lui. Era dintr-o bucată, o felie din viata mea, la fel ca un scaun vechi sau o furculiță uzată sau șalul mamei – obiectele vieţii mele, preţioasele, scumpele nimicuri.

— La ce-ai venit acasă?
— Aşa am vrut. Trebuia. Mă simţeam singur.
— Nu mai lucrezi la cinema?
— Deocamdată, nu – poate mai încolo.
— Aici n-ai ce găsi, a spus tata, scoţând aburi pe gură. Ce-ai de gând să faci acum?
— Îmi vine mie o idee, am răspuns.
— Nu mă asculţi, a spus el aproape văicărindu-se. Niciodată nu-l asculţi pe tatăl tău.
— Trebuia să merg pe calea mea.
A tras o înjurătură.
— Care unde te-a adus?
Furtuna se înfoia şi gemea. M-am uitat la Arapahoe Street. Ulmii cei mari păreau şi mai mari datorită zăpezii. Casele se strângeau una într-alta ca animalele în viscol. O maşină a trecut huruind, cu lanţurile zăngănind. La un kilometru şi jumătate se înălţau primele dealuri înalte ale Munţilor Stâncoşi, dar zăpada le ascundea sub un văl alb. Peste drum, în curtea familiei Delaney, bătrâna Elsie, vaca lor, stătea răbdătoare în viscol, uitându-se după noi cum treceam.
Ce stradă minunată! Cât din viaţă îmi petrecusem acolo, sub ulmii tăcuţi, la un cvartal de casa noastră – Crăciunuri, baseball, prima comuniune şi Halloweenul, zmeie şi plimbări cu sania, meciuri, Paştele, absolvirea şi toată viaţa mea evocată de strada aia fabuloasă cu case vechi, cu lumini pale la ferestre şi casa mea în capul străzii.
Am ajuns în dreptul casei şi, parcat în stradă, era acelaşi Overland decrepit al lui frate-meu, din care se revărsa zăpada proaspăt căzută. Nicio problemă. Maşina avea propria ei viaţă. Cum avea să se topească zăpada, avea să pornească şi să pufăie veselă mai departe. Am urcat cu tata treptele verandei şi ne-am scuturat zăpada de pe încălţări înainte să intrăm. Deschizând uşa, tata a strigat:
— Ia uite-l!
Am văzut-o pe mama în bucătărie lângă aragaz, cu o lingură mare în mână. S-a întors şi m-a văzut. Pomenindu-l pe Dumnezeu, şi-a azvârlit în sus braţele, aruncând lingura cât colo, şi a alergat spre mine.
— Ştiam eu, a zis ea. Toată ziua numai asta am zis.
Ne-am întâlnit şi ne-am îmbrăţişat în sufragerie, strângându-ne în braţe

şi sărutându-ne, în timp ce ea plângea cu sughiţuri, împroşcându-mi faţa cu lacrimile ei. Fratele meu Mario stătea deoparte, jenat. Crescuse enorm de mult de când nu-l mai văzusem – un puşti sfios, împiedicat la vorbă, de nouăsprezece ani. Sora mea, Stella, mi s-a strecurat în braţe. Avea şaisprezece ani, era foarte frumoasă şi foarte timidă, dar nu se ruşina de lacrimile ei. L-am zărit peste umăr pe Tom, fratele meu cel mic, elev în clasa a şaptea la şcoala catolică. Ne-am îmbrăţişat, iar el a spus:

— Eşti mai scund decât mi te închipuiam.

Mama m-a luat de mână şi m-a dus la bucătărie.

— Crezi că nu ştiam? a zis ea. Crezi că mă osteneam eu atât dacă nu ştiam că vii tu? A arătat spre vasul din fontă de pe aragaz. Ia uite!

Era lasagna, cu sosul de roşii forfotind într-o mare de paste.

— De unde să ştii că vin? am întrebat eu. Nici eu n-am ştiut până-n ultima clipă.

— M-am rugat. Altfel cum?

Fratele meu Tom m-a luat de mână şi m-a tras în sufragerie, apoi în dormitor. M-a întrebat, în şoaptă:

— Te întâlneşti vreodată cu Hedy Lamarr?

— Tot timpul, am răspuns.

— Eşti un mincinos. Cum arată? a continuat el.

— Incredibil. Când intră într-o cameră, zici c-a venit cutremurul.

— I-am scris o scrisoare. Nici măcar nu mi-a răspuns.

— Să-i mai scrii una înainte să plec. I-o duc eu acasă.

A rânjit, apoi a zis:

— Eşti un mincinos.

Mi-am pus o mână pe inimă.

— Jur pe Dumnezeu.

Eram săraci, dar am mâncat foarte bine, ca de obicei, masa fiind plină-ochi cu salate, pâine făcută în casă şi lasagna, plus vinul de păpădie al tatei. La sfârşit a venit momentul discuţiilor, când fiul rătăcitor a fost luat la întrebări. Pentru ei, nu eram un ratat. Eram un erou, un cuceritor sosit de pe fronturi îndepărtate. Ba mai mult, ei îmi dădeau sentimentul că persoana mea e importantă pe lume.

— Acuma ia spune, a început tata, terminându-şi vinul, la ce-ai venit acasă?

— Să-mi văd familia, ai ceva împotrivă?

M-a privit direct în ochi.
— Ceva bani ai?
— Am ceva.
— Ne trebuie. Dă-i-i maică-tii.
Am scos portofelul, am luat din el două sute de dolari şi i-am împins spre mama. Ea a început să plângă.
— E prea mult, a zis ea.
Tatei i-a năvălit sângele în obraji.
— Taci şi ia-i.
Mama și-a îndesat bancnotele în buzunarul șorțului.
— Arturo, a zis Stella, îl cunoşti pe Clark Gable?
— Foarte bine – mi-e prieten bun.
— Chiar e drăguţ? E cu nasul pe sus?
— E sfios ca o fată mare.
Tata şi-a umplut iar paharul.
— Dar Tom Mix? Cu el te vezi vreodată?
— Zilnic, la studio. Şi cu Tony.
Tata a zâmbit, aducându-şi aminte.
— Tony. Un cal grozav.
Cu o expresie ruşinată, fratele meu Tom a întrebat:
— Cât e de înaltă Hedy Lamarr?
— Mult mai înaltă decât tine.
— Al dracului şmecher, a zis Tom.
Tata a izbit în masă.
— În casa asta nu folosim asemenea exprimare.
A urmat o tăcere respectuoasă. Apoi a vorbit Mario:
— Cu James Cagney te intersectezi vreodată?
— Frecvent.
— Ce maşină are?
— Duesemberg.
— Logic, a zis Mario.

Capitolul 25

Era bine acasă. Dormeam bine. Mâneam bine. În primele câteva zile am lenevit în casă, etalându-mi garderoba. Lucrurile din valizele mele

burduşite o fascinau pe mama – costumele, jachetele mele sport, pantalonii mei largi. Ea mi-a cusut nasturii şi mi-a cârpit şosetele, mi-a curăţat şi mi-a călcat costumele şi le-a pus pe umeraşe. La fiecare nou rând de haine, mama era pătrunsă de veneraţie. Pipăia materialele, mă sorbea din priviri. Aveam dublă personalitate. În pantaloni de catifea cord şi în tricou, eram băiatul ei, dar când îmbrăcam costumele splendid lucrate, eram un prinţ.

— Dumnezeu a fost bun cu mine, ofta ea. Parc-ai fi cine ştie ce om de vază.

La un moment dat m-am săturat să trândăvesc acasă şi am început să-mi petrec zilele prin oraş, vizitând vechile spelunci unde fusesem pe vremuri de-al casei: sala de biliard a lui Benny de pe Pearl Street, sala de bowling de pe Walnut. M-am dus la bibliotecă şi am regăsit cărţile care-mi schimbaseră viaţa: Sherwood Anderson, Jack London, Knut Hamsun, Dostoievski, D’Annunzio, Pirandello, Flaubert, Maupassant. Primirea lor a fost mult mai călduroasă decât curiozitatea rece a foştilor prieteni cu care mă întâlneam în oraș.

Într-o zi mi-a ieşit în cale Joe Kelly, reporterul de la *Boulder Times*. Ne-am strâns mâinile şi ne-am bucurat de revedere. Când eram în liceu, făceam autostopul împreună cu Kelly până la Denver, să vedem meciurile de baseball din Western League. Joe m-a invitat în redacţia *Times*, mi-a făcut poze şi m-a intervievat. N-a fost un interviu flatant, dar nici ostil, însă era pe undeva provocator, ca şi cum multe întrebări despre persoana şi munca mea nu-şi găsiseră încă răspunsul. Când a apărut interviul, tata a cumpărat douăzeci şi cinci de exemplare şi toată lumea din familie a stat la masa din sufragerie citind din propriul exemplar.

A doua zi a sunat Agnes Lawson. Fusesem colegi la Creionul Roşu, o asociaţie literară sponsorizată de biserică. N-o mai văzusem de doi ani. Era o fată răsfățată, cu nasul pe sus, cu părinţi bogaţi, iar când m-a invitat la ea acasă la o petrecere, primul meu impuls a fost să refuz. Vorbea cu aceeaşi voce nazală, cu aceeaşi rezervă snoabă.

— Vin o mulţime de membri ai Creionului Roşu, a zis ea. Vrem să te vedem acum, că ai ajuns celebru.

— O să încerc să ajung, am zis. Mai sunt invitat la o petrecere, dar pot să trec un pic pe la tine.

Invitaţia i-a făcut mare plăcere mamei, Agnes fiind fiica unuia dintre cei

mai de vază cetăţeni din Boulder, care mai era şi proprietarul celui mai cunoscut magazin local de haine.

În seara următoare m-am îmbrăcat cu grijă pentru petrecerea lui Agnes. Costum gri din tweed, cravată roşie, cămaşă gri. Mama era radioasă.

— Ce onoare! a zis ea. Ce frumos, să fii primit în casele astea minunate! Sunt aşa de mândră de tine.

Fratele meu Mario şi-a curăţat Overlandul de zăpadă, a acoperit scaunul din faţă cu o prelată şi m-a condus până la casa cu trei etaje de pe University Hill a familiei Lawson. Casa îmi trezea amintiri neplăcute, o casă care pe vremuri îmi fusese interzisă. Ţineam minte verile în care Agnes dădea petreceri la care eu nu eram niciodată invitat şi nu puteam uita nici datoria consistentă pe care familia mea o avea la magazinul de haine Lawson. Domnul Lawson nu pomenea niciodată de datorie, dar reuşea întotdeauna să-şi ia o expresie iritată când mă vedea.

Am sunat la uşă şi mi-a deschis Agnes. Alături de ea, ţinând-o de după talie, era Biff Newhouse, apărător-vedetă al echipei de fotbal Colorado University. Biff purta un jerseu de colegian, cu un „C“ auriu pe piept. Agnes mi-a întins mâna şi mi-a zis „Bună“.

— Bună, Agnes.

Era o fată micuţă, cu părul tuns scurt, îmbrăcată cu o tunică neagră la modă.

— El e Biff Newhouse.

Am dat mâna cu Biff. Mi-a strâns-o cu brutalitate gratuită.

— Ca să vezi, a rânjit el.

— Salut, Biff, am spus eu.

În living erau în jur de douăsprezece persoane. Toţi îmi erau cunoscuţi din şcoală şi liceu. Mă priveau fără expresie, de parcă ar fi vrut să-mi refuze orice urmă de căldură sau bucurie a revederii. Joe Kelly a fost singurul care a venit şi mi-a strâns mâna.

— Mi-a plăcut ce ai scris despre mine, am spus.

— Bun. Mă temeam că n-o să-ţi placă.

— Ceva de băut? a întrebat Agnes.

— Bine. O să beau un whisky cu sifon.

Ea s-a dus la bar şi a pregătit băutura. O fată înaltă, cu ochelari, s-a apropiat de mine.

— Am auzit că eşti scenarist, a zis ea.

— Cel mai bun de la Hollywood.

Ea a zâmbit vag.

— Mă aşteptam la o replică din asta. Mai scrii poezii din alea penibile?

— Penibile în ce fel? Am vândut una la *New Yorker*.

Agnes mi-a adus băutura. Am dat-o iute pe gât. Ne-am aşezat pe canapele şi fotolii în faţa şemineului. Agnes mi-a pregătit încă o băutură.

— Cum merge treaba la fabrica de vise? a întrebat ea.

— Nemaipomenit, am răspuns. Ar trebui să vii şi tu în vizită la un moment dat.

Ea a râs.

— Eu la Hollywood? Ce glumă.

— Cam câţi bani face un scenarist ca tine? a întrebat Biff.

— Eu am început modest, am răspuns. Trei sute pe săptămână. Salariul meu actual e de o mie pe săptămână.

Biff a zâmbit neîncrezător.

— Căcat, a zis el.

— O fi căcat pentru tine, dar pentru mine-s bani frumoşi.

— Îl ştii pe Joel McCrea? a întrebat poeta lungană.

— Nu numai că-l ştiu, dar întâmplarea face să fie unul dintre cei mai buni prieteni de-ai mei.

Agnes mi-a mai adus o băutură şi am început să beau din ea.

— Dar Ginger Rogers? s-a gudurat pe lângă mine Agnes. Povesteşte-ne despre Ginger Rogers, Arturo.

M-am uitat în ochii ei care priveau ironic.

— Ginger Rogers e o persoană superioară. Are farmec, frumuseţe şi talent. O consider unul dintre marii artişti ai epocii noastre. Totuşi, vedeta mea preferată e Norma Shearer. E de o frumuseţe răpitoare. Are nişte ochi superbi şi o siluetă formidabilă. Ştiu o mulţime de actriţe cu siluete formidabile – Bette Davis, Hedy Lamarr, Claudette Colbert, Jean Harlow, Katharine Hepburn, Carole Lombard, Maureen O'Sullivan, Myrna Loy, Janet Gaynor, Alice Faye, Irene Dunne, Mary Astor, Gloria Swanson, Margaret Lindsay, Dolores del Rio. Le cunosc pe toate. Fac parte din viaţa mea. Am cinat cu ele, am dansat cu ele, am făcut amor cu ele şi vă spun un lucru – niciuna dintre ele n-a fost dezamăgită. Mergeţi la ele şi întrebaţi-le de Arturo Bandini, întrebaţi-le dacă au avut vreodată motive să fie dezamăgite de el.

M-am oprit şi am mai dat pe gât un pahar înalt cu whisky. După care m-am ridicat în picioare.

— Ce-i cu voi, oameni buni? Am traversat camera până la bar şi m-am sprijinit de el. Cum puteţi trăi atât de anost? De romantism n-aţi auzit? Nici de frumuseţe? M-am uitat direct la Biff Newhouse. Altceva în afară de fotbal n-ai în cap? La mine n-ai să vezi aşa ceva, amice. Eu trăiesc altfel. Şi fără zăpada voastră de căcat. Eu mă joc în soare. Joc golf cu Bing Crosby, Warner Baxter şi Edmund Lowe. Joc tenis cu Nils Asther, George Brent, William Powell, Pat O'Brien şi Paul Muni. Ziua mă joc, seara fut şi noaptea lucrez. Înot cu Johnny Weismuller, cu Esther Williams şi Buster Crabbe. Toată lumea mă iubește. S-a 'nteles? Toată lumea.

Am pivotat cu un gest amplu, călcâiele mi-au alunecat sub mine şi m-am pomenit în fund pe podea, iar paharul mi s-a făcut ţăndări. Le-am auzit râsetele şi am încercat să mă ridic, dar iar am alunecat şi am căzut. Biff Newhouse m-a ridicat la verticală. Am simtit brusc că-l urăsc şi m-am repezit la el, pocnindu-l în falcă. Cu ochii clocotind de furie, mi-a dat şi el o bucată – un singur pumn scurt, drept în nas, şi m-am pomenit iar la podea, cu sângele şiroindu-mi din nas pe piept, pe pantaloni şi pe mâneca hainei. Ca prin ceaţă i-am văzut pe ceilalţi rotindu-se, mergând în jurul meu, ieşind din casă. Apoi, Joe Kelly m-a ridicat în picioare, mi-a vârât sub nas un şervet de la bar şi m-a sprijinit cât m-am şters de sânge.

— Te duc eu acasă, a zis.

M-a susţinut până am ajuns afară şi am coborât treptele verandei. Mai multe maşini porneau şi plecau. Joe m-a ajutat să ajung la Fordul lui. Sângele continua să curgă şuvoi. Mi-am apăsat nasul cu şervetul în timp ce demaram.

Am ajuns acasă şi eu am coborât, cu grijă să nu trântesc portiera maşinii. Kelly a plecat, iar eu m-am oprit să adun zăpadă cu amândouă mâinile şi m-am tamponat cu ea la nas până când sângerarea s-a oprit. În linişte, am luat-o prin zăpadă spre fereastra fratelui meu şi am bătut în geam. El a venit la intrarea de serviciu. Sufocat de panică, îmi privea chipul plin de sânge.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Am căzut şi mi-am spart nasul. Taci. Nu vreau să audă mama. Bătrânul e acasă?

— E în pat.
— Eu o să plec, am şoptit. Mă car – în noaptea asta, chiar acum. Să taci.
Am intrat pe uşa de serviciu. Mi-am desfăcut valizele pe pat şi mi-am transferat în tăcere hainele din dulap şi de pe măsuţa de toaletă în bagaj. Mario s-a îmbrăcat şi s-a uitat la mine cum îmi spăl Singele de pe faţă şi mâini. Mi-am schimbat hainele, am strâns ghem costumul şi cămaşa pătate de Singe şi le-am pus în valiză.
— Hai să mergem, am spus eu în şoaptă.
El a apucat o valiză, iar eu am luat-o pe cealaltă. În linişte deplină, am ieşit în zăpadă şi ne-am dus la vechea lui maşină. Vocea lui Mario tremura.

— Ce-i spun eu mamei? a întrebat el.
— Nimic, am răspuns.
— Eşti sigur că ai căzut? a întrebat el. Eşti sigur că nu te-a articulat careva?
— Foarte sigur.
Am aruncat bagajele în maşină şi am plecat spre autogară. Autobuzul pentru Denver era parcat în faţă, gâfâind ca un animal. Mi-am cumpărat bilet până la Los Angeles şi am urcat la bord. Mario stătea sub geamul meu, privind în sus la mine cu lacrimi în ochi. M-am repezit afară din autobuz, am sărit jos şi l-am cuprins în braţe.
— Mersi, Mario. N-am să uit asta.
Suspinând, el a pus capul pe umărul meu.
— Ai grijă, a zis el. Să nu te baţi, Arturo.
— Sunt în stare să-mi port şi singur de grijă.
M-am întors şi am urcat în autobuz. Asta se întâmpla miercuri noaptea. Am mers aproape tot drumul prin zăpadă ca să ajungem la Los Angeles într-o dimineaţă de sâmbătă scăldată de soare.

Capitolul 26

Deci iată-mă din nou în LA, cu două valize şi şaptesprezece dolari. Era plăcut – arcuirea cerului albastru, soarele bătându-mi în faţă, străzile dragi ispitindu-mă, chemându-mă, betonul şi pietrele pavajului, toate bune şi reconfortante ca nişte pantofi vechi. Mi-am recuperat bagajele şi am luat-o pe jos pe Fifth Street. Mergeam hotărât, întrebându-mă de ce aproape

niciodată nu reuşisem să-i spun Helen. Trebuia s-o rup cu obişnuinţa asta. Aveam să urc pe Bunker Hill, să merg la ea cu braţele deschise şi să spun: „Helen, te iubesc“.

Aveam s-o luăm de la capăt. Poate să cumpărăm o căsuţă în Woodland Hills, genul cum vedeai în Kansas, cu o curte pentru orătănii şi un câine. O, Helen, ce dor mi-a fost de tine, iar acum ştiu ce vreau. Poate că ei n-o să-i placă Woodland Hills. Poate că prefera hotelul, îmbătrânise atât de bine, ca un aristocrat, ca Helen însăşi. Aveam să-mi aleg o cameră în care să scriu şi aveam să ne sfârşim zilele împreună. O, Helen. Iartă-mă că te-am părăsit. N-o să se mai întâmple niciodată.

Am urcat cu funicularul până sus de tot, pe Bunker Hill, şi am privit hotelul care se zărea în depărtare. Era magic, ca un castel dintr-o carte de poveşti. Ştiam că de data asta avea să mă primească. Simţeam forţa pe care mi-o dădeau anii şi ştiam că sunt mai puternic decât ea şi că avea să se topească în braţele mele. Am intrat în hotel şi am lăsat valizele lângă perete. Ea nu era la recepţie. Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet când m-am apropiat de birou şi am sunat. Cum nu răspundea nimeni, am sunat iar, mai insistent. Uşa de-abia s-a crăpat. A apărut acelaşi bărbat pe care-l mai văzusem, cel care spusese că e fratele ei. N-a venit spre mine şi mi s-a adresat în şoaptă.

— Da?

— O caut pe Helen.

— Nu-i aici, a zis el şi a închis usa. Am dat ocol biroului şi am ciocănit. El a deschis usa şi a rămas aşa, plângând.

— S-a dus. A murit.

— Cum? am întrebat. Când?

— Acum o săptămână. A făcut un atac.

Simţeam cum mă părăsesc puterile în timp ce mă împleticeam spre un fotoliu de la fereastră. Nu voiam să plâng. Ceva profund şi durabil se năruise, înghiţindu-mă cu totul. Am simţit cum îmi tresaltă pieptul. Fratele a venit şi a rămas în picioare lângă mine, suspinând.

— Îmi pare rău, a zis el.

M-am ridicat, mi-am luat valiza şi am ieşit. În mica staţie Angel’s Flight am văzut o bancă şi am dat frâu liber suferinţei. Am rămas acolo două ore, năuc şi suferind. Mă gândisem eu la multe de când o cunoşteam, dar niciodată la moartea ei. În ciuda anilor ei, hrănise în mine o iubire. Acum

iubirea nu mai era. Acum, că ea era moartă, nu mă mai puteam gândi la ea. Suspinasem, scâncisem şi plânsesem până nu mai rămăsese nimic, absolut nimic, şi m-am pomenit, ca de obicei, singur pe lume.

Administratorul hotelului filipinez s-a bucurat că mă vede. Nu m-am mirat când mi-a spus că nimeni nu ocupase camera mea. Era genul meu de cameră. O meritam – cea mai mică şi mai neprimitoare cameră din Los Angeles. Am urcat scările şi am deschis uşa acelei oribile fundături.

— Ai uitat ceva, mi-a spus administratorul.

Stătea în pragul uşii, cu maşina mea de scris portabilă în mână. Mă luase prin surprindere, nu pentru că era acolo, ci pentru că uitasem total de ea. A pus-o pe masă, iar eu i-am mulţumit. După ce am închis uşa, am desfăcut o valiză şi am scos un exemplar din *Foamea* a lui Knut Hamsun. Era una dintre comorile mele, pe care o purtam mereu cu mine din ziua când o furasem de la biblioteca din Boulder. O citisem de atâtea ori că aş fii putut s-o recit. Dar acum nu mai conta. Nimic nu mai conta.

M-am întins pe pat şi am dormit. Se înserase când m-am trezit şi am aprins lumina. Mă simţeam mai bine, oboseala îmi trecuse. M-am dus şi m-am aşezat în faţa maşinii de scris. Îmi pusesem în gând să scriu o propoziţie, o singură propoziţie perfectă. Dacă puteam scrie o propoziţie bună, atunci o puteam scrie şi pe a doua, iar dacă o puteam scrie pe a doua o puteam scrie şi pe a treia, iar dacă o puteam scrie pe a treia puteam scrie la nesfârşit. Dar dacă dădeam greş? Dacă-mi pierdusem tot talentul meu grozav? Dacă se mistuise în focul lui Biff Newhouse care-mi spărsese nasul sau al lui Helen Brownell care murise de tot? Ce avea să se întâmple cu mine? Aveam să mă fac iar picolo la Abe Marx? Aveam şaptesprezece dolari în portofel. Şaptesprezece dolari şi frica de scris. Stăteam ţeapăn în faţa maşinii de scris şi mi-am suflat în palme. Te rog, Doamne, te rog, Knut Hamsun, nu mă părăsiţi acum. Am început să scriu şi iată ce-a ieşit:

De-acum e timpul, zise Morsa,
De lucruri multe ca să discutăm:
Pantofi, vapoare, ceară de albine,

Sau verze – şi de regi să întrebăm.[1]

M-am uitat la ce scrisesem şi mi-am umezit buzele. Nu erau ale mele, dar ce naiba, de undeva tot trebuie să începi.

---

[1] Din *Alice în Ţara din Oglindă* de Lewis Carroll, traducere de Antoaneta Ralian; traducerea versurilor de Ioana Ieronim, Editura Art, 2012. (N. Tr.)